CĂLIN N TURCU

OZN

ISTORIE STRANIE ȘI ADEVĂRATĂ

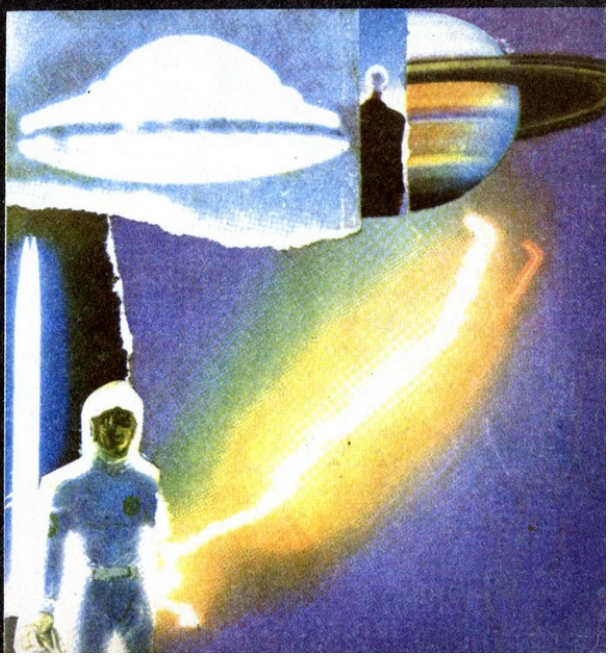

CĂLIN N TURCU

OZN

ISTORIE STRANIE ȘI ADEVĂRATĂ

Călin Turcu este unul din puținii care AU VĂZUT OZN-uri. Ba chiar le-a fotografiat și a ATINS substanțe și materiale stranii aparținind „farfuriilor zburătoare". Știe totul despre ele și spune aproape totul in această carte uluitoare.

Cert e un fapt :

EI AU VENIT.

editura elit comentator

LEI 200.

CĂLIN TURCU
O.Z.N.
ISTORIE STRANIE ŞI ADEVĂRATĂ
MOTTO
Ignoranţa nu este un argument.
ISBN 973 – 9100 – 17 – 1
EDITURA ELIT-COMENTATOR 1992

Lumea contemporană, cu nenumăratele şi imprevizibilele ci transformări, frământări şi semne de întrebare, nu este suficient cunoscută încă, aşa cum Îi placa lui „homo sapiens” prea adeseori să creadă. Nu ne cunoaştem destul de bine propria planetă, acest grăunţ» de nisip minuscul şi insignifiant ce călătoreşte prin Univers purtându-ne cu sine pe noi, cei ce pretindem în prezent că suntem o civilizaţie. În aceste condiţii, este pur şi simplu aberant să pretindem că vom reuşi, cel puţin în viitorul apropiat, să „cucerim” spaţiul cosmic. Acesta rămâne numai un ideal intangibil pentru noi cei de astăzi, dar perfect realizabil pentru o omenire de mâine ce va fi reuşit să se salte pe o nouă treaptă da civilizaţie şi dezvoltare.

Suntem înconjuraţi de semne de întrebare. Ele plutesc în jurul nostru, le simţim uneori prezenţa, dar suntem cu mult prea preocupaţi de micile noastre probleme cotidiene, pentru a le

acorda răgazul şi atenţia necesare. Preferăm înarmările excesive şi sofisticate, în loc să încercăm a afla care a fost rostul iniţial al monumentelor megalitice de la Stonehenge sau Baalbeek. Dăm prioritate conflictelor armate de tot felul; în schimb, nu ştim exact ce se întâmplă de fapt în „Triunghiul Bermudelor" sau în alte zone similare ale Terrei, unde dispar anual un milion de persoane, după calcule de ultimă oră.

Ce ştim astăzi despre OZN-uri? Nimic mai mult decât ştiam, de pildă, acum zece, douăzeci sau treizeci de ani. Acest fenomen contemporan continua să ne sfideze prin prezenţa sa insolită şi enigmatică.

Volumul de faţă nu-şi propune să aducă o dezlegare misterului OZN. Nu-şi propune nici să aducă răspuns vreuneia din nenumăratele întrebări pe care le ridică acest fenomen Facem numai o succintă trecere în revistă a observaţiilor ciudate pe care oamenii de pe diferite meridiane ale Terrei le-au făcut în lungul istoriei lor cunoscute.

Vă invităm, aşadar, în sălile Muzeului Observaţiilor ciudate şi sperăm cu toată sinceritatea să nu vă plictisiţi.

Autorul

The contemporary world, together with its numberless and unforseeable transformations,

anxieties and question marks, hasn't been known enough yet, as „homo sapiens" often wants to consider it. We do not know enough our planet, this tiny grain of sand that travels through the Universe carrying us with itself – we, those whe pretend that NOW we do make up a civilization. Under these circumstances, it is simply an aberation to pretend that we shall succeed in conquering the Outer Space. This is still remaining only an intangible ideal for us, those who live here and now, but it might be tangible for the mankind of tomorrow that could be able to succeed in progressing to a new sânge of civilization and development

We are surrounded by a lot of question marks. They float arround us, we feel sometimes their presence, but we are too bussy with our small daily problems, to give them enough attention. We prefer the excesive arming, instead of trying to fiind out what was the initial purpose of the Megalithic Monuments from Stonehenge or Baalbeck. Our priorities seem to be all kinds of military conflicts; but we cannot explain exactly what it really happens în „The Bermuda Triangle" or in other places like this one on our own planet, where about one million people dissapear, according to the latest researches.

What de we know, about the Unidentified Flying Objects? Nothing more than we knew ten,

twenty or thirty years ago... This contemporary phenomenon keeps on defying us by its puzzling and strange presence.

This volume intends neither to elucidate the mistery of UFO, nor to bring an exhausting answer to one of the numberless questions connected with this phenomenon. We make only a short survey over these strânge observations made by people from different countries, throughout their known history.

Se, we invite you în our Museum of the Strange Observations and we honestly hope that you won't get bored visiting it...

The Author

Le inonde contemporam, avec ses innombrables et imprevisibles transformations, ses inquiietudes et ses signes d'interrogation, n'est pas encore suffisamment connu, ainsi que „homo sapiens" aime parfois croire. On ne connaît pas assez bien notre propre planete, ce „grain" de sabie, minuscule et insignifiant qui voyage, a travers l'Univers et qui nous porte nous tous, ceux qui avont la pretention de se considerer une civilization. Dans ces conditions, il est simplement aberrant d'afirmer pouvoir reussir, au moins dans le proche avenir, la conquête de l'espace cosmique. Cela reste simplement un ideal intangible pour nous ceux d'aujourd'hui, mais

parfaitement realizable pour l'humanité de demain, celle qui aura reussi faire le saut vers un nouveau degră de civilization et de developpement.

On est entoure par des signes d'interogation. Ils se trouvent autour de nous. On sent leur presence, mais on est trop preoccupe pour leur acorder le temps et l'attention necessaires. On prbfere les armements excessii's et compliques, au lieu d'essayer d'apprendre quel a ete le role inițial des monuments megalithiques de Stonehenge ou de Baalbeck. On donne priorite aux conflits armes de toute sorte; en echange, on ne sait pas exactement ce qui arrive, au juste, dans le „Triangle des Bermudes" ou dans d'autres zones similaires de la Terre, ou disparaissent annuellement environ un milion de perssonnes, d'après les calculs de derniere heure.

Qu'est-ce qu'on site aujourd'hui des O.V.N.I? Rien de plus que l'on ne savait il y a dix, vingt ou trente ans. Ce phnomene contemporain continue de nous de fier par să presence insolite et enigmatique.

Ce volume ne se propose pas d'expliquer le mystere des O.V.N.I. Îl ne se propose non pas de trouver une reponse a l'une des nombreuses questions relevees par ce phenomene. On fait seulement une breve prezentation des observations étranges que les hommes de

differents meridiens de la Terre ont faites, le long de leur histoire connue.

On vous invite donc, dans les salles du Musée des Observations Étranges et on espere sincerement que vous ne vous ennuyez pas.

L'auteur

Vom mai putea oare vreodată să mai aflănt câte ceva despre trecutul nostru, despre acest prezent atât de – incert şi – de ce nu? – despre ceea ce avem şansa să devenim cândva?

Să încercăm a privi la TV sau să ascultăm la radio o emisiune de ştiri oarecare. Vom constata că, de pildă, din zece reportaje diferite, nouă fac referire la partea negativă a lucrurilor, la forţă sau violenţă: armata a ripostat, teroriştii au atacat, poliţia a intervenit făcând uz de gaze lacrimogene, cutare sau cutare a fost asasinat, poluarea a atins cote alarmante ete., ete. Încotr» ne îndreptăm? Ce se va alege din acest biet şi fragil bob de nisip pe care-l numim Terra şi ai cărui locuitori suntem cu toţii? Face oare omenirea, în acest final de veac şi de mileniu, dovada celei mai păgubitoare ignoranţe şi prostii din toată istoria sa cunoscută? Această „evoluţie ştiinţifică şi tehnologică*" de care ne place să fim atât de mândri, nu este în fond decât un fel de praf aruncat în ochii propriei noastre infatuări? Şi apoi, cine se bucură de progres şi bunăstare? Patricienii, evident, deoarece plebeii nu rămân decât plebei, tot aşa

cum au fost în trecut şi cum vor fi şi în viitor. Unde se află, de fapt, salvarea noastră? Pentru că este cât se poate de evident că aşa nu se mai poate şi că trebuie să fim salvaţi… De către cine, când şi cum? Vor veni alţii, de aiurea să aşeze ordinea şi disciplina în propria noastră casă? Rândurile care urmează sunt un motiv în plus de meditaţie pentru noi.

Într-o calmă şi senină după-amiază din vara anului 1947, Kenneth Arnold, un om de afaceri din Idaho, zbura cu micul său avion particular, de la Chehalis la Yahma, statul Washington, SUA. Era în 24 iunie şi – numai şi numai în treacăt fie spus – nu se scursese chiar atât de mult timp de la exploziile primelor bombe atomice create de om, care aveau să radă pur şi simplu de pe faţa pământului două oraşe japoneze…

În timpul zborului, Arnold s-a hotărât să se abată de la ruta sa, încercând să găsească rămăşiţele unui avion militar de transport care dispăruse de mai multe zile şi se presupunea că s-ar fi prăbuşit în regiunea accidentată a munţilor Cascase. După ce decolase de la Chehalis la ora 14: 00, Arnold a socotit că rezervele de carburant îi permit o abatere de la rută de circa o oră. El a raportat că „vizibilitatea este atât de perfectă, încât este o plăcere să zbori”.

Tocmai pornise în căutarea avionului dispărut, când o lumină strălucitoare i s-a reflectat

în carlingă. Nu şi-a dat seama de unde venea, dar privind spre stânga, ia nord de Mt. Rainier, a observat un şir de nouă obiecte ciudate ce survolau zona într-un zbor de la nord la sud, la o altitudine de circa 2900 m. Se apropiau în viteză de Mt. Rainier şi el a presupus iniţial că este vorba de avioane cu reacţie. La fiecare câteva secunde, două sau trei dintre obiecte se aplecau schimbându-şi brusc cursul, astfel că razele soarelui le loveau într-un anumit unghi şi se reflectau în mod orbitor.

La început, Arnold nu a fost capabil să le definească forma sau formaţia. Dar, pe măsură ce se apropiau de Mt. Rainier, el a putut să le observe linia exterioară destul de clar. Şi-a zis în continuare că nu pot fi decât avioane cu reacţie, cu atât mai mult cu cât nu le vedea „coada” lăsată de gazele eşapate.

Folosindu-se de un fel de agrafă metalică ce o avea la îndemână, el a calculat estimativ că mărimea obiectelor pe care le observa era aproximativ 2/3 dintr-un avion DC-4. De asemenea, lanţul obiectelor era lung de circa 9 mile. Acestea zburau „precum gâştele”. Într-o linie pe diagonală, ca şi cum ar fi fost înlănţuite, unul după altul. Aveau o direcţie de zbor foarte precisă, dar ocoleau cu mişcări bruşte vârfurile înalte ale munţilor. Fiind un experimentat zburător şi un bun pilot de salvare, Arnold a observat eu mare grijă

viteza de deplasare a neobişnuitei formaţii. Astfel, cele 47 de mile care despart Mt. Rainier de Mt. Adams, au fost străbătute într-un minut şi 42 de secunde. Aceasta echivala cu o viteză de 1656.71 mile pe oră. La vremea aceea, era o viteză incredibilă, de neconceput, ce nu fusese încă atinsă de niciun obiect construit de mâna omului…

După această observaţie, Arnold şi-a continuat zborul spre Yakima, Washington şi a relatat experienţa sa personalului de pe aeroportul de acolo. După care, şi-a continuat zborul spre Pendleton, Oregon, timp în care a observat că povestea sa se transmitea deja la radio. La destinaţie, reporterii îl aşteptau pentru a le da amănunte asupra întâmplării. Întrebat fiind! „Cu ea semănau obiectele acelea?”, Arnold a răspuns: „Cu două farfurii aşezate una peste alta, gură la gură!”. Arnold era un martor serios, recunoscut ea atare, iar relatarea lui s-a bucurat în presa acelor zile de toată consideraţia. Urmarea a fost că termenul de farfurie zburătoare” a devenit termen comun în limbajul curent.

Întâmplarea lui Kenneth Arnold din 24 iunie 1947 este socotită ca o „piatră de hotar” în istoria fenomenului OZN. Cercetătorii care s-au ocupat şi se ocupă de studiul acestui fenomen, socot că de aici începe „istoria modernă” a OZN-urilor.

Presa românească a acelei vremi a preluat prompt şi cu lux de amănunte ştirile ce apăreau în

lume pe această temă. Iată, spre exemplificare, ce scria ziarul „Momentul” („ziar popular de informaţie”) ce apărea la Bucureşti, joi 10 iulie 1947, deci la aproximativ două săptămâni de la întâmplarea din America:

„(…) Puternice forţe de aviaţie de vânătoare au stat Luni gata să intervină în statele California şi Oregon pentru a urmări „discurile zburătoare” – obiecte misterioase ce au pus întreaga Americă pe gânduri (…) Căpitanul Tom Brown, din aviaţia militară din Washington, a declarat: «Aviaţia militară a verificat timp de zece zile poveştile despre „farfurii zburătoare”, fără a reuşi să afle despre ce este vorba. Nu credem că cineva din această ţară sau din străinătate să fi reuşit să producă proiectile călăuzite, capabile să zboare cu viteza de 1900 km pe oră. Şi nici nu sunt în curs experienţe care ar putea explica acest mister. Nu cunoaştem pe nimeni care să procedeze la asemenea experienţe, fie pe seama guvernului, fie pe a sa proprie şi specialiştii noştri în proiectile călăuzite sunt tot atât de uimiţi ca şi noi înşine». Un ofiţer de marină a arătat că un serviciu special verifică dacă există cineva care să trimită în văzduh obiecte ce ar putea forma o explicaţie a acestui straniu mister şi că până în prezent rezultatele cercetărilor lui sunt negative”.

Relatarea pe care Kenneth Arnold o făcea presei americane în acea vară fierbinte a anului

1947, a readus în discuţie observaţiile pe care piloţii bombardierelor le făcuseră atât în zona europeană, elt şi în Pacific, mai ales în ultima parte a celui de-al doilea război mondial. Rapoartele acelei perioade încep cu piloţii bombardierelor aliate. După raidurile de bombardamente asupra Germaniei naziste, aceştia se reîntorceau la bazele engleze şi relatau tot felul de istorii ciudate. Ei pretindeau că au fost însoţiţi de un fel de mingii de foc strălucitoare care trosneau în aer, sau de obiecte mici în formă de disc şi eu aspect metalic. Au fost poreclite „foo fighters”, după versurile unui cântecel comic foarte la modă atunci: „Unde e foc e şi foc!”. Înmulţindu-se rapoartele despre „foo fighters”, în mod evident spionajul aliat a început să devină interesat. Umblau tot felul de zvonuri că ar fi vorba de o armă secretă a naziştilor, că straniile obiecte ar fi fost lansate de avioanele germane de mare altitudine.

Ciudatele „foo fighters” zburau foarte aproape de uriaşele avioane, uneori în trena lor, absorbindu-le gazele eşapate şi fumul urât mirositor. Piloţii celui de-al doilea război mondial au simţit şi au fost conştienţi de un anume efect al „foo fighter” asupra arderii combustibilului. Mai târziu, şoferii ce aveau să se afle în preajma unor OZN-uri, vor declara că au avut aceeaşi senzaţie, raportând oprirea funcţionării maşinilor lor. După

cum rezultă din mai multe rapoarte, funcţionarea staţiilor de emisie-recepţie radio sau TV a fost de asemenea între, ruptă. Cercetătorii au considerat că ar fi vorba de un efect electromagnetic. Ei declarau că „foo fighters” nu erau altceva decât descărcări de electricitate statică. Oricum ar fi fost, piloţii bombardierelor celui de-al doilea război mondial nu s-au plâns niciodată că „foo fighter” le-ar fi primejduit aparatele sau viaţa. Ele nu au devenit niciodată agresive.

Fiind lipsit de orice ostilitate, fenomenul a sfârşit prin a fi acceptat de piloţii şi trăgătorii trimişi în raiduri deasupra Germaniei. Ei au fost convinşi că „foo fighter” sunt un fel de maşinării folosite de nazişti pentru a obţine avantaje psihologice în timpul bătăliilor aeriene.

În mare grabă, a fost alcătuită o comisie de ofiţeri superiori ai Armatei a 8-a a SUA, care a deschis o anchetă. Rezultatul a fost un verdict „sigur”: halucinaţie în masă datorată oboselii piloţilor şi echipajelor. Din păcate, la astfel de concluzii aveau să ajungă, de-a lungul anilor ce vor urma, nenumărate alte comisii sau comitete, mai mult sau mai puţin guvernamentale, mai mult sau mai puţin oficiale, care aveau să se ocupe de studiul fenomenului OZN…

În cealaltă parte a lumii, în zonele unde se dădeau luptele cu japonezii, marinarii ce făceau de cart la bordul navelor flotei americane,

raportau apariţia unor mingii de foc sau a unor obiecte în formă de disc, ce păreau a ateriza pe o insulă deţinută de niponi. Evident, aici zvonurile afirmau că „foo fighters” ar fi o armă secretă japoneză, folosită pentru a înşela radarul american

Sfârşitul ostilităţilor avea să aducă, tuturor părţilor implicate, surprize de mari proporţii. Spionajul american şi aliat avea să constate că germanii şi japonezii erau deopotrivă interesaţi în elucidarea enigmei straniilor „foo fighters”. Agenţiile acestora de spionaj afirmau că dispozitivele în cauză nu erau altceva decât arme secrete folosite de forţele aliate!

Anii 1946 şi 1947 au adus deasupra ţărilor din Europa de Vest şi din nordul Şcandinaviei, un val de Obiecte Zburătoare Neidentificate, ce avea să mărească substanţial numărul rapoartelor de observaţii. „Rachete-stafii” zburând pe cerul nocturn în apropierea graniţelor ruseşti, au dus la asaltarea autorităţilor de către sute de reporteri dornici să afle şi să publice amănunte. Era un motiv în plus ca spionajul american să se întrebe dacă nu cumva ruşii erau aceia care reuşiseră să pună la punct un nou model de armă secretă. În urma înfrângerii lui Hitler, armatele aliate au trecut ca un tăvălug peste teritoriul german, colectând documente şi planşe de la bazele militare secrete naziste. Tot prăzi de război erau şi

listele oamenilor de ştiinţă germani, genii care lucraseră în timpul războiului ia proiectele militare secrete. Agenţii americani aveau cunoştinţă de faptul că ruşii luaseră cu ei planuri, schiţe, multă documentaţie şi chiar cercetători ştiinţifici de la celebra uzină de armament secret de la Peenemum e. Ei au considerat că „rachetele-stafii" au o legătură directă cu cercetările militare dictate de Hitler în ultimele zile ale conflagraţiei.

Armata americană hotărăşte o nouă anchetă şi îl însărcinează pe generalul James A. Doolittle să conducă un grup care să verifice ştirile despre straniul fenomen. El a lucrat împreună cu investigatori ai armatei suedeze. După o anchetă îndelungată – şi după toate aparenţele, destul de amănunţită – ei au ajuns la concluzia că aproximativ 80 % din manifestările acestui fenomen straniu, se datorează interpretării eronate a unor fenomene naturale, iar cum restul celorlalte 20 de procente nu putea fi explicat, investigatorii au consimţit că au la origine… tot fenomene naturale!

Timpul trecea şi atât „foo fighters" cât şi „rachetele-stafii" intrau încet-încet în uitare printre celelalte ştiri obişnuite.

Aceasta era starea ufologiei atunci când Kenneth Arnold a făcut declaraţia straniei sale observaţii clasice.

Se părea deci că ceva zbura totuşi pe cer.

Depoziţia lui Arnold a provocat o avalanşă de mărturii. După apariţia relatării sale, o mulţime de persoane din Statele Unite au chemat pe ziariştii locali pentru declaraţii de genul: „Am văzut o farfurie zburătoare anul trecut dar nu am ştiut cum se numea”. Acum, pentru că farfuriile zburătoare erau ceva deosebit, martorii erau gata să vorbească despre ceea ce au văzut. Se părea că „valul OZN” a început în ianuarie 1947 cu o serie de observaţii în condiţii de vizibilitate deosebit de favorabile. Semnalările au continuat tot anul, ridicând numărul rapoartelor de observaţie la 850. S-a apreciat că maximum de apariţii cu martori oculari a fost atins cam după o lună de la cele văzute de Arnold pe coasta de Vest.

Iată însă că numai cu trei zile înaintea observaţiei lui Arnold, în după-amiaza zilei de 21 iunie 1947, avusese loc o altă întâmplare stranie. Harold Dahl se afla pe vasul lui împreună cu doi membri ai echipajului, cu fiul său de 15 ani şi cu un câine. Se aflau în croazieră în apropierea ţărmurilor Maury Island, cam la trei mile în faţa golfului Tacoma, Washington. Cu propriile-i cuvinte, Harold Dahl descrie astfel evenimentul la care a fost martor:

„(…) Eram căpitanul vasului. Întâmplător am privit pe deasupra cârmei. Am observat şase aparate de zbor foarte mari, de forma unor nuci de cocos. Am socotit că se găseau la aproximativ

600 în deasupra apei... Toată lumea de la bord privea cu mare interes aparatele. Nu aveau niciun semn vizibil de propulsie. Nu aveau aripi, motor sau elice. Oricât m-am străduit, nu am putut auzi niciun fel de zgomot, cu atât mai puţin zgomotul obişnuit al unui avion. Fiecare dintre aparate avea în centru un orificiu cam de 0, 75 m. Semănau cu nişte carcase colorate în argintiu şi auriu. Suprafaţa lor părea făcută din metal. Suprafaţa lor exterioară părea solidă pentru că atunci când lumina soarelui se lovea de ele, străluceau. (...) Toate aparatele păreau să aibă hublouri pe marginile exterioare. (...) De asemenea, în interior, pe fundul formei, păreau să aibă o fereastră continuă, circulară şi întunecată, ca o fereastră de observaţie.

Ne temeam cu toţii că aparatul din centru urma să se prăbuşească în golf. Dar cu puţin timp înainte de a se opri din coborâre, noi am tras barca pe plajă şi am adus aparatul de fotografiat al patrulei portului. Am făcut 3 – 4 fotografii ale acestor „baloane". Cel din mijloo a rămas pe loc; celelalte au continuat să se rotească deasupra lui. Cam după cinci minute, unul din aparate a părăsit formaţia circulară şi a coborât la rându-i până exact în dreptul celui staţionar „În următoarele 3 – 4 minute mi s-a părut că nava dădea cumva ajutor celei centrale. După acest interval am auzit zgomotul înfundat al unei explozii. Semăna cu o

explozie subterană, sau cu sunetul scos de un bărbat care bate cu piciorul într-un pământ umezit. Imediat după acest zgomot, aparatul central a scuipat, parcă, afară din mijlocul său, ceva care semăna cu sute de mii de manifeste. Aceste aşa-zise „manifeste” s-au transformat în bucăţi grele dintr-un metal alb şi strălucitor. Au căzut pe suprafaţa golfului, majoritatea luminând încă pe apă. Apoi a început să cadă ca o grindină peste noi, peste golf şi plajă. De data aceasta era o substanţă întunecată, probabil era un metal care semăna cu rocile vulcanice. Nu ştiu dacă substanţa aceasta provenea de la aparat sau nu. Am presupus că da. A început să cadă odată cu metalul alb. Dar cum aceste fragmente negre nu erau la fel de strălucitoare, nu le-am văzut până când nu au lovit golful şi plaja. Toate păreau fierbinţi, aproape topite. După ce au atins golful, din apă ieşeau vapori.

Am fugit să ne adăpostim sub o stâncă de pe ţărm. Asta ca să ne protejăm de resturile în cădere. În ciuda precauţiilor noastre, fiul meu a fost rănit la braţ, iar câinele a fost lovit şi ucis. L-am înmormântat în mare în timpul drumului de întoarcere spre Tacoma. După ce această ploaie de metal a părut să înceteze, ciudatele nave s-au ridicat încet şi au plutit spre vest. Exact aşa, s-au ridicat şi au dispărut deasupra mării.

Intenţionam să culegem mai multe bucăţi de

metal. Am descoperit că erau foarte fierbinţi. Aproape că mi-am ars degetele încercând să le ridic. Am aşteptat o vreme şi după ce unele dintre ele s-au răcit, am încărcat un număr considerabil din ele în barca noastră. Am adunat şi câteva bucăţi de metal strălucitor care semănaseră cu nişte manifeste în timpul căderii lor.

Am discutat cu echipajul despre ceea ce văzusem. Intenţionam să iau legătura cu baza pazei portului. Dar electricitatea statică era atât de mare, încât a fost imposibil să prind legătura radio. Această electricitate statică o atribui prezenţei navelor aeriene. Staţia mea radio era în perfectă stare de funcţionare, iar starea vremii nu putea produce o asemenea interferenţă.

Cabina de pe barca noastră fusese lovită de resturile în cădere şi avariată. Noi am pornit imediat motoarele şi ne-am îndreptat spre Tacoma, în al cărui spital fiul meu a primit primul ajutor pentru braţul rănit. Când m-am întors la docuri, am povestit experienţa prin care tocmai trecusem, ofiţerului imediat superior mie, Fred Chrisman. Era uşor de văzut că nu crede o iotă. Nu-l condamn pentru asta. Ca probă a poveştii mele, i-am dat mostrele de fragmente căzute din nave. I-am dat şi aparatul de fotografiat conţinând filmul pe care am pozat navele. Fred Chrisman a hotărât să meargă să verifice plaja. I-am spus că acolo au căzut tone de fragmente.

Acum ar trebui să mai spun că neobişnuitele nave erau perfect rotunde. Dar că păreau să fie turtite un pic la vârf şi în partea de jos Aşa ceva s-ar obţine apăsând în jos cu o scândură lată interiorul unui tub. Filmul arăta ciudatele nave, dar negativele erau acoperite de pete, similar unui negativ care înainte de a fi expus a stat în preajma unei camere cu raze X. Excepţie fac aceste pete care erau albe în loc să fie negre”.

Aici se încheie descrierea făcută de Harold Dahl evenimentului prin care a trecut. Chiar a doua zi de dimineaţă, el a fost contactat de un individ misterios care l-a prevenit să nu vorbească nimănui despre experienţa sa. Dar Dahl nu s-a speriat şi a povestit întâmplarea tuturor cunoscuţilor pe care-i întâlnea.

Povestea continuă. Fred Chrisman îşi aminteşte, la rândul lui: „N-am ştiut ce să cred când a venit Harold cu povestea lui. Am văzut că şi-a lovit barca şi am crezut că apoi s-a îmbătat. Dumnezeule! Arăta ca ceva bătut cu ciocanul de la un cap la altul. M-a făcut curios şi m-am dus a doua zi dimineaţa pe insula Maury, unde am văzut resturile, rocile de lavă şi metalul alb despre care-mi vorbise Harold în timp ce stăteam în picioare, ţinând în mână câteva bucăţi de fragmente şi întrebându-mă ce se poate întâmpla, o navă de felul celor văzute de Harold, a ieşit din nori. A descris un cerc larg deasupra golfuleţului de

acolo. Nava avea un unghi de la 10 la 12 grade. Arăta ca un fragment de tub cu hublouri rotunde pe marginea exterioară. Niciun fel de manieră vizibilă de propulsie. M-am străduit să descopăr vreun motor sau elice. Nu erau. De asemenea nu făcea zgomot deloc. Se învârtea doar în cerc deasupra golfului, parcă ar fi căutat ceva. N-am observat uşoara turtire despre care vorbea Harold. Mie mi s-a părut perfect rotundă. Am licenţa de pilot comercial. În război am fost pilot şi am peste o sută de misiuni de luptă deasupra Europei. Sunt convins că am îndemânarea observaţiei şi a descrierii exacte şi corecte. Aş zice că hublourile din junii întregii suprafeţe păreau de metal.

Aveau o culoare alămie sau aurie. Erau cu mult mai strălucitoare decât ar fi o suprafaţă metalică foarte şlefuită”.

În scurt timp, însuşi Kenneth Arnold a început să se intereseze de acest caz. El a luat legătura, atât cu Dahl, cât şi cu Chrisman, apoi a telefonat unui vechi prieten, căpitanul E.J. Smith din United Airlines, care locuia în zona oraşului Seattle, rugându-l să vină la Tacoma. După o îndelungată convorbire telefonică, Smith a consimţit să i se alăture lui Arnold în investigarea cazului Maury Island.

Pe 31 iulie, Arnold şi cpt. Smith au obţinut fragmentele din substanţa metalică ce căzuse din

ciudatele obiecte. Arnold povesteşte: „Ne-am întors la hotel şi am examinat fiecare bucată de rocă vulcanică şi de metal în parte. Toate bucăţile de substanţă asemănătoare rocilor vulcanice erau netede pe o parte. Pe spate erau uşor curbate. Se părea că fuseseră supuse unei călduri colosale. Substanţa era foarte grea. Avea culoarea alamei. O bucată subţire cam de mărimea palmei unui bărbat era foarte greu de ridicat. Cercetând şi metalul alb, tot Arnold afirmă: „Era extrem de uşor, dar nu cu mult mai uşor decât aluminiul avioanelor noastre. Ne-am imaginat că Dahl şi Chrisman au înscenat toată povestea. Atât eu, cât şi cpt. Smith, am văzut o grămadă de asemenea piese zăcând în mormane în preajma aeroporturilor. Singurul lucru neobişnuit erau niturile mai curând pătrate, decât rotunde, aşa cum există în industria Statelor Unite.

După ce au cercetat şi metalul alb, Arnold şi Smith au sugerat să se ceară sprijinul ofiţerilor de la securitatea aviaţiei. Chrisman a fost de acord, dar Dahl s-a opus. „Nu discut cu ei – a protestat el. Ştiu ce am văzut acolo. Povestea mea e adevărul adevărat”. După îndelungi discuţii, Dahl şi-a învins totuşi teama. Arnold a telefonat la Centrul Securităţii Militare al Armatei a IV-a de Aviaţie, de la aeroportul Hamilton, California. La scurt timp, doi ofiţeri zburau de la baza californiană spre Tacoma. Erau căpitanul William

L. Davidson, pilot pe bombardierele B-25 şi locotenentul Frank M. Brown.

După o serie de investigaţii, cei doi ofiţeri intrară în posesia unei mari şi grele lăzi de scânduri, conţinând resturi vulcanice şi fragmente metalice, pe care o încercară în avionul lor. Apoi decolează într-un zbor nocturn spre baza din Ilamilton. Dar nu aveau să mai ajungă vreodată la destinaţie: avionul s-a prăbuşit în apropiere de Kelso, Washington. În urma unei anchete desfăşurate de oficialităţile militare, s-a constatat că a fost vorba de un sabotaj asupra unui aparat care transporta „material clasificat”, adică o încărcătură secretă, în limbajul curent. Să mai menţionăm aici că nimeni nu a avut permisiunea să facă fotografii la locul incidentului, până când tot „materialul clasificat” nu a fost adunat şi adăpostit la baza militară de la McChord.

La scurt timp, când Arnold a încercat să-i contacteze, la Tacoma „pe Dahl şi C’hrisman, s-a lovit de un al, t mister. A fost informat că Fred Chrisman a fost urcat într-un avion cu destinaţia Alaska. Iar Dahl dispăruse, pur şi simplu, nemaiputând fi găsit niciodată.

Prima observaţie modernă OZN. aparţinând omului de afaceri american Kenncth Arnold şi încercarea lui de investigare a cazului de la Maury Island, au pus bazele programului de cercetare a acestui uluitor fenomen convemporan.

Ca şi în alte numeroase cazuri similare, observaţia lui Arnold pare a fi înconjurată de fenomene stranii, mister şi intrigă…

Ar fi greşit să considerăm că observaţia lui Kenneth Arnold, ori cele din timpul celui de-al doilea război mondial, sunt singulare în istoria fenomenului. Câtuşi de puţin! Semnalarea omului de afaceri american nu face decât debutul unei noi etape în cercetarea OZN-urilor, aşa-numita „epocă modernă”, după cum se ştie deja.

Observaţii ciudate, care au aprins imaginaţia şi au stârnit teama superstiţioasă a oamenilor, au fost făcute în tot lungul istoriei umanităţii. Întorcându-ne în timp, vom constata că legendele şi miturile tuturor popoarelor din vechime abundă în semnalarea unor „zei” ce au coborât pe pământ din strălucitoarele lor „care de foc”. Biblia, vechile texte sanscrite, babiloniene (Halkatha), chaldeene (Saf Ala), textele sacre hinduse din Rig-Veda, Manuscrisele de la Marea Moartă, Epopeea lui Ghilgameş etc., etc., toate vorbesc de „corăbii zburătoare*”.

„Nori strălucitori”, „mingii de foc”, „nave ale diavolilor”, „demoni aerieni”, „care de foc”, „stâlpi de lumină”, „cei din alte lumi” sau „Vimana”.

La sfârşitul secolului trecut este editat în Anglia un volum ciudat, al cărui autor, Scott Elliott, descrie în detaliu un tip de disc zburător sau de navă spaţială, folosită de acea rasă veche

de oameni ai căror descendenţi ne-au lăsat imensele piramide din Egipt şi din Mexic, inexplicabilele monumente megalitice de la Tiahuanaco, Sacsahuaman ori Baalbek. Nimeni nu a ştiut vreodată care a fost sursa de informare a lui Scott Elliot, dar s-a bănuit că el a avut acces la studiul unor vechi texte sacre din India şi din Asia.

Iată, în acest sens, pasajul cel mai semnificativ di a această carte ciudată;

„Mijloacele de locomoţie ale Atlanţilor erau minunate, căci maşina zburătoare (…) era atunci un fapt împlinit… Aceasta nu era un mijloc de transport pentru oamenii obişnuiţi. Sclavii, servitorii şi masele de lucrători trebuiau să meargă pe jos, sau să călătorească în căruţe grosolane trase de animale ciudate. Navele aeriene erau cam ceea ce sunt astăzi caleaşca sau mai degrabă yachtul particular, dacă vom considera numărul destul de restrâns al persoanelor care le posedă, căci ele trebuie să fi fost foarte costisitoare. Aceste nave erau în general cu două locuri, uneori cu şase sau opt locuri. Când războiul şi nenorocirile sunară sfârşitul Vârstei de Aur, nave de război care puteau să se deplaseze în aer, înlocuiau din ce în ce mai mult navele maritime, deoarece ele erau în mod firesc nu te mecanisme de distrugere mult mai eficace. Acestea erau construite pentru a transporta până la 50 sau chiar 100 de războinici.

„Vimanele (vapoarele aeriene) erau făcute din lemn sau din metal. Primele erau făcute din lemn şi iscândurile f jiosite extrem de subţiri, dar în ele se injecta o substanţă care le micşora greutatea, dar le făcea extrem de rezistente, făcându-le uşoare şi puternice în acelaşi timp. Când se folosi metalul, acesta era în general un aliaj din două metale albe şi unul roşu. Aliajul era alb ca aluminiul şi chiar mai uşor decât el. Pe scheletul navei aeriene se întindea o foaie mare din acest metal, care era apoi bătut cu ciocanul şi sudat electric când trebuia. Dar fie că erau din lemn sau din metal, suprafaţa lor era în aparentă dintr-o singură bucată, fără suduri vizibile, perfect) netedă şi lucioasă şi străluceau în noapte ca şi cum ar fi fost acoperite cu o zugrăvire luminoasă.

„Forma lor era aceea a unui vapor, dar complet acoperit, căci în marea lor viteză niciun călător n-ar fi putut rezista pe podul descoperit. Aparatele de propulsie şi de ghidare puteau să fie puse în acţiune la fiecare extremitate.

„Dar cea mai interesantă pare metoda de propulsie. La început, se pare că „vrii „— ul personal (emiterea unor vibraţii personale care permiteau anularea atracţiei terestre, principiul levitaţiei) a furnizat forţa motrice, dar această metodă a fost înlocuită mai târziu printr-o forţă care, deşi de o materie ce ne este necunoscută, acţiona totuşi datorită aparatelor mecanice.

Această forţă care n-a fost încă descoperită de ştiinţă, era de natură eterică. Dar, deşi suntem încă departe de dezlegarea problemei, metoda sa operativă poate fi descrisă. Aparatura era diferită, fără îndoială, în funcţie de nave.

„Descrierea următoare este cea a vaporului aerian care conduse într-o zi trei ambasadori ai regelui care domnea la nord de Poseidonis (Atlantida) la curtea regelui din sud Un cufăr greu de metal pus în centrul vaporului difuza puterea (forţa), legându-se prin două tuburi lunai flexibile de fiecare extremitate a navei, ca şi prin opt tuburi auxiliare fixate în pereţi. În faţă şi în spate Aceste tuburi aveau două deschizături orientate vertical în sus şi în jos. Când călătoria trebuia să înceapă, supapele celor opt tuburi laterale îndreptate jos erau deschise, iar toate celelalte bine închise. Curentul trecând prin aceste deschideri, lovea pământul cu o astfel de forţă, încât nava era proiectată în aer. Când înălţimea dorită era atinsă, tubul flexibil din acea extremitate a navei care era îndreptat în direcţia aleasă era pus în funcţiune, iar o închidere parţială a supapelor prin care trecea curentul reducea ridicarea în aşa fel încât nava rămânea la înălţimea dorită Marele curent de un volum considerabil dirijat acum prin tubul situat în spate şi îndreptat în jos cu un unghi de 45°. menţinea înălţimea şi producea forţa motrice necesară

deplasării navei. Ea era dirijată de descărcarea curentului în acest tub, deoarece cea mai uşoară schimbare de direcţie era suficientă pentru a-i altera cursa.

„Dar nu era nevoie să o dirijezi mereu. Când se prevedea o călătorie lungă, tubul putea să fie fixat în aşa fel încât să nu necesite nicio manevră până ce destinaţia nu era aproape atinsă. Viteza maximă era de aprox. 160 km/h şi zborul nu se efectua niciodată în linie dreaptă, ci sub forma unor valuri lungi, când apropiindu-se de Terra, când depărtându-se. Ajuns la destinaţie, vehiculul era oprit cu ajutorul unui curent care ieşea prin tubul situat la extremitatea inferioară a acestuia, în timp ce forţa motrice era redusă prin închiderea supapelor Ele erau folosite în caz de luptă aeriană, războinicii având la dispoziţie o forţă atât de puternică, navele de război dirijându-şi în mod firesc curentul unul împotriva celuilalt. Nava astfel lovită îşi vedea echipajul distrus şi se întorcea. Atunci, oricare ar fi fost poziţia sa, tuburile orientate spre sol erau cele prin care curentul trebuia să ţâşnească, în timp ce tuburile orientate în sus trebuiau să rămână închise”.

Acestea erau aşadar Vimanele, navele zburătoare ale unui trecut pierdut în negura unor timpuri a căror memorie omenirea nu o mai păstrează astăzi. Iată însă cel puţin alte două lucrări contemporane vin să completeze imaginea

pe care ne-o putem face despre Vimane.

Prima este cartea „Farfuriile zburătoare există” apărută în 1950. Autorul acesteia, Donald Keyhoe, relatează o declaraţie făcută de unul din principalii ingineri de la N AŞA. care repetă aproape cuvânt cu cuvânt ceea ce Scott Elliott explica despre Vimane:

„Ea (farfuria) putea să fie echipată cu deschideri în partea inferioară şi cu rachete cu direcţie variabilă. Deschiderile erau plasate de jur-împrejurul marginii şi schimbându-şi direcţia discul putea să urce sau să coboare vertical. El putea totuşi să zboare şi pe orizontală şi să se întoarcă în unghi drept. Direcţia şi viteza sa ar fi fost guvernate de numărul de orificii în acţiune, de volumul curentului aplicat şi de unghiul în care ar fi fost înclinate. Ele puteau să fie dirijate spre sol, în spate sau în lateral. Un disc zburând pe orizontală, drept înainte, ar putea să vireze rapid la dreapta sau la stânga dacă se schimba înclinaţia orificiilor, sau dacă se reducea curentul unei părţi din grup”»

Cea de-a doua lucrare este „Universul secret din Muie de James Churchward. Autorul povesteşte că, în cursul unei călătorii în India, la sfârşitul secolului trecut, a avut ocazia să examineze vechi manuscrise hinduse, despre care preoţii îi spuseseră că era vorba de nişte copii ale unor arhive dintr-un templu aparţinând unei

civilizaţii care o precedă pe cea din India. Iată un scurt extras din această lucrare:

„(…) Un desen cuprinzând instrucţiuni pentru construcţia maşinii zburătoare şi a motorului său. Mijlocul de propulsie era luat din atmosferă într-un mod simplu şi puţin costisitor. Motorul seamănă puţin cu turbina noastră actuală. Odată pus în mişcare, motorul nu se mai opreşte de loc, până când nu este oprit. Dacă nu, el continuă să se învârtească până ce piesele sale se uzează. Aceste nave zburătoare puteau să facă înconjurul Pământului fără să se oprească, până ce mecanicul său se epuiza. Autonomia lor în zbor era nelimitată, sau mai degrabă limitată numai de gradul de uzură al metalului. Am găsit texte vorbind despre anumite zboruri care acopereau fără escală peste 5.000 km. Toate textele care fac aluzie la aceste maşini zburătoare indică foarte precis că ele erau autonome, că zburau prin ele însele; altfel spus, îşi fabricau propria forţă de propulsie zburând. Nu aveau nevoie de carburant. Dând crezare acestor poveşti şi în ciuda oricărei vanităţi, mi se pare că suntem în urmă cu 20.000 de ani!”

Iată aşadar trei surse diferite care vorbesc despre străvechile Vimane aproape în mod asemănător. Alte surse, cum sunt „Rāmāyana” sau „Mahābhārata” relatează de asemeni istorisiri ciudate în care abundă imense nave aeriene

preistorice de toate felurile şi dimensiunile, unele propulsate de o turbină, altele de o sursă motrice necunoscută nouă încă, dar care se aseamănă mult cu voinţa psihicului uman în „Rāmāyana” se găseşte o descriere excelentă a zborului unei Vimane de mari dimensiuni! „Când zorii se iviră, Rama, luând Carul Ceresc (Vimana) pe care Puspaka i-l trimisese prin Vivpishand, făcu gata de plecare. Acest car se propulsa el însuşi. Era mare şi fin decorat. Avea două etaje şi numeroase camere cu ferestre şi era împodobit cu drapele şi stindarde. Emitea un sunet melodios, zburând pe drumurile cerului.

Să facem din nou apel la sursele străvechi.

Cărţile tibetane „Tantjua” şi „Kantijua” conţin de asemenea numeroase aluzii la maşinile zburătoare preistorice, numite adesea „perle pe cer”.

„Samar” ajunge să risipească orice îndoială pe care am mai putea-o avea şi ne dovedeşte că Vimanele nu sunt rezultatul unei imaginaţii poetice sau al unei alegorii. Este cel puţin ciudată această descriere a „motorului cu mercur”, ce apare în unele texte vechi. Ce ar putea să însemne „forţă latentă în mercur”? Să fi descoperit oare cei din vechime cum poate fi eliberată energia conţinută în unele metale grele şi o utilizau ca pe un mod de propulsie eficace? Acelaşi „Samar” ne face şi o prezentare a performanţelor Vimanelor,

ce ar putea fi invidiată de constructorii aeronauticii moderne:

„Subdiviziunile mişcărilor Vimanelor sunt: Înclinaţia Ascensiunea verticală; Coborâre verticală; înainte; înapoi; Ascensiune normală; Coborâre normală; înaintare pe distanţe lungi, cu ajutorul unei ajustări a părţilor mecanice care dau o mişcare perpetuă. Forţa şi rezistenţa acestor maşini depind de materialul folosit. Iată câteva din calităţile unui car aerian: poate să fie invizibil; poate transporta pasageri; poate de asemenea să fie fabricate în dimensiuni mai mici; se poate deplasa în linişte; dacă sunetul este folosit aici, el trebuie să aibă o mare flexibilitate a părţilor mecanice; trebuie să dureze mult timp, trebuie să fie bine închis şi acoperit, nu trebuie să fie nici prea cald, nici prea rigid, nici prea moale; poate să fie propulsat de cântece şi de ritmuri. (…). Cu a-utorul acestor maşini, fiinţe umane pot să zboare în aer şi fiinţele cereşti să coboare pe Terra. (…) Anumite Vimana puteau să urce până în regiunile solare (Suryamandala) şi chiar dincolo de ele în regiunile stelare (Nakstramandala)”.

Ce pot să însemne toate acestea? Că Vimanele erau construite pentru a traversa sistemul nostru solar şi pentru a călători prin Galaxie? Că anticii obişnuiau în mod curent să primească vizita unor fiinţe venite de pe alte planete? Nu ştim şi nici nu vrem să facem alte

speculaţii pe această temă. S-au făcut deja destule până în prezent…

„Vimana din Yudhisthiva a rămas la o înălţime de patru degete deasupra suprafeţei pământului”. Ele, Vimanele, pot fi propulsate numai prin forţa sunetului., a cântecelor şi a ritmului 1. Ele sunt de asemenea, capabile să apară şi să dispară după propria voinţă, graţie unor anumite efecte optice folosite după voinţă, de asemeni. Elicopterele zilelor noastre nu au ajuns nici pe departe la asemenea performanţe de invidiat.

Vimanele vechilor timpuri par a fi – după descrierile din unele texte ce ne-au parvenit – ceea ce noi numim astăzi Obiecte Zburătoare Neidentificate. Aceleaşi caracteristici şi manifestări, aceeaşi manevrabilitate şi efecte asupra celor ce le observau.

Nu sunt oare toate acestea în măsură să ne dea de gândit?

Să ne reîntoarcem la „Mahābhārata”, text indian scris, după unele aprecieri, cu mai bine de trei milenii în urmă. Dacă modul nostru rigid de a gândi va admite că această lucrare, în ansamblul ei, nu este o fabulaţie, vom fi nevoiţi să recunoaştem că trebuie să privim cu mai multă atenţie anumite pasaje, care vorbesc, nu numai despre ciudate maşini zburătoare, ci şi despre o armă teribilă le distrugere pe care o posedau cândva cei din vechime. Iată un pasaj

caracteristic, o mărturie oculară a dezastrului cauzat de arma numită „gneya”.

„Un proiectil strălucitor fu lansat. Imediat tenebrele acf periră armatele Vânturi rele începură să sufle. Norii se strânseră în atmosferă şi ploua cu sânge Toate elementele păreau confuze. Soarele se învârtea. Lumea, arsă de căldura acestei arme, părea cuprinsă de febră. Chiar apa fierbea şi fiinţele care trăiau aici erau azvârlite în viitoare. Duşmanul cădea ca şi arborii distruşi de un oribil incendiu Elefanţii cei mari, arşi de această armă, cădeau din toate părţile. Alţii alergau de colo-colo strigând înnebuniti de teroare în mijlocul pădurii în flăcări. Caii şi carele arse de energia acestei arme, semănau cu trunchiuri de arbori calcinaţi Mii de care cădeau din toate părţile. Tenebrele acopereau armata întreagă… Vânturi reci începură să sufle. Orizontul se lumină Atunci noi văzuiăm un spectacol înfricoşător. Calcinaţi de puterea teribilă a acestei arme, corpurile răniţilor nu mai erau, vizibile”.

Această cumplită dar sugestivă descriere a carelor şi cadavrelor calcinate ne duce, fără doar şi poate, cu vreo zece mii de ani înainte de Hiroşima şi Nagasaki. În „Mausala Parva” este descrisă o armă asemănătoare unui „tun de fier” care transforma toate fiinţele în cenuşă. Această armă era atât de înspăimântătoare, încât „regele ordonă să fie transformată într-o pulbere fină”. Cu

toate acestea, arma degaja încă o puternică radioactivitate, deoarece locuitorii îşi pierdură de la o zi la alta părul şi unghiile, vânturi violente măturară ţinutul, păsările deveniră albe, ia: ghearele lor de un roşu aprins, iar alimentele se alterară în câteva ore.

Aceeaşi „Agneya” afirmă că acea civilizaţie poseda „arma lui Brahma”, despre care se spunea că are puterea lui Dumnezeu, o astfel de putere că însuşi nemuritorii nu puteau să-i reziste. Numită de asemenea şi „Dard d’Indra”, această armă nu era lansată, ci dirijată ca un proiector. O lumină albă izbucnea atunci din mecanism, un fascicol de lumină din ce în ce mai strălucitor, care sfârşea prin a distruge obiectivul. (Să fie oare vorba aici de un laser?). Puterea sa era considerabilă, deoarece pe timp senin ea putea să provoace tulburări ale naturii: vânturile începeau să sufle cu violenţă, apele începeau să fiarbă şi toate animalele înnebuneau de spaimă. Aceste arme eu trebuiau să fie folosite decât în cazurile foarte grave, când toate celelalte tipuri de arme se dovedeau ineficace, înainte de a fi folosite „armele lui Brahma”, trebuia întotdeauna „să se stingă apa”. Iată un alt pasaj revelatori

„Fiul lui Drona atinse apa şi descarcă Nārāyana. Vânturi violente începură să sufle. Se auziră tunete, deşi cerul era senin. Pământul tremura. Mările se agitară. Vârfurile munţilor se

înclinară. Se instalară tenebrele. Arma lui Brahma îl influenţa pe Partha şi pe toate fiinţele. Terra şi toţi munţii săi fremătară. Vânturi teribile începură să bată. Mările deveniră înspumate”.

Vimanele preistorice păreau a fi, într-adevăr, arme de război redutabile, cu o mare putere de distrugere:

„Cukra, la bordul acestei vimane excelente, propulsată de către Forţele Cereşti, pleca să distrugă Tripla Cetate… Oraşul este atât de bine fortificat, că numai o singură

2 e

armă este capabilă să distrugă în acelaşi timp cele trei părţi ale sale. Aceste trei părţi, trebuie să fie distruse de un singur proiectil, prin niciun alt mijloc nu se poate realiza distrugerea lor… Gukra, înconjurat de Marute, începu să lanseze tunetul său din toate părţile asupra Triplei Cetăţi. Se lansă atunci un proiectil care conţinea Puterile Universului asupra Triplei Cetăţi… oraşul începu a ardă… Un fum asemănător cu zece mii de sori invada cerurile… Văzând Puterile Universului reunite într-un singur loc, zeii fură cuprinşi de teroare… Nu transformaţi lumea în cenuşă”.

S-ar putea povesti îndelung despre Vimanele din vechime şi despre ciudatele lor caracteristici. Ce vor fi fost oare aceste obiecte zburătoare, construite în mod cert da mână inteligentă, ce brăzdau cerul planetei noastre cu multe mii de ani

în urmă? Ar putea exista similitudini între străvechile Vimane şi OZN-urile contemporane? Cina ar putea da un răspuns rezonabil acestor întrebări?

Fără îndoială, povestirile multor întâmplări curioase zac încă în atât de numeroasele texte vechi, ce nu au fost încă cercetate sau descifrate. Străvechile temple budiste, mănăstirile tibetane inaccesibile muritorilor de rând, bibliotecile secrete ale unei bune părţi din mănăstirile Europei Occidentale, însăşi celebra bibliotecă a Vaticanului ia care accesul cercetătorilor este cu desăvârşire interzis, documentaţia rămasă, atâta cită a mai rezistat vicisituiinilor timpului. În urma enigmaticelor civilizaţii preco umblene – toate acestea ar putea fi surse de informaţii de mare preţ pentru omenire va mai găsi oare această omenire răgazul pentru a purcede la redescoperirea propriului său trecut?

Să mai amintim aici. În treacăt, de numeroasele desene rupestre zugrăvite pe pereţii peşterilor ce împânzeso pământul. Vechimea lor este estimată la multe mii de ani. Şi ridică alte mii de întrebări fără răspunsuri Apar, uneori în aceste picturi, fiinţp ciudate ce au capu’! acoperii cu un fel de căşti de protecţie şi ţin în mâini obiecte a căror destinaţie sau utilizare scapă încă înţelegerii şi cunoştinţelor noastre actuale. Deaeutws lor apar zugrăvite cercuri, un fel de „bule* ovale, sau

chiar discuri…

Să încercăm însă să ne apropiem de anul zero al erei noastre.

Primul autor care a menţionat obiecte ciudate pe cerul italian, a fost Julius Obsequens care a trăit probabil în secolul IV după Christos. El pare a fi selecţionat cu mari dificultăţi date din cărţile şi documentele istoricilor romani de dinaintea lui. Oricare i-ar fi fost surea, el a reuşit să adune o remarcabilă colecţie de descrieri ale unor evoluţii aeriene interesante manifestate pe cerul Imperiului Roman. În manuscrisul său este inclusă chiar descrierea unei farfurii zburătoare în formă de disc. Obiectul este semnalat deasupra comunităţii romane de la Spoletium, în Umbla, cam la 100 km nord de Roma. Iată cum descrie Julius Obsequens acest episod:

„Când Libius Trasco a promulgat legile la începutul războaielor italiene, un glob de foc a apărut la răsăritul soarelui, pe cer, făcând un zgomot îngrozitor. Avea culoarea focului şi cădea spre pământ şi a fost văzut rotindu-se… El s-a mărit apoi şi a fost văzut ridicându-se de la pământ, îndreptându-se spre est şi întunecând priveliştea răsăritului cu mărimea lui”.

Iată acum o foarte succintă selecţie din scrierile aceluiaşi autor, în care sunt semnalate alte fenomene celeste i

— Anul 222 î.e.n.: La Ariminum s-a arătat o

mare lumină la miezul nopţii, când au apărut trei Luni în sferturile cerului, la distanţă una de alta.

— Anul 216 î.e.n.: Lucruri care semănau cu corăbiile au fost văzute pe cerul Italiei... în Sardinia, un cavaler îşi făcea rondul inspectând posturile de pază ale întăriturilor, când bastonul pe care-l avea în mână a izbucnit în flăcări. La fel s-a întâmplat soldaţilor romani în Sicilia, când şi-au văzut suliţele începând să le ardă în mâini. Malurile şi ţărmul râului s-au arătat prinflăcări... circumferinţa soarelui a părut micşorată... La Apri un scut rotund a fost văzut pe cer. Părea că Luna se luptă cu Soarele... La Capua, tot cerul era în flăcări şi oamenii au văzut deasupra lor figuri care semănau cu corăbiile.

— Anul 213 î.e.n.: La Handris, în golful Veneţiei, oamenii au povestit că au văzut pe cer un spectacol foarte neobişnuit. Ei au văzut bărbaţi îmbrăcaţi în alb care păreau adunaţi în jurul unui altar. Toţi bărbaţii aveau robe albe.

— Anul 173 î.e.n.: Sp. Pothumius şi P. Mutius Scaevola erau consuli când, în plină zi senină, pe vreme frumoasă, pe deasupra Forumului din Roma a apărut un lucru ca un arc întinzându-se deasupra templului lui Saturn.

— Anul 92 î.e.n. Când M. Valerius şi M. Ilerennius erau consuli în Lacania (o comunitate situată la aproximativ 100 de mile romane de Neapole), o turmă de corăbii a fost văzută pe un

câmp şi corpurile lor erau complet învăluite în flăcări. Flăcările acelea au rămas pe corăbii de când au venit ele pe câmp noaptea şi până a doua zi dimineaţa. Dar nu le-au făcut nici cel mai mic rău. La Vulcaniensis, cam pe la răsăritul soarelui s-a văzut o flacără ciudată arzând pe cer, care, după că s-a stins într-o singură grămadă, a proiectat o gură de foc de culoare albastră. „Gura” a fost văzută coborând şi de la ea veneau bulgări şi grămezi de foc.

— Anul 42 î.e.n.: Ceva ca o armă… s-a ridicat cu mare zgomot de la pământ şi s-a pierdut în cer.

— Anul 41 î.e.n.: M. Lepidus şi Munatius Plancus erau consuli la Roma când a venit o lumină care arăta ca Soarele, atât era de strălucitoare. Dar a apărut pe cer în timpul nopţii. Toată lumea din oraş s-a sculat crezând că au venit zorile şi că e timpul să plece la lucru.

S-au făcut deja numeroase speculaţii, s-au scris chiar şi o serie de volume care se referă la anumite pasaje din Biblie ce se pretează la interpretări moderne. Ar fi vorba de descrieri ale unor vechi astronauţi ce vizitau frecvent lumea biblică, scribii acestor vremuri referindu-se adesea la stâlpi de foc, vehicule de foc, flăcări, rulouri sau nori zburători. În prezent, cercetătorii UFO discută împreună cu teologii posibilităţile unor intervenţii extraterestre în timpurile biblice. Conform unor teorii, Iisus ar fi fost un Maestru

reîncarnat în lumea noastră, venit anume ca să ajute umanitatea şi să o călăuzească pe drumul cel bun. O serie întreagă de alţi Maeştri fuseseră trimişi înaintea lui, alţii aveau să-l urmeze. Astfel, Iisus Christos ar fi fost un astronaut de pe o altă planetă, un vizitator extraterestru ce folosea o tehnologie avansată şi necunoscută nouă spre a şi săvârşi miracolele. Odată cu împlinirea misiunii sale, Iisus s-ar fi întors pe planeta-mamă.

O privire rapidă aruncată asupra unor pasaje din Biblie – cea mai veche şi mai completă Carte de înţelepciune a omenirii – ne face să ne dăm seama că acolo există numeroase posibile referiri la OZN-urile acelor vremuri. Să ne oprim însă un moment la o întâmplare interesantă, cu trimitere directă la textul biblic.

— Să ne imaginăm că undeva, într-o zonă puţin locuită a acestei planete, se află un cătun de munte izolat, departe de orice aşezare omenească. Se vor fi scurs câteva zeci de ani de când n-a mai călcat picior de străin pe meleagurile acelea. Cei de acolo nu ştiu nimic despre radio şi televiziune, despre avioane şi automobile, despre tot ceea ce poate să însemne tehnica acestui secol XX. Trăieşte acolo un moşneag ce se apropie binişor de suta de ani, deci născut înainte de 1900. Credincios, îşi face într-o dimineaţă rugăciunea lângă troiţa de lângă pădure. În acest timp, lângă el aterizează un elicopter. Un pilot îl urcă sus şi la

pornirea aparatului îşi pierde cunoştinţa, Când bătrânul îşi revine, se află pe un aeroport şi poate urmări aterizarea şi decolarea unui supersonic de pasageri. Oare cum va descrie el cele întâmplate, după readucerea lui acasă?

„Pe când mă rugam lângă troiţa de la marginea pădurii, deodată am auzit un zgomot mare. Când m-am uitat în sus, de deasupra copacilor ceva a căzut cu un zgomot grozav peste mine. Un vânt mare mă azvârli ia pământ. Tremuram de spaimă cu capul ascuns în iarbă între braţe, când o voce mă îndemnă să mă scol. Lângă mine stătea o fiinţă ce se asemăna cu oamenii, uh fel de zeu, cu pielea neagră lucioasă, fără păr pe cap şi cu nişte ochi foarte mari. M-a ridicat într-a cameră de sticlă, deasupra căreia se învârteau nişte aripi. Când aceasta s-a ridicat în văzduh, Domnul mi-a luat minţile, iar când m-am trezit a fost noapte şi beznă. Numai în faţa mea era un câmp mare luminat, pe care vedeam păsări grozav de mari. Penele lor străluceau ca aurul şi ca argintul. Deodată o pasăre mare coborî din cer. Ea făcea un zgomot ca şi cum o mie de tauri s-ar fi slobozit

Apoi a întins ghearele înfricoşătoare şi s-a încleştat de pământ. Deodată, văzui cum se deschide pântecele păsării şi o mulţime de oameni pe care pasărea îi înghiţise, au ieşit. Pasărea care stătea pe picioarele ei mari a fost atât de înaltă

încât a fost nevoie să se apropie o scară pe care să coboare oamenii. Apoi văzui cum într-o cuşcă mişcătoare alţi oameni prinşi au fost aduşi şi înghiţiţi de pasărea cea mare. Dar aceasta nu mânca cu ciocul ca toate păsările, ci oamenii intrau tot în gaura din pântece. Printr-un furtun gros cât piciorul, unii dădură păsării să bea o fântână întreagă de apă. Tot timpul pasărea uriaşă a stat cu aripile desfăcute. Avea mai mulţi ochi verzi, roşii şi albi, care se găseau pe aripi şi pe coadă. Din când în când, din ochiul de pe cap se ivea o lumină dumnezeiască ce se învârtea. Apoi pasărea a început să scuipe foc din coadă şi cu un zgomot de parcă mi-ar rupe urechile a umblat pe jos şi apoi s-a înălţat la cer. Jur că toate acestea le-am văzut cu ochii mei. Nu există o astfel de pasăre uriaşă, deci a fost pasărea Domnului”.

Probabil, consătenii lui vor socoti că moşneagul a înnebunit sau că a visat şi a avut vedenii.

Câtă actualitate poate avea o astfel de interpretare, e arată o întâmplare petrecută în Tibetul anului 1948, când aici ateriza pentru prima dată un avion: tibetanii s-au grăbit să-i aducă fân pentru ca monstrul zburător să mănânce!

Dacă în plin secol XX, când omul a călcat deja pe Lună, ar putea fi posibilă o astfel de întâmplare, cum poate arăta oare descrierea unui

om de acum 2500 de ani a unui aparat de zbor, când aproape toată mecanica umană se limita – după datele acceptate în prezent – doar la folosirea pârghiei şi a roţii?

Pentru aceasta, să aruncăm o privire asupra primului capitol din Ezechiel. Acesta este textul în care cunoscutul scriitor Erich von Däniken a văzut descrierea unei nave extraterestre. Chiar dacă ideile şi ipotezele expuse în cărţile lui nu sunt întru totul originale, ci preluate, el le-a preluat pentru a provoca pe diferiţii specialişti la studierea respectivelor fenomene.

În cazul textului de faţă, provocarea a fost primită de Josef Blumrich. Născut în 1913 în Austria, pleacă în 1959 în Statele Unite şi lucrează la NASA în domeniul construcţiei de rachete mari, fiind distins în 1972 cu medalia „Excepţional Service. Blumrich a trecut la citirea cărţii „Amintiri despre viitor” cu atitudinea de superioritate a savantului care ştie din capul locului că ipotezele adversarului nu pot fi valabile. Fiind vorba de specialitatea lui – nave spaţiale – Blumrich s-a hotărât să demonstreze că von Däniken nu are dreptate. Astfel s-a născut un studiu tehnic foarte obiectiv, prezentat în volumul „Apoi se deschise cerul”. Subtitlul cărţii, „Navele spaţiale ale profetului Ezechiel şi atestarea lor prin tehnica cea mai modernă*”, arată că el realizase exact contrariul a ceea ce intenţionase la

început. Adusese o dovadă ştiinţifică a faptului că von Däniken pare să fi avut dreptate. Tată cum se încheie prefaţa cărţii lui Blumrich: „Niciodată o înfrângere absolută nu a fost atât de bogat răsplătită, atât de fascinantă şi atât de îmbucurătoare”.

Cheia pentru descifrarea relatării lui Ezechiel a constat în analiza atentă a părţilor componente ale navei şi a funcţionării lor, analiză făcută pe baza cunoştinţelor actuale din domeniul tehnicii rachetelor şi a zborurilor spaţiale.

Să facem acum apel la textul biblic: „Tot în mijloc se mai vedeau patru făpturi vii. a căror înfăţişare avea o asemănare omenească. Fiecare din ele avea patru feţe şi fiecare avea patru aripi (...). Cât despre chipul feţelor lor, era aşa: înainte toate aveau o faţă de om; la dreapta lor, toate patru aveau câte o faţă de leu; la stânga lor, toate patru aveau câte o faţă de bou; iar înapoi, toate patru aveau câte o faţă de vultur. Feţele şi aripile fiecăruia erau despărţite în sus, aşa că două din aripile lor ajungeau până la cele învecinate, iar două le acopereau trupurile. Fiecare mergea drept înainte, şi anume încotro le mâna duhul să meargă, într-acolo mergeau; iar în mersul lor nu se întorceau în nicio parte în mijlocul acestor făpturi vii era ceva ca nişte cărbuni de foc aprinşi, care ardeau; şi ceva ca nişte făclii umbla încoace şi încolo printre aceste făpturi vii: focul acesta

arunca o lumină strălucitoare şi din el ieşeau fulgere. Făpturile vii când alergau însă se întorceau şi erau ca fulgerul. Mă uitam la aceste făpturi vii şi iată că pe pământ, afară de făpturile vii, era a roată la fiecare din cele patru feţe ale lor. Înfăţişarea acestor roate şi materialul din care erau făcute, păreau de hrisolit, şi toate patru aveau aceeaşi întocmire. Înfăţişarea şi alcătuirea lor erau de aşa fel încât fiecare roată părea că este în mijlocul unei alte roate. Când alergau, mergeau pe toate cele patru laturi ale lor şi nu se întorceau de Iog în mersul lor. Aveau nişte obezi de o înălţime înspăimântătoare, şi pe obezile lor cele patru roate erau pline cu ochi de jur-împrejur. Când mergeau făpturile vii, mergeau şi roatele pe lângă ele; şi când se ridicau făpturile vii de la pământ, se ridicau şi roatele. Unde le mâna duhul să meargă, acolo mergeau, încotro voia duhul; şi împreună cu ele se ridicau şi roatele, căci duhul făpturilor vii era în roate. Când mergeau făpturile vii, mergeau şi roatele; când se opreau ele, se opreau şi roatele; când se ridicau de la pământ, se ridicau şi roatele; căci duhul făpturilor vii era în roate. Deasupra capetelor făpturilor vii era ceva ca o întindere a cerului, care semăna cu cristalul strălucitor, şi se întindea în aer sus peste capetele lor. Sub cerul acesta, aripile lor stăteau drepte, întinse una spre alta, şi mai aveau fiecare câte două aripi, care le acopereau trupurile. Când

umblau, am auzit vâjâitul aripilor lor, ca vâjâitul unor ape mari, şi ca glasul Celui Atotputernic. Când mergeau, era un vuiet gălăgios, ca al unei oştiri; iar când se opreau, îşi lăsau aripile în jos. (…) Deasupra cerului care era peste capetele lor, era ceva ca o piatră de safir, în chipul unui scaun de domnie; pe acest chip de scaun de domnie se vedea ca un chip de om, care şedea pe el". (Ezechiel, 1: 5 – 26).

Ce au înţeles oamenii de-a lungul veacurilor din acest text? Cam tot atât cât înţelegem şi noi astăzi.

Trecând la interpretarea tehnică a textului în cauză, vom putea considera că Ezechiel asistă la coborârea unei nave spaţiale. El vede nava în coborâre. După terminarea zborului de frânare aerodinamică, se aprinde la o înălţime de cca. 1 km motorul cu reacţie. Se aude urletul motorului. Cerul se rupe, vede jetul de foc şi norii. Apoi motorul cu reacţie este oprit şi în mijlocul norului luminos vede diuzele incandescente (ceva ca un o z N, c. 2

metal incandescent). Ce înseamnă „dinspre nord"? În cazul de faţă, se pare că e vorba de un modul-navetă care porneşte de la nava-mamă şi se întoarce tot la ea. Orbita cea mai avantajoasă pentru a putea ateriza pe orice punct al globului este o orbită circumpolară. Astfel se înţelege de ce vine „dinspre nord". Ezechiel vede cele patru

agregate elicopter. Ptobabil că atunci erau rabatate din poziţia zborului de frânare aerodinamică în poziţia de coborâre cu elicele. Ele se mişcă, deci sunt vii. Se aseamănă cu oamenii. Au trup, feţe, picioare, mâini şi în plus patru aripi. Descrierea picioarelor de aterizare este cât se poate de evidentă. În paranteză fie spus că tocmai această concordanţă atât de clară între descriere şi aspectul de azi al picioarelor de aterizare, l-a tentat pe autor să înceapă şi să continue studiul. De asemenea, azi ne dăm seama că acele mâini văzute de ei au fost nişte mâini mecanice. Există şi referirea probabilă la elicopterele în repaus, când două pale sunt rabatate în sus, iar celelalte două în jos. Acest lucru a necesar pentru a feri palele de supraîncălziri din partea reactorului fierbinte. În felul acesta, supraîncălzirile sunt evitate. Problema feţelor* este una din cele care se explică greu, tehnic vorbind. S-ar putea să fie vorba de nişte carcase cu o formă anumită care se puteau asemăna cu feţele respective. O altă variantă posibilă este că aceste feţe au fost pictate pe suprafaţa presupuselor carcase. Să ne amintim că primele cuvinte ale lui Armstrong după aselenizarea reuşită, au fost: „Vulturul a aselenizat”, Vulturul fiind primul modul lunar cu echipaj uman pe suprafaţa Selenei, toţi membrii echipajului purtând emblema cu vultur pe piept. În afară de aceasta, ne mai amintim că modulul

lunar, datorită unei oarecari asemănări, a mai fost denumit şi „păianjen”. Interesant de reţinut din această observaţie e faptul că mişcarea palelor pare a fi fost sincronizată, ele oprindu-se mereu în aceeaşi poziţie. Cărbunii aprinşi şi focul viu reprezintă suprafaţa de răcire incandescentă a motorului cu reacţie. Fulgerele, sunt – jeturile rachetelor de direcţie. Între timp, nava a aterizat şi au fost escamotate roţile. Roţile fiind singurul element tehnic pe care îl cunoaştem, acestea ocupă un loc important în text, deoarece datorită lor are o serie de nedumeriri şi revine mereu asupra lor.

Mai departe. În diferite traduceri, pentru safir să mai găsesc şi alte denumiri (hrisolit, de exemplu), caracteristica pentru toate fiind culoarea albăstrui-vernil. Interesantă este reconstituirea roţii pe baza descrierii făcute de Ezechiel. Expresia „fiecare roată părea că este în mijlocul unei alte roate”, a fost interpretată de von Däniken ca fiind o roată spiraliformă. În schimb, Blumrich dă o cu totul altă interpretare şi construieşte o roată pentru care obţine şi un brevet de invenţie. Ca să nu patineze, e nevoie de un profil. Întrucât ele se mişcă în toate direcţiile, cel mai adecvat profil este acela al unor crampoane sau ventuze repartizate pe întreaga roa ta. Aceste ventuze pot fi într-adevăr asemuite cu nişta ochi. Ezechiel este foarte contrariat că

roţile merg în toate direcţiile fără ca să se întoarcă, experienţa lui cu roţile cunoscute fiind astfel total contrazisă. De asemenea, este derutat de diferitele mişcări de rotaţie din cadrul uneia şi aceleiaşi roţi, mişcări care se suprapun şi în a căror înţelegere este depăşit. Cazul roţilor pare a fi unul din exemplele care atestă judiciozitatea şi raţionalitatea construcţiei descrise. Întrucât pe vremea aceea încă nu erau cunoscute roţile tractoare sau motoare, Ezechiel crede că roţile merg acolo unde sunt duse de acele fiinţe. El nu avea de unde să ştie că era exact invers, adică roţile duceau totul.

Pe marginea numai a acestui prim capitol din Ezechiel se pot spune, fireşte, mai multe lucruri, fiecare frază sau expresie dând loc la numeroase interpretări.

În următoarele capitole, Ezechiel mai descrie încă trei întâlniri, remarcând de fiecare dată că e vorba de aceeaşi navă pe care a văzut-o şi prima dată. Este luat cu nava într-un zbor şi deducem aceasta din expresia: „m-a răpit între pământ şi cer şi m-a dus în vedenii dumnezeieşti”. Deoarece Dumnezeu stă în cer, el trebuie să vadă totul la fel cum a văzut Ezechiel în timpul zborului; respectiv, în timpul zborului, Ezechiel vede totul din perspectiva Domnului, adică în „vedenii dumnezeieşti”.

Dar să încercăm a afla cine a fost acest

Ezechiel, ce structură intelectuală a avut şi câtă crezare se poate da afirmaţiilor sale?

Evenimentele descrise, respectiv cele patru întâlniri avute de ei cu nava venită din cer, s-au petrecut între anii 592 şi 572 înainte de Christos, adică pe vremea când el avea 30 – 31 de ani, Ja primele trei întâlniri, respectiv 50 de ani la ultima întâlnire. El a fost preotul unei comunităţi de evrei deportaţi în Babilonia, care locuia în localitatea Tel-Abib, situată la câţiva km spre sud de oraşul Babilon pe malul râului sau mai bine zis a canalului Chebar. Cercetările făcute asupra persoanei sale duc la concluzia că avem de a face cu un om cu o apreciabilă experienţă care, provenind dintr-o familie cu un oarecare rang social, a beneficiat de o educaţie şi o instruire bună.

Dacă admitem că Ezechiel a fost surprins de un eveniment atât de neobişnuit şi de palpitant, rezultă că el dispunea de calităţi psihice deosebite, deoarece el nu se pierde cu firea, ci îşi păstrează în mod inexplicabil calmul şi capacitatea de observaţie. Fiind un om credincios şi preot pe deasupra, este uluitor faptul că el nu-l confundă pe comandantul navei cu Dumnezeu, cu toate că ar fi avut toate motivele s-o facă, ci vorbeşte de vocea „unuia*, de „acela”. de „el” şi undeva în text îl intitulează „onr\ Oare cum am reacţiona oricare dintre noi, dacă am fi confruntaţi cu o întâlnire cu

o navă extraterestră şi echipajul ei? în mod cert, ne-am pierde cumpătul! Putem deci considera că Ezechiel a dat dovada unei performanţe intelectuale remarcabile şi că relatarea lui are mari şanse de a fi demnă de crezut şi de luat în seamă De altfel, cu o singură excepţie – care poate fi pusă pe seama copiştilor sau traducătorilor succesivi ai textului biblic – între toate repetările care se referă la părţi tehnice există o concordanţă perfectă, lucru care arată că relatarea lui are o structură cât se poate de logia i se bine închegată. Se poate remarca prudenţa cu care se exprimă. În repetate rânduri, acolo unde nu e sigur, el face comparaţii, de exemplu, era chip „ca „de om, a întins ceva „ca „mâna Având în vedere exactitatea descrierilor sale, putem oare considera că de fapt a fost vorba de un om şi o mână adevărată?

O altă dovadă pentru exactitate de exprimare, este faptul că el înlănţuie elementele tehnice în ordinea corespunzătoare desfăşurării operaţiei de aterizare: frânarea cu motorul reactiv, zborul şi planarea cu elicopterele în care timp observă suprafaţa de răcire incandescentă «i rachetele de direcţie şi abia la urmă şi roţile, adică exact atunci când ele devin necesare sub aspect funcţional.

Trebuie să reţinem faptul că Ezechiel nu ştie şi nu-şi poate explica ce reprezintă fenomenul pe care-l vede. Nici el şi nici contemporanii lui nu

cunosc elementele tehnice cu care s-ar putea face o comparaţie. Drept urmare, cu excepţia roţilor pe care le cunoştea, el nu poate interpreta nimic sub aspect tehnic şi face o simplă descriere a impresiei acustice şi optice pe care o are, folosindu-se de elementele de comparaţie care-i erau accesibile şi care erau cuprinse în vocabularul său limitat, lipsit de termeni tehnici. De ce să ne mirăm de acest procedeu, folosit acum 2500 de ani, dacă el a putut fi folosit relativ destul de recent: în 1947, când a fost confruntat cu obiecte ciudate, nemaivăzute şi necunoscute de tehnica de atunci. Kenneth Arnold le-a comparat cu nişte „farfurii zburătoare”, această denumire dăinuind – după cum se ştie – de câteva decenii.

În măsura în care o tehnologie evoluează, aspectul exterior al unei nave zburătoare se va schimba, în sensul că la un moment dat nu vor mai fi necesare elicopterele. Profilul se va micşora şi aplatiza tot mai mult, apropiindu-se de forma lenticulară, clasică şi atât de familiară de la OZN-uri. Astfel, nava văzută de Ezechiel pare să aparţină unei civilizaţii tehnice care depăşeşte stadiul nostru actual de dezvoltare cu numai câteva decenii, sau poate cu numai câţiva ani. În principiu, numai lipsa unui agregat, de propulsie suficient de puternic ne împiedică în momentul de faţă să construim în serie un aparat de zbor asemenea celui observat şi descris de profetul

Ezechiel.

Să ne continuăm însă plimbarea prin Muzeul Observaţiilor ciudate, încercând să vedem ce s-a mai întâmplat în primul mileniu după naşterea lui Christos. Conform unor autori latini prestigioşi (cum ar fi, de pildă, Plinius cel Bătrân, sau Dione Cassius). două semnalări ciudate ne parvin chiar din primul secol al erei noastre. Astfel, în anul 60. deasupra peninsulei italice este observat „un scut arzător însoţit de o mare jerbă luminoasă”. Iar în anul 77, „un alt scut înconjurat de se întei este observat pe cerul Romei, două zile la rând”.

Este destul de cunoscut scutul dreptunghiular şi curbat al legionarilor lui Caesar. Dar micul scut de luptă al trupelor uşoare, este mai puţin cunoscut i el este perfect circular, concav, cu o proeminenţă centrală în formă de cupolă. El este numit „parmula”. Conform legendei, acest model mai uşor de mânuit era un dar de la zeul războiului Marte: acest platou rotund cu cupolă ar fi căzut din cer

Romanii din Republică sau din Imperiu nu cunoşteau nici pe departe mijloacele de comunicare mass-media pe care le avem astăzi la dispoziţie. Ei nu ştiau ce este presa, radioul sau televiziunea. Nu se poate pretinde că ei au fost sugestionaţi. Nici „halucinaţia colectivă” nu rezistă ca argument, dat fiind factorul disperării. Pe de altă parte, autorii mai sus citaţi, pot fi

consideraţi, fără niciun dubiu, cât se poate de serioşi: erau oameni cultivaţi şi aveau vaste cunoştinţe de astronomie, matematică, ştiinţe ale naturii sau istorie. Este puţin probabil că ei ar fi putut confunda observaţiile lor cu fenomene cereşti oarecare sau fenomene naturale obişnuite Ei au consemnat fidel ceea ce au văzut. Atunci care este explicaţia? Scepticii vor trebui să răspundă şi la acest semn de întrebare!

Un alt eveniment ciudat s-a petrecut la începutul secolului IV. În lupta pentru putere dintre împăraţii Maxentius şi Constantin cel Mare, la 28 octombrie 31? a avut loc o bătălie care avea să decidă în continuare soarta Imperiului Roman Aceasta s-a dat în nord de Roma în câmpia din cotul pe care-l face răul Tibru la nord est de Pons Milvius (…Podul Şoimului”) azi Prati di Tor di Quinto.

În legătură cu lupta de la Podul Milvius este pusă povestirea despre apariţia înaintea oştirilor conduse de împăratul Constantin, a monogramei numelui lui Christos sau a semnului crucii, cu privire la care s-au purtat deja numeroase discuţii. Scriitorul creştin Lactantius, preceptorul lui Crispus, fiul cel mare al lui Constantin, povesteşte pe la anul 318 că în ajunul bătăliei. Constantin a avut un vis în care a f „— l îni tni n-a înainte de n iv-mi la luptă, să înserie pe scuturile soldaţilor – săi „semnul ceresc al lui Dumnezeu” (caeleste

signum doi). Ascultfnd de porunca primită, a doua zi, Constantin a pus să se înscrie pe scuturi monograma cu iniţialele numelui lui Christos în limba greacă, cel mai probabil monograma chi-rha, sub forma „literei X traversată de I cu capătul curbat”.

Spre deosebire de Lanetantius, lucrarea „Viaţa lui Constantin”, atribuită istoricului Eusebius din Gezareea, povesteşte despre apariţia pe cer ziua, în amiaza mare, deasupra soarelui, a unei cruci luminoase împreună cu inscripţia: „prin aceasta vei învinge”. Crucea i-ar fi apărut lui Constantin şi armatei sale pe când se aflau în Gallia, în drum spre Italia. Noaptea i s-ar fi arătat Christos, poruncind să facă un steag cu semnul văzut. În continuare este descris acest steag împodobit cu o coroană din pietre preţioase şi aur, în care era înscris numele lui Christos sub forma literelor chi-rho. În partea de jos a steagului apăreau busturile împăratului şi ale fiilor săi.

Nu ştim exact care este adevărul istoric în legătură cu această întâmplare, dar ştim că împăratul Constantin a câştigat bătălia de la Podul Milvius şi a intrat triumfător în Cetatea Eternă. Şi mai ştim că monograma simplă chi-rho, numită „monograma constantiniană”. apare pentru prima dată pe monede şi medalioane constantiniene din anii 312 – 3.13, 3*15 şi 317, deci aproximativ în acelaşi an cu bătălia de la Podul Milvius şi în anii

imediat următori Semnificativă este şi renunţarea lui Constantin de a merge pe Capitoliu, la intrarea triumfală în Roma. La aceasta se adaugă şi informaţia istoricului Eusebius, după care Constantin a poruncit ca în mâna statuii ridicate în Forum, ca mulţumită pentru victorie – probabil statuia colosală al cărei cap se păstrează în Palatul Conservatorilor din Roma – să spună, trofeul patimii mântuitoare”, adică semnul crucii. „Prin acest semn mântuitor, adaugă Eusebius, dovada adevăratei puteri, eu (Constantin) am eliberat oraşul vostru scăpându-l de jugul tiranului şi am redat senatului şi poporului Romanilor vechea glorie şi strălucire”.

Această ciudată semnalare a apariţiei semnului crucii pe cer, nu este singulară în istorie. Simbolul creştin avea să mai fie observat de nenumărate ori de-a lungul secolelor – şi chiar în acest contemporan secol XX – alături de alte semne neobişnuite cum ar fi, de pildă, apariţia sorilor dubli sau tripli.

Să încercăm a scutura colbul uitării de pe încă o serie de întâmplări ieşite din comun, cuprinse în neobişnuitul nostru Muzeu.

Cregoire de Tour (538 – 594) cronicar bine cunoscut şi autor al lucrării „Historia Francorum”, ne semnalează trei evenimente ce au avut loc în cea de-a doua jumătate a secolului VI:

— În anul 584... au apărut pe cer raze

luminoase, strălucitoare de lumină care păreau să se încrucişeze şi să se lovească uncie de altele, după care se separară şi dispărură.

— În 585, în luna septembrie, unii au văzut semne, adică raze sau cupole, care se văd de obicei (sublinierea ne aparţine) şi care par să alerge cu rapiditate pe cer.

— În 587. Noi am văzut în timpul a două nopţi de-a rândul în mijlocul cerului, un fel de nor foarte luminos, care avea forma unei glugi.

Iată acum o întâmplare din secolul VIII:

În timpul unuia dintre războaiele obişnuite din vechea Europă, saxonii i-au asediat pe franci la Siginurg în anul 776. Francii se aflau într-o situaţie» critică: alimentele erau pe sfârşite, iar saxonii încercuiseră oraşul. Proviziile de apă din oraş scăzuseră atât de mult, încât fiecaie persoană nu avea dreptul decât la câteva picături pe zi. Duhoarea cadavrelor celor căzuţi în luptă şi a gunoaielor putrezite, otrăveau plămânii celor rămaşi în viaţă. Un comandant franc măsura cu paşi mari parapetul. La mică distanţă putea vedea steagurile armatei saxone. Gândurile i-au fost întrerupte de sosirea unui ajutor-subaltern. „Nimic de raportat decât veşti proaste – a spus căpitanul francez. Niciun semn că am putea rupe asediul?” „Nu domnule – a răspuns ajutorul. Ce putem face?” „Mai bine ne-am ruga zeilor să ne scape” – a zis comandantul privind întristat spre

trufaşele steaguri saxone.

Istoricii povestesc că francii s-au adunat şi au început să se roage zeilor ca să le fie cruţate vieţile. Se rucau încă, atunci când două „scuturi arzătoare” au coborât din cer şi s-au repezit spre tabăra saxonilor Cele devuă scuturi celeste au trecut printre rândurile saxone, împrăş fiindu-le întreaga armată cu flăcări şi fum şi punându-i pe fugă pe soldaţii asediatori. Nu putem decât specula asupra a ceea ce ar fi putut fi cele două „scuturi arzătoare”. Ceea ce ştim cu siguranţă este că în zilele acelea nu existau încă nici aeroplane şi nici avioane. Ceva aparent ciudat şi supranatural a venit în ajutorul francilor disperaţi…

Începem să ne afundăm treptat în întunecimea unor secole de tristă aducere aminte.

Agobard (după unele surse Argobard), arhiepiscop al Lyon-ului, în Franţa, face referiri la fiinţe misterioase care străbat cerul şi care aterizează cu navele lor printre oameni. Născut în Spania în anul 779, Agobard vine în Franţa încă de la vârsta de 3 ani şi ajunge arhiepiscop la 37 de ani. Când a murit, în 840, „unul din prelaţii cei mai celebri şi mai savanţi ai secolului al IX-lea”, lasă o relatare interesantă despre un incident semnificativ

„Noi am văzut totuşi şi ascultat o mulţime de oameni adânciţi într-o atât de mare stupiditate,

înecaţi în astfel de adâncuri ale nebuniei, încât cred că există o anumită regiune, pe care ei o numesc Magonia, unde nave plutesc pe nori pentru a aduce în acest loc fructe ale pământului pe care le-au distrus grindina şi furtunile. Marinarii plătesc gratificaţii vrăjitorilor furtunii şi primeso ei înşişi grâu şi alte produse. Printre aceşti oameni a căror nebunie era destul de mare pentru a le permite de a crede aceste lucruri (ca fiind) posibile, am văzut pe unii extirpând dintr-o adunare patru persoane strâns legate, trei bărbaţi şi o femeie care, pretindeau, au căzut din aceste nave. După ce iau păzit în captivitate, i-au adus în faţa acestei mulţimi cum am spus, în prezenţa noastră pentru a fi lapidaţi. Dar adevărul a învins”.

Această relatare a apărut în cartea lui Agobard intitulată „Lober Contra Insulam Virgi Opinionen”. Mai mulţi regi din acele timpuri au fost destul de tulburaţi când la palate le-au sosit rapoarte despre „oameni care zburau pe cer”. Despre aceşti „demoni aerieni” se spunea că au o flotilă de maşini zburătoare. Regii au interzis ţăranilor orice fel de troc sau vânzare de bunuri şi produse către oamenii din Magonia. Însuşi Agobard, ca şi preoţii săi, i-au prevenit pe oameni asupra acestor întâmplări, explicându-le că schimbările de produse cu, demonii aerieni” sunt păcate de neiertat.

Arhiepiscopul Agobard a scris această istorisire în timpul unei epoci întunecate, când versiunea originală a Bibliei fusese interzisă. Biblia nu a reapărut decât mai târziu, după ce numeroase capitole au fost revizuite şi mutilate. Poate că Agobard citise una din traducerile originalului, ori ca înalt prelat bisericesc avea cunoştinţă din alte surse de „maşinile zburătoare” şi de alte ciudăţenii. Orice s-ar fi întâmplat atunci, de mult, Agobard nu pare prea tulburat de faptul că prizonierii erau din „corăbiile din cer”. E remarcabil că un membru de frunte al clerului, cu 11 secole în urmă, nu era deloc impresionat de apariţia unor „oameni zburători”. Evident, nu a făcut nici cel mai mic efort ca să salveze vieţile prizonierilor.

Mileniul se încheie cu două semnalări venite din două puncte diferite ale planetei:

— În anul 919 deasupra Ungariei a fost observat un obiect asemănător unei torţe în flăcări. El a fost văzut pe cer în acelaşi timp cu nişte sfere care emiteau o lumină mai strălucitoare decât stelele. Ele au survolat întreaga Ungarie.

— La 3 august 989, în Japonia, în timpul unei perioade de mari mişcări sociale, s-au observat trei obiecterotunde şi de o strălucire neobişnuită. Puţin după aceea, ele se reuniră.

Să continuăm cu câteva din semnalările

noului mileniu

— 23 aprilie 1014. O serie de „zâne” au luat parte la bătălia de la Clontarf, furnizând ceea ce în limbaj militar modern s-ar putea numi „aviaţia de sprijin” a părţii irlandeze. Confruntarea a avut loc la Dublin. Asta ar fi una din minunile Judecăţii de Apoi decât de a povesti descrierea acestui fabulos asalt Acolo se ridica un Badh (?) sălbatic, impetuos, ardent, nebun, inexorabil, furios. Întunecat, sfâşietor, certăreţ, agresiv, care scotea strigăte stridente bătând din aripi deasupra capetelor şi acolo se ridicară de asemenea satvrj şi spirite... şi demonii distrugători din aer şi firmament, şi armata demonică. Aceasta constituie una din numeroasele referiri la „armatele zburătoare ale zânelor*” din acea epocă.

— În 1130 şi 1142, doi „dragoni zburători înflăcăraţi4 au trecut pe deasupra oraşelor Praga, în Cehoslovacia.

— 1150, în Anglia. Regele Richard-Inimă-de-Leu şi Filip al Franţei, discutau planurile bătăliei împotriva lui Saladin, împăratul sarazinilor, în cadrul unei întâlniri regale. Ca şi în cazul lui Constantin cel Mare, discuţia lor a fost întreruptă de un slujitor care a venit în fugă în palat şi bâlbâindu-se le-a arătat cerul cu degetul. Regii au renunţat la lipsa lor de credinţă, văzând o serie de cruci de foc suspendate pe cer deasupra locului unde se aflau. Viziunea a apărut la puţin timp

după prânz.

— 27 octombrie 1180. Documente japoneze ne informează că un obiect puţin obişnuit, luminos, semănând cu o „nacelă” se ridică noaptea de pe un munte din provincia Kii spre muntele Fukuhara situat la nord-est. După câtva timp obiectul îşi schimbă direcţia, merse spre sud şi fu pierdut din vedere, lăsând în urma lui o dâră luminoasă.

— 24 octombrie 1235. Tot în Japonia, generalul Yoritsume staţiona cu armata sa când, deodată, a fost observat un fenomen curios: surse luminoase misterioase veneau şi plecau pe cer, se roteau la sud-vest, desenând dâre incandescente pe tot parcursul nopţii.

— 1 ianuarie 1254 Călugării de la abaţia Saint Albans, din Anglia, au văzut noaptea pe cer „un fel de vas mare cu o formă elegantă… şi de o minunată culoare”.

— În acelaşi an 1254, dar la o dată neprecizată, deasupra Parisului. Franţa, a apărut „la miezul nopţii, ceva ca o mare navă, sus pe cerul senin, vizibil timp destul de lung, până ce a dispărut cu încetul”.

— 12 septembrie 1271 în Japonia faimosul preot Nichiren era pe punctul de a fi decapitat la Tatsunokuehi, Kamakura, când apăru pe cer un obiect semănând cu Luna plină, luminos şi strălucitor Inutil să mai spunem că panica i-a

cuprins pe toţi cei prezenţi şi că execuţia n-a mai avut loc.

— 3 august 1290. Abatele Henry, stareţ al abaţiei Byland, Yorkshire, Anglia, înconjurat de călugării săi, văzu „cu foarte mare spaimă” un disc enorm, argintiu, trecând încet pe deasupra lor.

— 1320 La moartea abatelui din Durham, la Saint Gregoire, Franţa, un obiect necunoscut ilumină cerul şi razele sale au ajuns până în mijlocul localităţii Saint-Leonard, unde abatele fusese înhumat. Apoi obiectul luminos coborî, se deplasă şi dispăru.

Să facem un nou popas în acest secol 14, pentru a spune câteva cuvinte despre aşa-numita „Minune de la Date-hani”.

În Jugoslavia de sud, la Kosovska Metchija, între oraşele Petch şi Djakovice, se află mănăstirea din Datchani, fondată încă în secolul 14, sub domnia lui Ştefan al III-lea. Construcţia sa a durat opt ani, din 1327 până în 1335. Pe la 1350, interiorul bisericii mănăstireşti a fost decorat cu numeroase fresce. Se consideră că prin numărul frescelor sale (s-au numărat mai mult de 1.000!), Datchani este cea mai bogată mănăstire din Europa. Frescele executate aici prezintă teme diverse. Ele ilustrează aproape 20 de cicluri diferite, care înglobează scene din Vechiul şi Noul Testament, din viaţa lui Ioan Botezătorul, a Sfântului Gheorghe, activităţile Apostolilor,

precum şi teme din calendarul religios. Sunt prezentate de asemenea numeroase personaje istorice.

„Minunea de la Datchani” a fost descoperită la începutul lui 1964. Alexander Păunovici, student la Academia de Belle Arte din Iugoslavia, vizită acest monument, în scopul studiilor sale şi cu ajutorul unui teleobiectiv, fotografie mai multe fresce, printre care şi cele ale „Răstignirii1 şi a „învierii” lui Iisus Christos. Mai înainte, nu au putut fi studiate aceste fresce, deoarece sunt situate la o prea mare înălţime (cca. 15 m). Prin fotografiere cu teleobiectiv, ele au devenit accesibile ochiului omenesc. Detaliile ce n-au putut fi remarcate înainte, deveneau acum relevante.

Pe frescele superioare sunt prezentaţi îngeri care zboară în nave spaţiale, foarte asemănătoare sateliţilor artificiali contemporani. Se văd d lă nave care zbiară una în spatele alteia, de la vest spre est. În prima se vede un om fără nimb de înger t’mând într-o mină ceva aflat în faţa lui, ca şi cum ar fi condus nava El se întoarce către înapoi, din o impresia că supraveghează zborul celui care îl urmea/a în nava din spate se află un personaj asemănător, care mi seamănă delor ni nu personaj tradiţional şi care ţine de asemenea „ceva” în mină.

Cele două nave au formă aerodinamică. Se

disting foarte bine „undele reactive” care subliniază viteza foarte mara a zborului. O serie de „îngeri” aflaţi în afara navelor şi care supraveghează zborul, nu se ştie din ce motiv, au închis ochii şi şi-au astupat urechile, ca şi cum ar avea teamă ca acest spectacol să nu-i orbească sau asurzească. Foarte ciudată este de asemenea şi fresca „Răstignirea lui Christos”. Aici, Iisus Christos apare ca şi cum s-ar afla într-o rachetă gata să se ridice în – îbor. În partea superioară a rachetei se află două aripi stabilizatoare. Christos, cu mâna dreaptă, trage cu forţa în navă pe un pământean ce se află pe Terra, pentru a-l lua cu sine în călătoria spre „Regatul Cerului”.

La aceste fresce de la Datchani se poate adăuga o icoană de la Cabinetul de arheologie religioasă din Moscova, care provine de la Zagorsk Pe această icoană din secolul 17, Iisus Christos apare de asemenea într-un fel de rezervor” de formă aerodinamică, asemănător unei nave cosmice aşezată pe pământ. Partea inferioară a acestui rezervor, degajă în ambele laterale un fel de fum întunecat ce ascunde picioarele îngerilor aflaţi acolo

Atât frescele de la Datchani, cât şi icoana de la Zagorsk au. În mod evident, un caracter apocrif. S-ar presupune existenţa unei anume „Cărţi apocrife”, care explică subiectele cunoscute din Evanghelie, în mod diferit de versiunea canonică a

Bisericii. Este posibil ca această „Carte” să fi fost distrusă de cenzura bisericească, sau de acţiunea implacabilă a timpului. Tot aşa cum este posibil ca aceste documente să fie păstrate încă într-un loc secret. Poate că acestea au inspirat pe unii zugravi de imagini sfinte, sau decoratori de biserici, determinându-i astfel să deseneze ciudate „obiecte cosmice”.

Reîntorcându-ne la unele detalii ale „Minunii de la Datchani”, să mai remarcăm şi faptul că cele două personaje ce par închise în cele două nave spaţiale, nu au „nimb”. S – ar putea oare presupune că atmosfera interioară a vehiculelor, fiind presurizată, face inutilă purtarea căştilor în acel spaţiu? în schimb, îngerii purtau nimburi (sau căşti) care nu par să-i protejeze împotriva radiaţiilor şi ultrasunetelor celor două nave zburătoare. Pe pământ, numai patru personaje. Între care se află şi Iisus Christos, poartă nimb, simbol al originii lor divine „sau cască, simbol al originii lor cosmice, după interpretări.

Iată şi în acest caz, alte câteva semne de întrebare menite să ne facă din nou să reflectăm.

Mai departe, prin Muzeul Observaţiilor ciudate.

— 1361. Un obiect zburător, descris ca fiind „în formă de tobă, măsurând 20 metri diametru”, ţâşni dintr-a insulă situată în vestul Japoniei.

— 8 ianuarie 1388. Un manuscris al

mănăstirii Fraţilor Mineri din Ragussa, Stalia, semnalează trecerea mai multor obiecte „foarte luminoase şi drepte” pe deasupra acestei mănăstiri.

— 2 ianuarie 1458. În Japonia s-a observat pe cer un obiect strălucitor care semăna cu Luna plină şi această apariţie a fost urmată de „semne bizare” pe cer şi pe pământ. Oamenii au fost „uimiţi”.

— 7 martie 1458. Două luni mai târziu, tot în Japonia, cinci stele au apărut formând un cerc în jurul Lunii. Ele şi-au schimbat de trei ori culoarea, după care au dispărut brusc. Conducătorii, profund tulburaţi, au crezut că acest semn anunţă mari mişcări populare în ţară Toţi locuitorii din Kyōto (vechea capitală imperială a Japoniei) se aşteptau ca să urmeze dezastre şi însuşi împăratul era afectat.

— 1 noiembrie 1461. „În această zi a stăpânului nostru, în Ziua Tuturor Sfinţilor, a apărut pe cerul Franţei un obiect strălucitor, ca o bară de foc, lung şi lat de o jumătate de Lună. A rămas nemişcat timp de 15 minute Apoi brusc, ciudatul obiect începu să urce în spirale, se întoarse şi se răsuci ca un resort cu ceas destins, după care dispăru în cer”.

— 8 martie 1468. Din nou Japonia. Un obiect întunecat care făcea „zgomotul unei roţi”, zbură în timpul, nopţii dinspre muntele Kasuga spre vest.

Descrierea zgomotului şi a culorii obiectului zburător, a întâmpinat dificultăţi, datorită nivelului intelectual scăzut al martorilor oculari.

— 13 august 1491. Facius Cardan, tatăl matematicianului, ocultistului şi fizicianului Jérôme Cardan, din Milano, nota, în cartea sa „De Subtilitate”, următoarea întâmplare: „Când mi-am îndeplinit riturile obişnuite, cam pe la 3.20-a oră a zilei, mi-au apărut şapte bărbaţi purtând veşminte de mătase asemănătoare cu togile greceşti şi încălţări scânteietoare. Ei purtau de asemenea armuri şi sub aceste armuri se vedeau obiecte de lenjerie de Corp de o glorie şi o măreţie extraordinare. Doi dintre ei păreau a fi de un rang mai înalt decât ceilalţi. Cel care părea că le este comandant avea o faţă de culoare roşu închis. Ei au spus că aveau 40 de ani, dar niciunul dintre ei nu părea să aibă mai mult de 30. I-am întrebat cine sunt, iar ei mi-au răspuns că sunt oameni oarecum alcătuiţi din aer şi supuşi ca şi noi naşterii şi morţii. Viaţa lor era mai lungă ca a noastră şi putea să atingă până la trei secole. Întrebaţi despre nemurirea sufletului, ei au răspuns că nimic nu supravieţuieşte. Întrebaţi pentru a afla de ce ei nu dezvăluiau oamenilor tezaurele ştiinţei lor, ei au răspuns că o lege deosebită le impunea cela mai grave pedepse în cazul că ei ar dezvălui oamenilor ştiinţa lor. Cel care părea a fi şeful lor a negat că Dumnezeu a

făcut lumea din veşnicie. Dimpotrivă, a adăugat el, lumea este creată în fiecare clipă, în aşa fel că dacă Dumnezeu s-ar descuraja, lumea ar pieri imediat”.

(Vizitatorii lui Facius Cardan par să fi fost ultimii dintr-o întreagă serie de astfel de apariţii ale Evului Mediu. Ei au această calitate deosebită că se poate comunica cu ei, că nu pretind în niciun fel că sunt îngeri, că nu aduc nicio revelaţie. Dimpotrivă, atitudinea lor ţine mai degrabă de raţionamentul nostru modern. Vizitatorii lui Facius Cardan neagă chiar existenţa unui suflet nemuritor şi susţin un fel de teorie a creaţiei continue a Universului. Alchimiştii şi misticii Evului Mediu au încercat mult să lege pe aceşti vizitatori de diversele spirite de care vorbeşte Biblia sau Kabala, dar e vorba aici, în mod vizibil, de o elaborare mitologică)

— 1500. Într-o gravură datând din secolul al 16-lea, se vede reproducerea unei aurore boreale deasupra oraşului Rothenburg, Germania. În stânga gravurii, se poate observa un obiect oval destul de mare, care seamănă cu o stea, cu trei ramificaţii, care sugerează forma unui obiect zburător neidentificat. Gravura poartă următorul citat, biblic: „Vegheaţi (observaţi) şi rugaţi-vă” (Evanghelia după Matei, 26, 41).

— 8 noiembrie 1517…I.etopiseţul Moldovenesc” afirmă că la acea dată, au apărut pe

cer, în direcţia Occidentului, „o formaţie qlbastră strălucitoare semănând cu figura unui om” Ea a rămas mult timp acolo, după care „ea se ascunse din nou în cei.

— 1518. O „stea” s-a „aşezat” pe vârful catargului mare a caravelei condusă de conchistadorul spaniol Juan de Grijalva, lângă coastele Yucatánului. Apoi ea părăsi corabia producând un jet de flăcări, se îndreptă spre un sat de pe coastă şi a staţionat acolo înainte de a dispărea definitiv.

— 1520. Sub domnia împăratului Carol al V-lea al Prusiei; au fost văzuţi la Erfurt doi sori strălucitori apărând simultan. „O rază strălucitoare ateriza brusc apoi plecă pe cer unde luă o formă circulară”.

Să facem un nou popas pentru a zăbovi asupra uneia dintre cele mai neobişnuite întâmplări din miezul acelui îndepărtat secol 16.

Ne aflăm în dimineaţa zilei de sâmbătă, 9 decembrie 1531, în Mexic. Incidentul survenit atunci reprezintă, totuşi, cumularea unei întregi serii de superstiţii. De un impact sociologic şi psihologic deosebit, el a lăsat urme materiale ce se pot vedea încă şi astăzi, făcând, de altfel, obiectul unei mari deveţiuni.

În acea îndepărtată dimineaţă de iarnă, un bătrân aztec indian de 57 de ani, al cărui nume era „Vulturul Cântător”, iar numele spaniol era

Juan Diego, se îndrepta către biserica din Tlaltelolco, lângă oraşul México. Deodată se opri nemişcat, fiind surprins să audă un concert de cântece de păsări, pătrunzător şi dulce Era un frig înţepător şi nicio vietate a cerului nu s-ar fi încumetat să cânte la o oră atât de matinală. Totuşi, armonioasa melodie continuă, după care se opri brusc. Apoi cineva, o voce duioasă de femeie, chemă numele lui Juan Diego. Vocea venea din vârful unei coline, care era ascunsă „de o ceaţă îngheţată şi de un nor luminos. Când se căţără pe colină, o văzu: „Soarele nu era încă la orizont şi totuşi Juan o văzu într-o lumină albă, din cauza unui nimb strălucitor ce-i scălda fiinţa din cap până în picioare. Era o tânără mexicană de vreo 14 ani şi de o frumuseţe desăvârşită”. În cursul dialogului ce urmă, tânăra fată îi zise lui Juan Diego că ea era Maria şi că dorea ca în acest loc să fie construit un templu: „Mergi acum la Tenochtitlan (Mexico-City) şi povesteşte episcopului tot e o ai văzut şi auzit”.

Era mai uşor de spus aceasta, decât de făcut: sărmanii indieni nu obişnuiau să meargă în cartierul spaniol şi încă şi mai puţin la palatul episcopului. Curajos totuşi, (Juan coborî muntele în fugă, se duse la episcopul de atunci Fray Juan de Zumarraga, şi-l rugă să-i asculte neobişnuita poveste. Cu toate că se arătă binevoitor faţă de indian, episcopul nu crezu niciun cuvânt. Atunci

Juan se reîntoarse în munţi şi se reîntâlni pentru a doua oară cu Maria, care-i mărturisi cinstit: „Ascultă, copilul meu, sunt numeroşi cei pe care aş putea să-i trimit în locul tău. Dar tu eşti cel pe care l-am ales ca să îndeplinească această misiune. Aşa că, mâine dimineaţă, întoarce te ia episcop şi spune-i că Fecioara Maria este cea care te trimite şi repetă-i reamintindu-i cât de fericită aş fi dacă aş avea o biserică în acest loc”.

A doua zi dimineaţă, Juan Diego se întoarse la México şi reveni la răbdătorul episcop. Juan Diego era atât de curat şi părea atât de cinstit povestindu-şi istoria, încât Fray Juan de Zumarraga fu puternic impresionat. El îi zise lui Juan să ceară apariţiei un semn palpabil care să dea credibilitate întregii istorii. Totodată, dădu ordin la doi slujbaşi ai săi să-l urmărească pe indian şi să-l supravegheze îndeaproape. Ei l-au urmărit prin oraş şi au observat că acesta nu s-a adi esat nimănui, după care îl văzură îndreptându-se spre munţi şi… dispărând! îl căutară prin împrejurimi fără a-i mai putea găsi urma… Ajuns din nou pe colină. Juan îi aduse Fecioarei Maria răspunsul episcopului. Ea îi spuse: „Foarte bine, copilul meu. Să revii mâine în zori şi îţi voi da un semn pentru el. Tu ţi-ai dat destulă osteneală şi te voi răsplăti Mergi în pace şi odihneşte-te”.

În dimineaţa următoare, Juan nu se mai duse la întâlnire: singura lui rudă, un unchi, se afla pe

patul de moarte. Juan rămase lângă el pentru a încerca să-i aline suferinţele. În ziua care urmă îl lăsă singur pentru a se duce să caute un preot. Pe când alerga spre Tlaltelolco, apariţia îi bară din nou drumul. Stânjenit, el îi explică din cauza cărui motiv nu-i putuse urma instrucţiunile. Ea îi zise i „Copilul meu, nu te tulbura şi nu avea teamă. Nu sunt aici, ca şi Mama ta? Nu eşti tu sub tutela şi protecţia mea? Unchiul tău nu va muri acum. El îşi va recăpăta sănătatcă chiar în acest moment. Nu mai are rost să mergi după preot şi poţi să-mi urmezi drumul în linişte. Urcă te în vârful colinei, culege florile care cresc acolo şi adu-mi-le mie”. Juan ştia foarte bine că în vârful colinei nu puteau fi flori la jumătatea lui decembrie. Şi totuşi, ajuns sus, găsi trandafiri de Castilia, cu „petalele lor umede de rouă”. El îi tăie cu grijă şi folosindu-se de filma sa (o capă lungă indiană) pentru a-i proteja de frigul înţepător, îi duse apariţiei Ea îi aranja florile şi legă capetele de jos ale tilmei în jurul gâtului lui Juan în aşa fel ca niciun trandafir să nu se piardă. Ea îl sfătui să nu-i arate nimănui, singur episcopul trebuia să ştie de semnul pe care 1 l-a dat. Apoi dispăru. Juan Diego nu o va mai. Întâlni niciodată...

În palatul episcopului mai mulţi servitori îşi băteau joc de viziunea indianului şi îl „împingeau dintr-o parte într-alta” încercând să-i smulgă cu forţa florile. Dar când remarcară cu uimire că

trandafirii păreau că se dizolvă atunci când încercau să-i ia, se înfricoşară şi-l lăsară să treacă.

Juan Diego a fost condus în faţa episcopului. Ţinând mâinile la gât, el dezlegă colţurile asprei stofe. „Pliul tilmei căzu şi florile, care erau pentru el preţiosul semn, căzură pe sol într-o grămadă dezordonată. Vai! Ce a devenit aranjamentul făcut cu atâta grijă de Fecioară?” Dar confuzia lui Juan pentru stângăcia lui nu fu nimic în comparaţie cu ceea ce trebuia să simtă imediat după aceea în câteva secunde, episcopul se ridică din scaunul său pentru a îngenunchea la picioarele lui Juan Diego şi în mai puţin de un minut toţi cei care erau de faţă în acea încăpere se repeziră şi îngenunohiară şi ei.

Episcopul era îngenuncheat în faţa tilmei lui Juan şi, după cum notează Ethel Cook Elliot, „milioane de persoane au îngenuncheat în faţa ei după aceea”, căci au depus-o deasupra marelui altar al bazilicii Notre Dame de Guadelupa, din oraşul Mexic o-Citv

Filma este făcută din două bucăţi ţesute cu fibre da manghier. Pe această stofă aspră, de culoarea lânii brute

— Care, evident se păstrează şi astăzi – se evidenţiază o siluetă zveltă, fermecătoare înconjurată cu raze de aur, ea apare ca o scoică de lumină, strălucitoare şi clară în fiecare detaliu al desenului şi al culorii. Ea pleacă încet capul

graţios spre partea dreaptă. Îşi pleacă ochii, dar pupilele îi sunt vizibile. Aceasta dă o impresie supranaturală de farmec şi dragoste. Mantoul care acoperă capul şi cade până la picioare este de un verde-albastru brodat cu aurul cel mai curat şi presăiat cu stele de aur. Tunica este roză, ornată cu un desen de dantele de flori de aur. Mai ios este un corn de Lună şi dedesubt apare capul unui heruvim.

În anii care au urmat evenimentului, mai mult de opt milioane de indieni s-au botezat. În zilele noastre, circa 1500 de oameni îngenunchează zilnic în faţa tilmei lui Juan Diego, pe care imaginea şi culorile iradiante iniţiale au rămas absolut intacte.

Unchiul lui Juan s-a vindecat. Cum el aştepta preotul şi era prea slăbit ca să şi poată bea doctoria pe care nepotul său i-o preparase, vede că, deodată, camera i se umplu de o lumină blinda. O siluetă luminoasă, cea a tinerei femei – necunoscută pentru el – îi apăru bruso şi foarte aproape. Ea îi spuse că se va vindeca şi îl informă despre misiunea lui Juan Diego. Ea îi mai spuse i „Cheamă-mă şi numeşte imaginea mea Sainte-Marie de Guadelupa”, sau cel puţin aşa a fost înţeles atunci mesajul.

Această întâmplare cu tâlc nu este singulară în istoria omenirii. Apariţii ale Fecioarei Maria au mai avut loc şi înaintea evenimentului la care a

fost martor Juan Diego şi mai ales după, în setolele ce au urmat. De altfel, secolul XX abundă în semnalări de acest gen.

— În ianuarie 1537, oamenii din Franconia, între Panenberg şi pădurea Thuringiei, au văzut o stea de o „mărime uimitoare 4. Ea a coborât din ce în cejnai jos, devenind un cerc mare şi alb din care scăpărau vârtejuri şi bule de foc Căzând pe pământ, bulele de foc au topit vârfurile lăncilor şi tot ce era din fier, fără a cauza neajunsuri oamenilor sau caselor lor

— 14 aprilie 1561. Cetăţenii oraşului Nürnberg, Germania, au fost martorii unuia dintre cele mai misterioase evenimente ce pot fi atribuite manifestărilor fenomenului OZN Scuturi strălucitoare, cruci de foc şi aparate în formă de ţigară de foi, s-au întreţinut pe cer. Spectacolul a încremenit întreaga asistenţă. Oamenii s-au strâns în mici grupuri şi au privit cu spaimă bizarele obiecte care evoluau pe deasupra capetelor lor. Spectatorii şocaţi au fost literalmente înnebuniţi de groază, când obiectele aeriene s-au lansat într-o veritabilă „bătălie pentru supremaţie în cerurr Alertaţi de strigăte de osândă şi distrugere, locuitorii s-au refugiat în biserici. Şi catedrale. Prin ferestrele acestoia au, privit la bătălia de pe cer care se transformase într-un fel de hărţuială. După un timp, alarmantul război celest a încetat. Obiectele au plecat şi liniştea s-a reîntors în oraş.

După alte surse ale epocii, nu ar fi fost vorba de un „război”, ci de o acţiune de salvare, sau întrajutorare, pe care o serie de obiecte misterioase încercau să o ofere altor obiecte care suferiseră un fel de accident. (Să ne reamintim aici. În treacăt, de întâmplarea din iunie 1947 de la Maury Island, pe care am descris-o deja în paginile anterioare). Vechea povestire nu ne mai spune cine a câştigat supremaţia cerului în acea memorabilă după-amiază. Oricum, locuitorii de seamă ai oraşului, impresionaţi puternic de cele văzute, au plătit un artist care să le picteze evenimentul. Astfel, pot li admirate şi astăzi atât de cunoscutele obiecte circulare înconjurând un mare OZN în formă de ţigară de foi Locuitorii oraşului german au fost puternic impresionaţi şi de apariţia, în timpul „războiului din cer”. a numeroase cruci de foc, care nu puteau să însemne decât „ziua osândei pentru fiecare”. Iată deci, o nouă întâlnire cu faimoasele „cruci de foc”!

(Ce tâlc să aibă oare toată această interesantă întâmplare? Ce erau acele „scuturi strălucitoare, cruci de foc şi aparate în formă de ţigară de foi”? De unde veneau ele dintr-un trecut oarecum insondabil sau dintr-un viitor necunoscut? Vor fi pătruns toate acele ciudate „vedenii”, printr-o breşă a timpului, în acea zi de primăvară din Anul Domnului l! i61? Mintea noastră poate oare să conceapă în prezent

răspunsuri rezonabile pentru aceste întrebări?).

— 7 august lââfif) Pe cerul oraşului Bâle, Elveţia, se văd deplasându-se numeroase discuri albe şi negre. Întreaga populaţie le vede. O stampă a timpului perpetuează amintirea acestei manifestări în mod foarte realist.

— 3 ianuarie 1569, seara. Deasupra unui loc neprecizat în Japonia, a apărut „o stea de flacără" pe cer Evenimentul a fost considerat ca o prezicere ce anunţa schimbări importante: căderea dinastiei Chu.

— 5 decembrie 1577, la ora 7 dimineaţa. La câţiva km de oralul Tübingen, Germania, s-a petrecut un eveniment ciudat, pe care o cronică a timpului o consemnează astfel „Numeroşi nori negri apărură în jurul soarelui, ca cei pe care îi vedem când se anunţă furtuni mari; şi puţin după aceea, alţi nori defoc şi de sânge ţâşniră din soare şi alţii galbeni ca şofranul. Din aceşti nori ieşiră efecte de lumină având forma de pălării mari, înalte şi largi şi pământul apăru el însuşi galben şi însângerat şi acoperit de pălării înalte şi largi care luară diferite culori ca roşu, albastru, verde şi majoritatea negre. Fiecare poate înţelege uşor semnificaţia acestui miracol şi să ştie că Dumnezeu vrea ca oamenii să se pocăiască şi să facă penitenţă Că Dumnezeu Atotputernicul ajută oamenii să-l recunoască. Amin".

— 18 octombrie 1595. Târgovişte, România

Este cunoscut faptul că în seara acestei zile, oraşul Târgovişte a fost cucerit de la turcii care-l fortificaseră în mare grabăcu puţin timp în urmă. Această faptă de arme a fost săvârşită de trupele aflate sub comanda lui Mihai Viteazul. Numeroase izvoare contemporane descriu acest eveniment, unele dintre ele făcând menţiune şi despre apariţia cu câteva zile înaintea asediului, a un ei comete Astfel, într-un „ziar din Ţara Transilvaniei, din tabără şi din Coşova şi de la Strigoniu, de la 18 până la 23-a zi a lunii octombrie”.» se arată că în ziua de 15 a lunii octombrie, adică duminică înainte de Sf. Havel în anul acest al 95-lea, s-a arătat deasupra taberei o mare cometă, care a ţinut o oră sau ceva puţin mai mult”. Într-un raport în limba Italiană, datat Praga, 14 noiembrie 1595. se spune că a-mi itita cometă a fost văzută timp de două ore. Încercând să identifice această „cometă”. Dinu A Dumitrescu (semnară: al articolului „Cometă necunoscută”, din Magazin” nr. 880/17 aug 1974) afirmă că spre surprinderea sa a constatat că nu este menţionată în niciun catalog de apariţii de comate Lista de comete alcătuită de Vincenzo Coronelli şi publicată în lucrarea sa „Epitome Cosmografie a „Colonia (Köln). 1093 nu înregistrează nicio cometă pentru anul 1595 Putem emite deci ipoteza că avem de-a face cu o cometă necunoscută, observată în mod excepţional numai deasupra Târgovişte, sau că

este unrha de un alt fenomen, interpretat atunci drept o corneli.

Iată aşadar, un nou fenomen ceresc neobişnuit, manifestat în preajma unor mari confruntări armate. Se pare că în astfel de împrejurări, tensiunea acumulată a miilor de combatanţi aflaţi faţă în faţă, pe cale de a se măcelări reciproc, este emisă sub forma unor bioradiaţii sau birounde negative. Acestea, la rândul lor, generează apariţia în atmosfera din imediata apropiere, a unor serii de manifestări ciudate, pe care deocamdată nu ni le putem explica Nu ştim nici măcar dacă aceste manifestări pot fi socotite de ordin fizic sau paranormal. De aceea, ne rezumăm la a le semnala apariţiile, destul de numeroase, în lungul veacurilor.

— Luna mai 1606, din nou Japonia. Deasupra oraşului Kyōto au loc numeroase şi succesive apariţii ale unor „mingi de foc” Într-o seară, numeroşi samurai au remarcat că o astfel de „minge de foc” asemănătoare mai degrabă cu o roată roşie, se învârtea şi plana pe deasupra castelului din Nijo. A doua zi dimineaţă, oraşul era plin de zvonuri şi oamenii murmurau: „Asta trebuie să fie o prezicere”.

— 1619 Christophe Schere, prefectul unui canton elveţian, îi scria, din Fluelen, prietenului său. Kircher i „Stând pe balconul meu pentru a

contempla admirabilul cer senin, am văzut un dragon arzător înălţându-se dintr-o grotă a muntelui Pilate şi îndreptându-se cu repeziciune către Fluelen, la cealaltă extremitate a lacului De mărime enormă, coada sa era mai lungă decât corpul şi cu gâtul întins (...). Zburând, el emana nenumărate scântei (...). Am crezut la început că văd un meteorit, dar imediat, privind cu mai multă atenţie, am înclinat să cred, după felul său de a zbura, că am văzut un veritabil dragon".

— 1 februarie 1620 Pe catedrala din Ouimper Corentin Franţa, exista o piramidă acoperită cu plumb în jurul orei 19, 00, un fulger căzu din senin ne această piramidă, care luă foc, explodă şi fu aruncată la pământ cu un 2 gomot asurzitor. Din toate colţur/le oraşului, oamenii au alergat înspăimântaţi spre catedrală şi au avut prilejul să vadă, în mijlocul flăcărilor şi a fumului, un „demon" de culoare verde, cu o coadă lungă, tot verde, care făcea tot ce putea ca să aţâţe focul. După o altă versiune, „demonul" îşi schimba alternativ culoarea în verde, în albastru şi galben. Autorităţile oraşului au încercat, împreună cu locuitorii, să-l îndepărteze pe acest „demon", dar nu au reuşit decât cu mare greutate şi după ce au folosit mai multe „reţete şi leacuri", după cum afirmă unele documente de epocă

— Luna mai, 1652. Aflăm din „Analele Filosofiei", că în împrejurimile Romei, Italia, a

căzut pe pământ un fel de masă lipicioasă şi cleioasă, exact în momentul în care deasupra, pe cer, se zărea un ciudat corp mare şi ljminos.

— 1661. Pe cerul oraşului Worcester, Anglia, sunt observate enorme obiecte zburătoare strălucitoare

— 15 august 1663. Lir, găsatul Roboziero, districtul Bieloziero, Rusia, a avut loc un eveniment neobişnuit, ziua, între orele 10 şi 12. Un obiect de foc precedat de un huruit puternic a apărut pe cerul perfect senin. Avea un diametru de aproximativ 40 m şi se îndrepta spre vest. S-a onrit deasupra lacului Bieloziero, care se întinde pe o lungime de 2 km. Obiectul emitea un ium albastru şi două jeturi de foc erau atiniite către înainte. Obiectul a dispărut, în circumstanţe neelucidate la o oarecare distanţă de lac, dar reveni în acelaşi loc după circa o oră... Această manevră s-a repetat şi a treia oară, dar a devenit între timp mai mare, mai orbitor şi încă mai imnresionant După ce a mai fost vizibil încă o oră şi jumătate, dispăru spre vest. În timp ce se afla deasupra lacului, doi pescari au încercat să se apropie, dar nu au putut-o face din cauza căldurii intense şi au suferit arsuri pe tot cordul Lumina era atât de intensă. Încât era vizibil fundul lacului şi puteau fi văzuţi oeştii care fugeau în toate direcţiile Acolo unde obiectul a planat, un rest roşiatic a plutit pe apă, iar vântul l-a dispersat în

cele din urmă.

— 9 iulie 1686. La ora 1, 30, astronomul german Gofried Kirch din Leipzig, observă că „un glom incandescent, înzestrat cu coadă, apăru la 8° şi jumătate de Aquaris şi a rămas acolo nemişcat timp de 8 minute. Diametrul său era cam cât jumătate din cel al Lunii. El emitea atâta lumină, încât se putea citi fără lampă Apoi dispăru din locul său, însă foarte gradat”.

Să vedem acum ce observaţii mai interesante ne oferă secolul următor, cel de-al 18-lea. Evenimentele pe care le vom menţiona în continuare, nu constituie decât o succintă selecţie din noianul de semnalări ce ne parvin din acest secol.

— 1702, luna septembrie, în Japonia. Timp ele mai multe zile consecutiv, soarele a luat o culoare de sânge şi s-a spus că picau fire de bumbac, ce aparent veneau chiar din soare. Fenomenul acesta se aseamănă destul de mult, în numeroase detalii, cu cel din 1917, observat la Fatima, în Portugalia.

— 8 ian. 1704. Pe cerul Angliei este observată o lumină ciudată.

— 4 noiembrie 1704. În Elveţia au fost observaţi nori luminoşi zburând cu foarte mare viteză şi dispărând la orizont.

— 5 februarie 1709, vineri, în România. Un semn mare a apărut pe cer. Două mari coloane de foc au apărut, una la est şi alta la vest şi ele se

deplasară până ce formară litera A. Apoi se uniră şi se transformară în curcubeu emiţând o puternică luminozitate timp de trei ore înainte de a dispărea.

— 1718. La o dată neprecizată din acest an, după cum relatează „American Scientific Journal”, o masă de „substanţă gelatinoasă 1 a căzut pe insula Lethy, în India, dintr-un „glob de foc” trecând în viteză pe cer.

— 17 martie 1718. Marele fizician Sir Hans Sloane, care a fost preşedintele lui Royale Society (Marea Britanie), publică un raport despre ceea ce a văzut în această zi la ora 7, 45: o lumină foarte strălucitoare mergând în linie dreaptă mai încet-decât o stea căzătoare. El a dat detalii precise şi şi-a asigurat şi alte mărturii.

— 9 decembrie 1731. La Florenţa, în Italia, ciudate globuri de lumini apar pe cer.

— 6 decembrie 1737, după-amiaza. La Sân-Nicolau, România, a apărut la vest o formă „simbolică”, roşie ca sângele şi foarte mare. După ce a rămas aşa vreo două ore, s-a despărţit în două părţi, care la scurt timp s-au reunit şi au revenit spre vest, la fel ca la început.

— 2 ianuarie 1749. În toată Japonia s-a întins un adevărat haos când au apărut pe cer trei obiecte rotunde „semănând cu Luna”, care au staţionat nemişcate timp de patru zile. S-a produs atunci o puternică tulburare socială, atribuită

misterioaselor „obiecte cereşti. Guvernul a luat decizia de a acţiona. Cei care au participat la revolte au fost executaţi. Dar confuzia s-a mărit şi mă! mult, când oamenii au remarcat trei „Lune” aliniate pe cer, iar câteva zile mai târziu, doi „sori”.

— 1750, în iunie. La Edinburgh, Scoţia, au fost observate enorme globuri de foc zburând lent.

— 15 aprilie 1752. La Stavanger, Norvegia, e se văzut un ciudat obiect luminos octogonal.

— 15 octombrie 1755. La Lisabona, Portugalia, sunt observate de mai multe ori imense globuri scânteietoare pa cer.

— 2 noiembrie 1761. O procesiune de „globuri imense4 a survolat lent Elveţia.

— 9 august 1762. Mai mulţi astronomi din oraşele elveţiene Bâle, Rostan, Groate şi Soleure, observă, începând «le la această dată timp de aproape o lună de zile, un enorm obiect întunecat de formă alungită, înconjurat de un ine] strălucitor, tre’ când încet pe dinaintea discului solnr.

— 1768, luna septembrie. Un tânăr de 16 ani călătorea cu trăsura spre Universitatea din Leipzig, împreună cu încă doi pasageri din Frankfurt. Deoarece ploua mult şi trăsura urca greu pantele, pasagerii coborau adeseori spre a o ajuta împingând-o. La un moment dat, tânărul observă un obiect ciudat la nivelul solului, pe care-

l descrie astfel i „Deodată, într-o râpă din partea dreaptă a drumului, am văzut un fel de amfiteatru minunat luminat. Într-un spaţiu în formă de tub strălucea un număr incalculabil de mici lumini aşezate ca treptele unele pe altele; şi ele străluceau atât de tare că ochiul era orbit. Dar ceea ce tulbura cel mai mult în această viziune, era că luminile nu stăteau fixe, săltau de ici-colo, mergeau în sus şi în jos, în toate direcţiile. Cel mai mare număr dintre ele, totuşi rămâneau stabile şi străluceau. Cu multă părere de rău am consimţit, când am fost chemat, să mă despart da acest spectacol, pe care aveam cea mai mare dorinţă de a-l examina mai de aproape. Surugiul, când îl întrebai, declară că n-a cunoscut niciodată astfel de fenomen, dar că se afla în apropiere o fostă carieră de piatră a cărei excavaţie era plină cu apă. Rămâne de văzut acum dacă aceasta era o adunare de drăcuşori sau una de creaturi luminoase. Nu ştiam să decid”. Tânărul în cauză nu era altul decât Johann Wolfgang Goethe, cel care avea să devină unul dintre cei mai de seamă scriitori, gânditori şi oameni de ştiinţă germani.

— 2 august 1772. Pe deasupra oraşului Cheribon, districtul Java, a trecut un „nor”, ce era acompaniat de an zgomot puterpic, asemănător unei canonade. Sunetul ei a distinct de cel al tunetelor obişnuite. Din nor ieşeau le asemenea limbi de flăcări care au transformat noaptea,

luminând-o ca la amiază. Pe măsură ce norul trecea, plantaţiile luau foc, casele se dărâmau. Au fost ucişi 2000 de oameni. Au pierit peste 1500 de vite.

— 17 iunie 1777. Astronomul francez Charles Messier (1730 – 1817), observă un mare număr de discuri întunecate pe cer.

— 7 iunie 1779. Tot în Franţa, pe deasupra oraşului Boulogne pot fi văzute trecând ciudate discuri luminoase.

— 18 august 1783. Pe deasupră Angliei şi a unei părţi din Europa Occidentală, a fost observată deplasându-se o ciudată „minge de foc”. Iată fragmente din raportul întocmit cu această ocazie: „A fost văzut în nordul Shetlandului şi a luat o direcţie sudică, pe un spaţiu imens, fiind observat în provinciile sudice din Franţa şi la Roma. Pe când se afla pe cer şi-a schimbat de mai multe ori forma, apărând o dată ca o minge, altă dată apărând ca două sau mai multe mingii. A trecut peste Edinburgh având forma bine definită a unui corp rotund, foarte luminos şi de culoare verzuie, lumina căzând de la el pe pământ, dând o tentă verde obiectelor pe care le lumina. Mişcarea mingii de foc nu putea fi lentă, ci foarte rapidă, având în vedere spaţiul uriaş parcurs într-un timp scurt. La Greenwich ni s-a spus că „două mingii strălucitoare”, paralele, mergând pe acelaşi drum, cu diametrul de 60 cm aşa cum păreau văzute de

jos, erau urmate de o suită de altele opt, care nu păreau eliptice, dând impresia că treptat cad în bucăţi, în timp ce ultima era cea mai mică. Intre fiecare două mingii se extindea un corp luminos şi la sfârşit ieşea o flacără care la capăt se ascuţea. Particulele mici se desprindeau din întreg. La început, mingiile erau de un alb strălucitor, care s-a făcut apoi un galben delicat amestecat cu azuriu, verde-roşu etc. Prin alăturarea culorilor bine delimitate şi prin interferenţa reflexelor celorlalte mingii, a rezultat cea mai frumoasă rotunjime şi variaţie de culori care ar fi putut încânta vreodată ochiul omenesc. Iluminarea bruscă a atmosferei şi schimbarea de forme a luminilor strălucitoare, an contribuit la schimbarea senzaţiei privitorilor într-una de groază; cu toate acestea, uluitoarea apariţie a diferitelor mingii şi a celorlalte părţi legate de ele, nu uşor de delimitat, au dat un efect egal cu curcubeul în punctul lui culminant”. Povestea aceasta nu seamănă de loc cu obişnuitele poveşti despre mingii de foc! O asemenea descriere nu va putea trece niciodată drept a unui meteorit. În schimb, se pare că un obiect foarte neobişnuit a traversat cerul nopţii în mare viteză, uimind în egală măsură pe englezi şi pe europeni.

— 7 iunie 1790. Lângă Alenşon, Franţa, a avut loc un eveniment atât de ciudat şi de tulburător, încât inspectorul de poliţie Liabeuf a

primit ordinul de a trece cât mai repede la efectuarea unei anchete cât mai amănunţite. Iată un fragment al raportului său întocmit cu acea ocazie i „La ora cinci dimineaţa, la 12 ianuarie (!?), mai mulţi fermieri au observat un glob enorm care părea înconjurat de flăcări. Crezură mai întâi că era un balon care a luat foc, dar extrema rapiditate a acestui corp şi sunetul său strident care îl scotea îi intrigară. Globul coborî încet, oscilă în mai multe rânduri şi se precipită pe culmea unei coline căreia îi smulse plantele în tot lungul versantului. Căldura răspândită era aşa de intensă încât, curând, iarba şi arbuştii începură să ardă. Ţăranii reuşiră să stingă focul care ameninţa să se întindă în împrejurimi. Se întâmpla un lucru extraordinar, ca să nu spun incredibil. Martori erau: doi primari, un doctor şi alte personalităţi, care confirmară raportul meu, fără a mai vorbi de duzinele de ţărani care erau prezenţi Această sferă care era destul de mare pentru a conţine o trăsură, n-a suferit nimic în tot acest zbor Ea a întărâtat în aşa fel curiozitatea. Încât oamenii au venit din toate părţile ca să o vadă. Apoi, deodată, un fel de uşă se deschise şi un lucru interesant de notat, ieşi o persoană ca şi noi, dar această persoană era îmbrăcată într-un mod bizar, purta un costum care se lipea de corp şi văzând toată această mulţime ea spuse câteva cuvinte ce nu s-au înţeles şi fugi în pădure dispărând în deşi şuri

instinctiv, ţăranii s-au dat înapoi de frică şi asta îi salvă căci, puţin după aceea, sfera se sparse în tăcere, lansând bucăţi peste tot şi aceste bucăţi arseră până ce s-au făcut cenuşă. Au fost întreprinse cercetări pentru a-l descoperi pe omul misterios, dar el păru că s-a evaporat".

Mai este oare nevoie să facem comentarii de amănunt asupra acestei curioase întâmplări petrecute în urmă cu două veacuri? Ea ridică o serie întreagă de întrebări rămase atunci – ca şi în zilele noastre, de altfel – fără răspunsuri mulţumitoare. Oricum, acel eveniment de demult, atât de interesant şi semnificativ, avea să „prefaţeze" documentar seria de întâmplări ulterioare, ce aveau să abunde – după cum vom avea prilejul să constatăm - în deceniile şi veacurile ce vor urma. Încetul cu încetul, intrăm în epoca atât de controversată a „contactelor" 4, mai mult sau mai puţin directe, dintre oamenii acestei pianete şi fiinţele probabile ale altor lumi. Intrăm pe un făgaş nesigur şi instabil, în care mintea omenească pare a refuza logica cea mai elementară.

Şi acum, ultimele două semnalări ale secolului al 18 le-a.

— 27 decembrie 1793. „La ora 19: 30, pământul se cutremură de trei ori. Eram atunci la Floreşti (Bucureşti) cu venerabilul Constantin Poenaru. A doua zi seara la aceeaşi oră ca în ajun.

Luna săvârşi un miracol: ea făcu o călătorie pe cer în jumătate de oră”.

— Martie 1796. La Lusatia, Italia, un „enorm cheag gelatinos” a căzut dintr-o „bulă de foc” aeriană.

Am făcut aşadar o incursiune în istoria îndepărtată a unor fenomene care au suscitat, de-a lungul secolelor, curiozitatea şi interesul oamenilor. Cel mai adesea, aceste fenomene au căpătat o puternică interpretare mistică, întrucât cei care le observau nu şi le puteau explica altfel. Nu trebuie să-i condamnăm pentru aceasta: era firesc ea oamenii simpli – şi chiar cei cu un oarecare grad de cultură – să nu poată înţelege evenimente care se aflau ou totul în afara experienţei şi cunoaşterii lor. Dacă ne qândim bine, nici până astăzi lucrurile nu s-au schimbat prea mult.

Să luăm, la întâmplare, un exemplu probabil.

Dacă în apropierea localităţii Bicsad, să zicem, într-o oarecare înserare, ori dimineaţă, ar ateriza o navă strălucitoare cu ocupanţi la bord, care ar transmite mental oamenilor din preajmă un anumit mesaj de pace şi înţelegere, oare cum ar reacţiona acei oameni? Ce vor crede ei şi ce vor pricepe din acel eveniment? Interpretarea pe care o vor da întâmplării, nu va fi oare în primul rând mistică? Şi chiar dacă vor fi – constrânşi să păstreze un oarecare „secret” asupra

evenimentului, în mod cert, sentimente de teamă şi religiozitate le vor domina cugetul, iar amintirea întâmplării va dăinui, neîndoielnic, peste timp şi generaţii…

Să păşim însă în sala următoare a ciudatului nostru Muzeu. Cel de-al 19-lea veac este şi el presărat cu o întreagă serie de întâmplări ce ating neverosimilul şi adeseori absurdul. Din noianul acestora, ne-am permis să alegem câteva mai reprezentative, selecţia de faţă neavând, evident, pretenţia de a fi exhaustivă.

— 7 februarie 1802. Un disc întunecat trece pe dinaintea Soarelui şi este observat de către astronomul Fritsch şi consemnat la Magdeburg, Germania.

— 12 octombrie 1808, Pienrolo, Piemont. Discuri luminoase survolează oraşul.

— 1811, luna iulie, lângă Heidelberg, Germania. Din nou o mare cantitate de materie cleioasă s-a dispersat pe sol după explozia unui imens obiect zburător.

— 1812, în Bucovina, România (nu se precizează luna şi ziua): „Pe la prânz, o stea mare cu numeroase raze a apărut. Noaptea ea a urcat şi a zburat în direcţia Rusiei. Pe urmă ea a revenit şi se îndreptă spre vest unde razele sale s-au stins. Această stea se manifestă astfel timp de patru luni. Era în timpul războiului dintre Rusia, Franţa şi Germania. Martor: Stan Irimie din Săcele,

Braşov”.

— 31 iulie 1813, Tottenham, Anglia. O serie de lumini pâlpâitoare sunt observate pe cer.

— 1813 – 1821. Au rămas numeroase documente scrise care semnalează trecerea de OZN-uri pe deasupra statului Chile din America de Sud. În perioada de timp menţionată, observaţiile vizuale au fost foarte numeroase în această ţară.

— 1814. Un ciudat obiect zburător survolează cerul oraşului Geneva, Elveţia.

— 1816. În urma unui seism, sunt observate ciudate obiecte pe cer, deasupra Lisabonei, Portugalia. În aceeaşi toamnă, la Edinburgh (fosta capitală a Scoţiei), sunt văzute o serie de „cruci luminoase” zburând deasupra orizontului.

— 1817, la Palermo, Sicilia. Este observat un obiect zburător întunecat care emitea un zgomot asurzitor.

— 16 ianuarie 1818. Astronomul Loft din Ipswich, Anglia, vede un obiect ciudat în apropierea Soarelui, care a staţionat acolo mai bine de trei ore şi jumătate.

— 7 septembrie 1820, Embrun, Franţa. Formaţii, admirabil aliniate, de obiecte zburătoare, trec în zbor pe deasupra oraşului în linie dreaptă, efectuează un viraj da S01 îndepărtându-se, tot timpul în formaţie perfectă.

— 22 noiembrie 1821. Un disc luminos traversează Canalul Mânecii.

— 23 octombrie 1822. Astronomul Pastorff observă două obiecte necunoscute trecând pe dinaintea soarelui.

— 22 mai 1823. Astronomul Webb observă un obiect foarte strălucitor în vecinătatea planetei Venus.

— 1 aprilie 1826, Sarrebruck, Franţa. Un obiect gri în formă de torpilă s-a apropiat de Terra în mare viteză.

— 1831, Geneva, Elveţia. Între 6 septembrie şi 1 noiembrie, prof. Wartmann şi personalul observatorului său, văd în fiecare seară un corp luminos. În acelaşi an, la 26 noiembrie, din Thuringia, Germania, sunt observate o serie de discuri strălucitoare „în aparenţă mai mari decât Luna”.

— 13 noiembrie 1833. Începând de la ora 3 dimineaţa, pe un cer fără nori, începe o adevărată „ploaie” de sfere de foc. Numeroşi martori observară că printre dungile strălucitoare de pe cer, o serie de corpuri luminoase rămâneau mult timp vizibile şi aproape nemişcate. Pe pământi a căzut un fel de substanţă gelatinoasă albicioasă care se evaporă rapid. Fenomenul a fost văzut pe o arie foarte ilargă a Statelor Unite, din Mexic şi Jamaica. Deasupra Cascadei Niagara a staţionat mai bine de o oră un obiect zburător luminos de formă pătrată.

— 1834. Astronomul Pastorff observă două

obiecte rotunde, de talie diferită. Le va revedea în 1836 şi 1837.

— 1835. Un alt astronom, sicilianul Cociatore, observă o serie de discuri luminoase pe cer.

— 1836. La 12 ianuarie, din Cherbourg, Normandia, Franţa, este observată o imensă navă planând pe deasupra oraşului. Se învârtea în jurul axei sale şi părea că are un orificiu în mijloc ca o împunsătură. La 15 mai, prof. Auber (17821871) observă un oarecare număr de obiecte luminoase depărtându-se de Soare în direcţii diferite. În acelaşi an, dar la o dată neprecizată, deasupra oraşului Szeged din Ungaria, sunt văzute mai multe lumini sferice. A fost semnalată de asemenea, apariţia şi dispariţia unei aşa-zise „doamne în alb”. Evenimentul a creat o mare agitaţie într-o anumită zonă a oraşului.

— 29/30 august 1837, la Târgu-Neamţ şi Dorohoi, România. În timpul acestei nopţi a fost observat un fenomen fizic ce a fost luat drept meteorit. Era o sferă cu un diametru de cca. 3 m, care a coborât în zori „şi tot câmpul a început să strălucească de o lumină roşiatică foarte puternică”.

— 1838. Din India, la o dată neprecizată, este observat un disc zburător cu o coadă lungă de flăcări portocalii.

1838 este şi anul în care legendarul Jack-Spintecătorul, „Căpcăunul cu ghete de şapte

leghe”, făcea numeroase victime şi răspândea o indescriptibilă groază în rândul populaţiei engleze. Iată câteva semnalări din acea tulbure perioadă:

La 20 februarie, o tânără fată de 18 ani, Jane Alsop, din Old Ford, lângă Bow, Londra, auzi un puternic sunet de sonerie, la poarta de la intrare. Ieşind, se găsi faţă în faţă „cu cea mai hidoasă apariţie”, care a fost luată drept Jack-Căpcăunul. El purta haine strălucitoare şi o lampă scânteietoare pe piept. Ochii lui erau ca două globuri de foc aprinse. Când Jane scoase un ţipăt, intrusul o apucă de braţ cu degetele ca nişte gheare, dar sora tinerei fete se repezi pentru a o salva. Vizitatorul pulverizã un gaz „îngrozitor” asupra lui Jane, care căzu leşinată. Atunci, Jacy-Căpcăunul fugi, pierzându-şi mantaua care îl învelea şi care fu imediat luată de o altă umbră care alergă după el.

Două zile mai înainte, o oarecare Miss Scales, din Limehouse, trecea pe Aleea Dragonul Verde, un pasaj slab luminat, lângă un cabaret. Când a văzut o siluetă înaltă ascunzându-se în umbră, Miss Scales ezită să înainteze şi rămase să o aştepte pe sora sa care venea din urmă. Sora, care îl descrise pe cel retras în umbră cu următorii termeni: „Înalt, subţire şi distins”, sosi la timp pentru a vedea că el îşi aruncase capa deoparte şi a îndreptat o lanternă asupra tinerei fete care sufocându-se, căzu leşinată. „După asta, Jack se

retrase calm”.

O săptămână după incidentul de la Old Ford, o siluetă, tot atât de strălucitoare care se duse să deschidă uşa, urlă ca din gură de şarpe şi misteriosul personaj dispăru în întuneric. Alte semnalări asupra lui ne parvin din împrejurimile Londrei în săptămânile următoare.

Dar acest ipotetic Jack-Spintecătorul avea să mai apară şi să răspândească groaza în rândul marilor oraşe din Anglia sau Statele Unite, mulţi ani mai târziu, în 1877 şi chiar în secolul XX…

— 1842, la Oenburg, oraş din sudul munţilor Ural, Ru sta. Mici obiecte metalice, perfect hexagonale, au căzut din cer, după ce a fost văzut „un nor ciudat” stând ca „suspendat deasupra oraşului” un timp foarte îndelungat.

— 1843, Bucureşti, România. Ziua de 5 martie a fost marcată de un fenomen curios: un „semn” a apărut pe cer între orele 1 şi 7 dimineaţa. După martori, el s-ar fi manifestat şi mai înainte, dar acesta a fost intervalul în care a avut maximum de intensitate. Unii vorbeau de o „cometă”. Fenomenul a apărut şi a dispărut în acelaşi loc. La 9 martie, a fost observată o altă curiozitate: o „bilă le foc” care s-a volatilizat în câteva secunde sub forma unui fulger. Aceste evenimente au fost observate deasupra întregii Europe şi a provocat numeroase zvonuri. După amurg, obiectul avea, tendinţa de a apărea la vest.

Era de formă piramidală şi partea întoarsă spre orizont părea mai scurtă şi mai puţin luminoasă decât cealaltă, eu mult mai mare şi mai strălucitoare.

— 29 martie 1845. Londra, Anglia. Este observat un obiect portocaliu staţionar semănând cu un nor luminos, sprijinit de patru lumini strălucitoare ca stelele. La 11 martie, astronomul Capocci, de la observatorul Capodimonte, lângă Napoli, Italia, vede un oarecare număr de discuri strălucitoare zburând de la vest spre est, unelp în formă de stele, altele cu cozi luminoase: La 18 iunie, trei discuri luminoase se ridică din mare şi rămân vizibile timp de zece minute, la o jumătate de milă de nava „Victoria” (36°40 lat. N. Şi 13°44 long. E.). După martori, destul de numeroşi şi diferiţi, aceste obiecte erau de cinci ori mai mari decât Luna şi păreau că sunt unite între ele prin corzi luminoase. La 25 iunie, Florenţa, Italia, un enorm disc arzător,”mult mai mare decât Luna”, survolează oraşul. În

G4

fine, la 2 decembrie, Loewll, Massachusetts SUA. Un disc zburător luminos, emană o masă gelatinoasă cu un miros foarte greu, cântărind circa 200 kg şi având mai mult de

1 în diametru. După alte surse, acest din urmă eveniment ai fi avut loc la 26 octombrie 1846.

— 1847. „Nori de foc” (nori luminescenţi?) sunt observaţi deasupra părţii centrale a Japoniei, aproape de actuala regiune Matsushito. Ei se rotiră pe cer apoi dispărură.

— 1848, 19 septembrie. Deasupra Scoţiei sunt observate două obiecte imense „tot aşa de strălucitoare ca şi stelele”, dar deplasându-se câteodată cu foarte mare viteză.

— 8 august 1849, ora 15, Gais, Elveţia. Un oarecare Inglis a văzut mii de discuri luminoase trecând pe cer, timp de 25 de minute. Servitorul său, cu o vedere mult mai bună, a declarat că fiecare disc era înconjurat de un halou luminos. În acelaşi an, la 17 şi 18 octombrie, locotenentul Herschel observa Soarele, la Bengalore. În câmpul său vizual a apărut o procesiune de mici obiecte întunecate, deplasându-se către Soare. După ce au depăşit astrul, au apărut ca puncte sau discuri luminoase. Herschel încearcă diferite reglări ale telescopului său, care i-a permis să determine că obiectele treceau la foarte mare altitudine. Unul dintre acestea s-a oprit şi el a putut să-l examineze în voie. A observat un fel de tub sau de coadă, apoi obiectul se îndepărtă brusc în mare viteză şi dispăru. Această procesiune n-ar fi avut poate nimic ciudat, dacă ea n-ar fi durat fără întrerupere timp de 48 de ore!

— 6 iunie 1850, Coasta de Azur, Franţa. Un glob roşu trece pe cer lăsând în urmă-i o dâră

strălucitoare de se întei. În acelaşi an, dar la o dată neprecizată, tot în Franţa, lângă malul râului Egray, un grup de femei au sporovăit până spre miezul nopţii. Întorcându-se spre sat, când traversau un pod, au auzit un zgomot teribil şi au observat ceva care le îngheţă de spaimă. Un obiect – pe care îl descriseră, neputând găsi altă expresie, ca „o căruţă cu roţi scârţâitoare” – urca pe colină cu o rapiditate uimitoare. Evident, era „trasă de vârcolaci”. Femeile îngrozite se strânseră una într-alta de teamă, dar una dintre ele îşi făcu semnul crucii. Ciudata „căruţă” făcu un salt şi se pierdu în noapte. Femeile se grăbiră să se ducă acasă şi să povestească soţilor lor cele văzute. Aceştia se deciseră să facă o z. N. – cg tercetări şi aşteptară pentru asta să vină dimineaţa. Bineînţeles că nu măi găsiră nimic pe panta colinei.

— Luna septembrie 1851. Un pastor englez, astronom amator, cu numele de Read, vede în telescop o armată de corpuri luminoase, trecând la mică înălţime. Unele corpuri planau cu mare viteză, altele mai încet. Majoritatea se deplasau de la est la vest, iar unele către sud. Acest carusel fantastic a durat zece ore. Obiectele se deplasau unele după altele, pastorul numărândiai mult de 100 pe minut, ca şi cum o flotă aeriană dintr-un alt sistem efectua manevre în atmosfera terestră.

— 11 septembrie 1852, Fair Oak, Anglia.

Între orele 4: 15 şi 4: 45, mai multe persoane matinale au văzut un ciudat disc luminos înconjurat de un halou în apropierea planetei Venus. În acea perioadă, orbita lui Venus era foarte aproape de a Terrei.

— 22 mai 1853. Un oarecare R. P Gregg observă trei obiecte luminoase în apropierea lui Mercur: un disc, un fel de ţigară şi un alt disc mai mic. La 15 iunie, locotenentul Gazette raportează prezenţa pe cer a unei „maşini zburătoare” şi aceasta cu 50 de ani înaintea primului zbor al fraţilor Wright. La 19 iunie, Societatea Meteorologică din Franţa raportează „un mare număr de puncte roşii pe cer, ca nişte mici sori”. 26 octombrie, Raguza, Sicilia, Italia: un disc mare luminos este observat la orele 2: 00 dimineaţa, deplasându-se de la est spre vest. A fost vizibil timp de două minute. În acelaşi an 1853, cronicile japoneze semnalează o intensă activitate a diverse obiecto cereşti, în general luminoase.

— 11 iunie 1855. Un imens obiect zburător întunecat este observat cu ochiul l’iber de astronomii Ritter şi Sehmidt. La 11 august, Petworth, Anglia. Un disc arzător „ca o lună roşie”, se ridică încet, traversând cerul şi dispare la orizont. El are raze ca spiţele unei roţi şi este vizibil timp de 90 de minute. De menţionat că planeta Venus se află din nou în conjuncţie cu Terra.

— 6 aprilie 1856, Colmar, Franţa. Prof. Dussort observă o „torpilă” zburătoare neagră. Trecând la zenit, ea emite un şuierat melodios.

— 8 octombrie 1857, Illinois, SUA. Exact înaintea unui cutremur de pământ, o lumină pâlpâindă trece încet pe cer, urmată de o violentă explozie.

— 1 septembrie 1859, Observatorul astronomic de la Redhill din Anglia. Astronomul Richard Carrington vede două corpuri zburătoare luminoase… nu meteoriţi”, afirmă el.

— 1860, primăvara. Pe deasupra Europei Occidentale să perindă o serie întreagă de mici discuri negre, care au fost observate de câţiva astronomi ai vremii: Herrick, Buys Ballot şi Cuppis. În acelaşi an, în Japonia, ziarele semnalează apariţia unor obiecte strălucitoare ca stelele, aurii şi argintii, precum şi o „Lună” dublă.

— 27 aprilie 1863. La Observatorul din Zürich, Elveţia, prof, dr. Wolf observă un mare număr de „discuri şuierătoare* venind de la ast. Unele au cozi, altele sunt în formă de stele.

— 20 martie 1864, Anglia. Este observat un „obiect zburător necunoscut de talie mare”. Iar la 10 octombrie un „lung obiect luminos în formă de ţigară”.

— 6 noiembrie 1866. Un disc roşu arzător este observat timp de trei minute de către consulul britanic din oraşul-port Cartagena,

Columbia.

— 8 iunie 1868, Observatorul din Radcliffe, Oxford, Anglia. Mai mulţi martori văd un obiect luminos pe cer, care se opreşte, virează spre vest, apoi spre sud şi după patru minute dispare către nord. Venus în conjuncţie cu Terra. Este observată o dungă roşie strălucitoare pe suprafaţa planetei Venus. O lună mai târziu, o ciudată „construcţie aeriană” având lumini şi făcând zgomot de motoare, a survolat la joasă altitudine oraşul Copiago din Chile. Oamenii locului l-au mai descris şi care „o pasăre uriaşă acoperită de solzi şi producând un zgomot metalic.

— 22 martie 1870. Căpitanul Banner şi echipajul de pe „Lady of the Lake” (lat. N. 50°47\ long. V27°52), văd un extraordinar obiect circular, planând sub nori. Partea inferioară este învăluită într-un hal ou împărţit în patru secţiuni egale. Din centru pleacă o lungă coadă curbată. Obiectul părea că zboară contra vântului şi va rămâne vizibil până noaptea. După ce a consemnat evenimentul ia jurnalul de berd, căpitanul Banner a făcut şi un desen, caze a fost publicat în presa vremii. În acelaşi an, la 20 septembrie, este observat clar, din unele zone europene, un obiect straniu detşşându-se pe suprafaţa luminoasă a Lunii.

— 1 august 1871. Un disc enorm şi roşu planează pe deasupra Marsiliei, Franţa. El rămâne

staţionar di i era 22: 43 până la 22: 52, apoi zboară spre nord timp de 7 minute, se opreşte, se întoarce spre est şi în fine dispare la ora 23: 03. Venus din nou în conjuncţie cu Terra La 29 august, tot în Franţa. Astronomul Trouvelet raportează prezenţa pe cer a unor formaţii de obiecte extrem de comp i-xe: triunghiulare, rotunde, octogonale. Unele planează, altele trec în viteză. Unul din ele pare să fie „cuprins de ameţeală”, cade, se sfărâmă în timpul căderii sale, el oscilează „ca o frunză moartă”, sau ca un disc lansat de un atlet şi care şi-a pierdut brusc forţa de propulsie.

— 7 decembrie 1872, ora 1: 00, Banbury, Anglia. La King’s Sutton, un obiect semănând cu o „căpiţă de fân” a zburat după o traiectorie neregulată, uneori înaltă, alteori foarte joasă. Era însoţit de foc şi de un fum dens. Producea acelaşi efect ca o tornadă, aplecând arborii şi lovind zidurile.

— 17 iunie 1873Un proiectil strălucitor fantastic ţâşneşte dinspre planeta Marte şi „explodează” în apropiere de Terra. Este observat simultan din Austria, Ungaria şi Silezia. Astronomul Galle, care l-a văzut cu telescopul său, declară că ree-l obiect „s-a desprins şi s-a separat de discul planetei Marte”. La Rybnik, în Polonia, prof. Sage a văzut de v i ivea un obiect detaşându-se de Marte şi explodând la sosirea sa în atmosfera înaltă a Terrei. Era chiar în momentul

când el observa cu atenţie discul planetei Marte. La 30 august, un obiect strălucitor semănând cu o şi ea serie că deasupra oraşului Bruxelles şi zboară timp de zece minute înainte de a dispărea. În acelaşi an, în SUA\ un disc luminos face trei tururi deasupra oraşului Bonham (Texas), după care dispare. În ziua următoare, evenimentul se repetă deasupra lui Fort Seott (Kansas).

— 24 aprilie 1874, la Pracţa. Cehoslovacia. Prof. Schafarick declară că a văzut „un ciudat, obiect strălucitor care a trecut încet prin faţa Lunii şi a rămas apoi vizibil încă un moment. Nu ştiu în ce categorie să-l plasez...”. El mai declara că nu făcea parte din Lună, deoarece s-a îndepărtat în spaţiu.

— 15 mai 1877, Aldersholt, Hampshire, Anglia. O „fiinţă ciudată în haine strâmte având o cască strălucitoare” s-a ridicat în aer pe deasupra a doua santinele, care au deschis focul asupra ei, dar fără niciun rezultat. Apariţia i-a „paralizat” cu un jet de flâcăx i se culoare nâbăs truie. Să fi fost oare tot „Jack-Spintecătorul”?

— 24 ianuarie 1878. Un disc luminos este observat pa cer deasupra localităţii Denison, Texas, SUA. Pentru a l descrie, un martor foloseşte termenul de „farfurie”, fapf» ecnsemnat în paginile ziarului „Daily News” apărut a doua zi după eveniment. În acelaşi an, la 29 iulie, în timpul unei eclipse solare, vizibilă în bune condiţii

de pe teritoriul american, mai mulţi astronomi au posibilitatea sa observe o serie de „obiecte extraordinare şi inexplicabile”. Ei le apreciază ca fiind „corpuri planetare” aflate la circa 32.000 km de Terra, fiecare având un diametru de 800 m.

— 15 mai 1879, ora 21: 40, deasupra Golfului Persic. Două „roţi strălucitoare foarte mari” au fost văzute învârtindu-se în aer şi apropiindu-se lent de suprafaţa mării Martorii de la bordul vasului „Vulture” au apreciat următorii parametri: diametrul fiecărui obiect era de 40 m; distanţa dintre obiecte era de 150 m; viteza de deplasare circa 80 km/oră. Timpul total de observaţie a fost de 35 minute. T/ei săptămâni mai târziu, în seara zilei de 7 iunie, la orele 21: 50 deasupra oraşului şi lacului Zug, în nordul Elveţiei, este observat un fenomen care este descris cu lux de amănunte în presa vremii: „văzurăm unj fenojnen rar, un meteor de o frumuseţe extraordinară. Pe cerul întunecos, albastru-închis, apăru de odată deasupra lacului din Zug o stea mare ca Luna plină, cu raze verzuigalbene, cu o lumină foarte intensivă şi cu un pompos joc de culori. Mişcându-se încet în mari arcuri spirale şi inelmându-se spre orizont, acest fenomen rar oferea o privelişte sublimă, la care se uitau mulţi privitori muţi de admirare...”. În sfârşit, din acelaşi an 1879 ne parvine o altă informaţie interesantă. În seara zilei de 21 august, în zona sătuleţului Knock din Vestul

Irlandei, are loc din nou o „apariţie a Fccioarei Maria” însoţită de alte două entităţi luminescente. De această dată însă, fenomenul a fost însoţii şi de apariţia unui „mare glob de lumină” deasupra zonei, precum şi de o serie de „vindecări miraculoase” ale unor bolnavi incurabili, manifestate în zilele următoare.

— 1880, an relativ bogat în evenimente ciudate. La 22 martie, mai multe obiecte strălucitoare sunt observate pe cer deasupra oraşului Kattenan, Germania. 26 martie, seara, Lamy, New Mexico, SUA: Patru oameni care mergeau în apropiere de Galisteo Junction, au fost foarte surprinşi auzind voci venind de la un balon ciudat care zbura chiar deasupra lor. Avea forma unui peşte şi păţea condus de un sistem semănând cu un ventilator. Erau opt sau zece persoane la bord şi limba pe care o vorbeau nu a putut fi înţeleasă. Obiectul zbură la joasă altitudine şi se ridici rapid spre est de Galisteo Junction. La 30 iulie, lângă Leningrad, o lumină sferică de mari dimensiuni, însoţită de două „stele” (sau sfere mai mici), au urmat cursul unei râpe, timp de trei minute, apoi s-au volatilizat subit. La 20 august, un obiect strălucitor, în formă de ţigară alb-aurie, cu capetele ascuţite, este observat în plină zi de dl. Trecui, membru al Academiei Franceze, Două discuri m-au mici s-au separat de „ţigară”. La 30 noiembrie, ora 8: 30, prol. Ricco, de la

Observatorul din Palermo, Italia, a văzut o serie de obiecte întunecate trecând încet prin faţa Soarelui, în linie dreaptă. După calculele sale, aceste obiecte zburau la foarte mare altitudine. În acelaşi an 1880, Ia o dată neprecizată, undeva în estul Venezuelei, un băiat de 14 ani a văzut un „balon luminos" coborând din cer şi rămânând suspendat aproape de el. Ei s-a simţit oarecum „atras" de acest obiect, dar a reuşit să o rupă la fugă în ciuda groazei pe care o resimţea.

— 11 iunie 1881, pe mare, între Mcibourne şi Sydney, Australia. Cei doi fii ai prinţului de Galles, unul dintre ei fiind viitorul rege al Angliei, se plimbau la bordul navei „La Bachante". Ei au observat deodată apariţia unui obiect care semăna cu o navă cu toate luminile aprinse, pe care l-au-descris ca peţ „un vas complet incandescent".

Această din urmă semnalare nu este singulară în istoria navigaţiei. Legende despre „vase-fantomă" care străbat în neştire mările şi oceanele lumii ce au circulat, după toate estimările, încă din vechime, în lumea colorată 4 aventuroasă a lupilor de mare. Mai ales secolul 19 pare i fi extrem de bogat în evenimente şi observaţii de acest gen. Nu ştim în ce măsură pot căpăta ele girul autenticităţi şi credibilităţii, de aceea ne limităm numai! a a le semnala în treacăt. În acest sens, cazul vasului-fantomă „Marie Celeste", petrecut la finele anului 1072. pare a fi

cât se poate de semnificativ. A fost o întâmr>tare ciudată, care nu a putut fi lămurită în lungul vremii, în ciuda tutirror eforturilor depuse şi care a făcut – şi mai face încă – să curgă multă cerneală.

Dar iată ce s-a întâmplat de fapt, atunci, cu mai bine; de un secol în urmă.

În ziua de 5 decembrie 1372, vasul american cu pânze „Dei Grazia” naviga spre Gibraltar, trecând prin nordul Insulelor Azore şi aflându-se încă la aproape 600 de mile de continent. Căpitanul vasului, Morehouse, a zărit la un moment dat un bric care naviga liniştit cu toate pânzele ridicate. Şi-a dat seama imediat că este vorba de vasul, Marie-Celeste”, la bordul căruia nu se zărea însă nici mişcare. După ce a abordat vasul, Morehouse a constatat cu uimire că toate obiectele personale ale echipajului se aflau la locurile lor. Rufele erau întinse la uscat pe frâni ghii, ceasul de aur al căpitanului Briggs se afla pe masă, cu alte cuvinte, totul era în perfectă ordine. Încărcătura

— Butoaie de spirt stivuite cu grijă – părea neatinsă. Morehouse ştia că prietenul său Briggs îşi luase cu el soţia şi fetiţa de doi ani. Unde dispăruseră toţi oamenii de pe „Marie-Celeste”? Au părăsit în mare grabă vasul? Din ce motiv?

Morehouse a remorcat bricul până în Gibraltar, unde au început cercetările. Dar tot

atunci au început să circule şi tot felul de zvonuri… Echipajul se îmbătase, îl omorâse pe căpitan şi familia sa, după care se îmbarcase pe un alt vas, pretextând naufragiul. Niciun căpitan de vas n-ar fi dat însă crezare fugarilor, care ar fi trebuit să descrie amănunţit catastrofa şi să comunice numele vasului scufundat… Dar de ce răzvrătiţii n-au scufundat şi vasul?

Cu trecerea anilor, ipotezele s-au înmulţit. După mai bine de 11 ani, tragica întâmplare a revenit în coloanele revistei engleze „Cornhill Magazine”. În ianuarie 1884, această revistă a publicat relatările unui anume J. Habakuk Jeffson, care afirma că s-a aflat la bordul vasului şi cunoştea secretul dispariţiei echipajului. Jeffson semnalase prezenţa unui anume Septimius Göring, care „avea ceva diabolic în el”… Într-o seară, căpitanul Briggs a năvălit în cabina lui Jeffson şi i-a spus îngrozit că soţia şi fetiţa dispăruseră. Puţin după această întâmplare, Briggs s-a sinucis. După alte două zile, la orizont, în loc de Portugalia, s-au ivit ţărmurile Africii. Corabia se abătuse din drum deoarece cineva umblase la aparatele de navigaţie.

În seara aceleiaşi zile, Göring şi încă trei marinari l-au legat pe Jeffson cu o funie. Toţi pasagerii au fost aruticaţi peste bord. Când însă Göring a vrut să-l arunce şi pe Jefson, cei trei marinari, complicii lui Göring, au protestat şi s-au

opus. Apoi au coborât cu toţii într-o barcă şi după multe peripeţii au ajuns într-un sat african. Într-o noapte însă, Jeffson a fost dus pe ţărm, urcat într-o barcă şi lăsat liber. Cinci zile mai târziu a fost cules de un vas şi dus la Liverpool... Senzaţionalele relatări ale lui Jeffson au stârnit numeroase comentarii, prilejuind publicarea unui mare număr de articole. Unii cereau autorităţilor să organizeze o expediţie care să-l caute şi să-l pedepsească pe criminalul Göring. În această direcţie nu s-a întâmplat nimic, dar după câţiva ani a ieşit la iveală că adevăratul autor al senzaţionalei relatări despre „Marie-Celeste" nu era altul decât... scriitorul englez Arthur Conan Doyle, părintele spiritual al lui Sherlock Holmes...

Şi cum exemplul este contaminant, în următorii ani au apărut relatări şi ipoteze mai mult sau mai puţin plauzibile Aşa, de pildă, după multe ipoteze, căpitanul Briggs ar fi ordonat părăsirea vasului pentru că în faţa lui ar fi apărut un imens iceberg; după alte ipoteze, piraţii africani ar fi atacat vasul, ar fi luat echipajul, pe care l-ar fi vândut ca sclavi. O altă ipoteză senzaţională a apărut în anul 1955 în Statele Unite: echipajul a fost răpit de o „tf, rfurie zburătoare"! în fine, în 1967, savantul american Rupert Furnaux a publicat o carte cu titlul „Misterul Marie-Celeste", în care explică lucrurile în felul următor; un butoiaş de spirt a explodat, iar

la bord s-a iscat panică. În orice clipă putea să explodeze toată încărcătura. Oamenii au părăsit vasul în grabă. Dar vaporii care se acumulaseră sub punte s-au risipit şi explozia nu s-a mai produs. Echipajul a hotărât să se întoarcă pe bric, dar o rafală de vânt a mânat vasul cu toate pânzele sus în larg, astfel că nu a mai putut fi ajuns din urmă. Barca supraîncărcată, s-a izbit, probabil, de recife de corali, scufundându-se – u întreg echipajul Aceasta este una din numeroasele ipoteze cu privire la bricul „Marie-Celeste”, care şi-a găsit sfârşitul în anul 1884. când s-a izbit el însuşi de stânci şi s-a scufundat în apropierea insulei Haiti.

Această scurtă digresiune în lumea tot atât de incitantă a misterioaselor dispariţii ce au avut loc – cel puţin în ultimele două secole – în controversatul „Triunghi al Bermudelor”, ar putea insinua faptul că ceea ce se întâmplă acolo, în Atlanticul de Nord, are o oarecare legătură cu subiectul acestor pagini: OZN-urile. Ei bine, concluzii Io la care au ajuns cercetătorii care au studiat aceste fenomene în ultimele decenii, par a duce spre această indubitabilă realitate: atât fenomenul OZN, cât şi inexplicabilele dispariţii din Triunghiul Bermudelor sunt foarte strâns legate între ele, neputând fi studiate separat. Dan despre acest aspect al problemei, vom face referiri la momentul potrivit. Deocamdată, după acest popas,

să ne reîntoarcem în sălile Muzeului nostru pentru a vedea ce alte ciudăţenii au mai fost semnalate la finele veacului trecut.

— 7 noiembrie 1882. Revista „Observatory” publică an articol însoţit de fotografii, în care astronomul Walter Maunder de la observatorul din Greenwâch, Anglia, descrie „un mare disc circular cu lumină verzuie” care a trecut de la un capăt la altul în lungul orizontului, cu o viteză constantă, pe parcursul a două minute. „Forma rotundă iniţială se datora probabil perspectivei, deoarece când trecu la meridian avea o formă aproape la fel cu cea a unei eclipse alungite” – scria Maunderânălţimea a fost estimată la circa 200 Ian. Au mai fost vizibile pete întunecate în centrul obiectului.

— 12 august 1883, Observatorul astronomic de la Zacatecas, Mexic. Prof. Jase A.Y. Bonilla, cercetător la acest Observator, se ocupa de fotografierea Soarelui cu telescopul său, când spectacolul începu. Un lung şir de corpuri sclipitoare trecea în diagonal prin faţa disculur solar. Înainte ca norii să acopere cerul, în circa o oră, el numără nu mai puţin de 283 de „corpuri care au apăru înaintea discului solar. El îşi reluă observaţiile a doua zi, 13 august şi spre stupefacţia sa, procesiunea mai detiia încă! în contre-jour, obiectele semănau cu mici elipse întunecate cu câte cinci raze fiecare. Unul dintre

ele se opri şi plană câteva secunde, permiţându-i lui Bonilla să facă o fotografie, care este, fără îndoială, prima luată vreodată asupra unei „farfurii zburătoare”. Bonilla telegrafie la Observatorul din México City, pentru ca fenomenul să poată fi urmărit şi de acolo. I se răspunse că au văzut efectiv obiectele în cauză, dar că ele păreau mai degrabă a fi la marginea Soarelui. Faptul permise să se calculeze fără greşeală latitudinea prin triangulaţie, dar Bonilla afirma că obiectele erau „relativ aproape de pământ, cu alte cuvinte la o distanţă mai mică decât cea de la Pământ la Lună”. Evident, pentru un astronom, cei 300.000 km nu reprezintă o distanţă prea mare…

— 1885. În „Buletinul Societăţii Astronomice Franceze” din acest an, astronomul M.A. Trecui face următoarele menţiuni: „Cred, referitor la aceasta, că trebuie să reamintesc o comunicare pe care am mai făcut-o Academiei în 1881… În orice caz, observaţia mea arată că poate exista în nori o materie incandescentă, în fuziune, care la un moment dat poate să cadă pe pământ, divizându-se în picături sau globuri de mărimi variabile”. Şi în continuare, M.A. Trecui afirmă: „la 25 august 1880… în timpul unei furtuni cu tunete şi fulgere, am văzut în plină zi, ieşind dintr-un nor întunecat, un corp luminos, foarte strălucitor, puţin gălbui spre alb, de formă puţin alungită, având în

aparenţă 0, 35 sau 0, 40 m lungime şi 0, 5 m lăţime, cu cele două capete în formă de con. Acesta nu a fost vizibil decât câteva clipe; el dispăru retrăgându-se, dar ceea ce merită a fi semnalat, este că el lăsă o mică parte din substanţa din care era alcătuit, care căzu vertical ca un corp greu, ca şi cum ar fi fost numai sub influenţa greutăţii. Acesta, la rândul său, lăsa o dâră luminoasă, la marginile căreia erau scântei sau mai degrabă corpuri roşietice, căci lumina Iov era radiantă. Aproape de corpul în cădere, trena luminoasă era sub formă de linie dreaptă. În timp ce în partea superioară ea devenea sinuoasă. Micul corp căzător, se dizolvă în timpul căderii şi se stinse curând după aceasta, atunci când era gata să atingă orizontul format din acoperişurile caselor… Nu s-a auzit niciun zgomot, cu toate că norul nu s-a îndepărtat. Acest lucru ni se pare interesant, mai ales că denotă incontestabil prezenta în nor. a unei „materii ponderabile” care n-a fost proiectată cu violenţă de o explozie, ca aceea ce are loc în cazul bolizilor şi nici acompaniată de o descărcare electrică zgomotoasă”.

— 1 noiembrie 1885. Adrianopol. Turcia europeană. Un enorm disc zburător de culoare violetă este observat în zorii zilei de numeroşi martori, printre ei aflându-se şi un atron – m. Obiectul a făcut turul portului la joasă altitudine,

iâuminând întregul oraş.

— Cel mai interesant eveniment al anului 1887 avea să se petreacă în Spania. Într-o oarecare după-amiază de august, în apropierea satului Banjos, o serie de ţărani care lucrau câmpul, au văzut ceva care ar putea foarte bine să constituie începutul unei frumoase aventuri scienefietion. Atât doar că evenimentul a fost cât se poate de real.

Dintr-un beci au ieşit la iveală doi copii, un băiat şi o fetiţă, ale căror veşminte erau făcute dintr-o ţesătură necunoscută şi a căror piele era la fel de verde ca şi frunzele copacilor. Copiii se exprimau într-un grai cu totul necunoscut. Câţiva specialişti veniţi de la Barcelona au încercat în zadar să identifice această limbă şi să analizeze ţesătura veşmintelor. Printre ei, un preot, cunoscător al mal multor limbi străine, nu ajunge nici el să identifice limba pe care o vorbeau cei doi copii. Aceştia au fost predaţi judecătorului de pace local, Ricardo da Calno. El „a încercat să scoată culoarea verde”, dar aceasta se încăpăţâna să reziste tuturor tentativelor, nefiind un machiaj, ci pigmentaţia reală a pielii. S-a observat că feţele copiilor aveau anumite trăsături negroide, iar ochii, de tip mai degrabă asiatic, erau în formă migdalată. Timp de cinci zile li s-au propus alimentele cele mai diverse, pe care ei le-au refuzat fără excepţie. În sfârşit, li s-a adus fasole

proaspăt culeasă pe care au primit să o mănânce. Băiatul, extrem de slăbit, a murit curând. Dimpotrivă, fetiţa a supravieţuit câţiva ani. Culoarea verde a pielii s-a şters puţin câte puţin, căpătând cu timpul un ten normal pentru o fiinţă de rasă albă. Ea a învăţat puţin spaniola şi a lucrat ca femeie de serviciu în casa judecătorului de pace. Când a fost interogată, declaraţiile ei n-au făcut decât să complice misterul. Ea a descris lumea din care venea ca pe un tărâm fără soare, unde domnea un crepuscul permanent. Un râu lat despărţea acest tărâm de o lume luminoasă în care strălucea Soarele. Se formase cu iuţeală un vârtej însoţit de un zgomot teribil, care îi luase pe cei doi copii şi îi depuse în beci. Fetiţa a mai trăit încă cinci ani, până în 1892. apoi a murit „de moarte bună”. Problema avea să rămână fără rezolvare.

La sfârşitul secolului trecut s-au propus explicaţii dare ţineau de mitologia vremii: copiii au venit de pe planeţi Marte, care pe atunci „se vedea” că este locuită, iar tocmai slaba iluminare solară a acestei planete le-ar fi conferit pigmentaţia verde a pielii Noi ştim însă în prezent că planeta Marte, ca şi Luna de altfel, sunt lipsite de atmosferă şi fac practic imposibilă viaţa acolo. Sau, cel puaşa ne place nouă astăzi să credem… Pe de altă parte, este greu de conceput o furtună sau un uragan, formându-se pe Marte, care să

depună nişte fiinţe oarecare pe Pământ!

Este destul de cunoscută o boală clasică, ce dă pielii culoarea albastră. Se pare că există şi copii verzi şi a căror culoare se datorează altei boli, mai rară decât boala albastră şi de origine endocrină. Ar fi foarte liniştitor ştim că cineva, din motive, necunoscute, sau poate chiar din superstiţie, îi abandonase pe cei doi copii în beciul din Spania. Numai că nicio urmă de dispariţie n-a fost semnalată atunci în spitalele spaniole. E inutil să amintim aici de ipotezele mai moderne, care fac să intervină cea de-a patra dimensiune, sau existenţa probabilă a unor lumi paralele. Acestea par a ţine mai mult de „mitologia zilei” şi – cel puţin la suprafaţă – nu corespund mai mult vreunei realităţi, decât credinţa, atât de răspândită în secolul trecut, că planeta Marte ar fi locuită. Ipoteza unei lumi subterane nu este aprioric absurdă, dar este şi total lipsită de dovezi concrete. Nimic nu ne dă dreptul să credem că există, la adâncimi considerabile, caverne locuite. Această ipoteză este în mod periodic readusă în actualitate, dar ea pare să fie infirmată de ceea ce se ştie în prezent despre structura scoarţei terestre. Este foarte posibil ca şi în acest domeniu, în viitor să se dezvăluie lucruri surprinzătoare şi ca numeroasele tradiţii şi legende referitoare la lumi subterane (printre care tradiţia scandinavă despre „hadding land”, sau pământ ascuns, ete

deosebit de amănunţită) să corespundă unei realităţi Dar în starea actuală a lucrurilor, acest fapt pare imposibil. Mai există şi o altă ipoteză, conform căreia, prezenţa acestor copii verri ar fi o experienţă destinată să ne testeze şi să provoace reacţii în rândul oamenilor

Dacă aşa stau lucrurile, întâmplarea din ausust 1887 nu a provocat multe reacţii. Cânc! e vorba de fapte sau evenimente realmente surprinzătoare, oamenii nu sunt foarte curioşi, ci mai mult temători, agresivi, sau pur şi simplu neîncrezători. Dar ipoteza merită cercetată, tot aşa

7 fi cura ar fi interesant de urmărit, în cadrul unei serii de experienţe destinate să măsoare gradul de inteligenţă şi curiozitatea civilizaţiilor noastre, tot felul de apariţii foarte „neortodoxe4. Printre aceste apariţii, aceea a omului le Neanderthal, descoperit relativ recent în America de către Bernard Heuvelmans şi Yvan Sanderson, ar merita aici o atenţie deosebită.

La începutul anului 19G9, cei doi specialişti în „abomi nabilul om al zăpezilor”, ca şi în diferiţi alţi umanoizi ciudaţi care par a exista pe planeta noastră, fac o călătorie de sân n în Statele Unite. Ei merg la un fel de târg sau bilei şi văd o baracă pe care sta scris: „Cel mai vechi om a; tuturor timpurilor închis într-un bloc de gheaţă”. Curioşi, aceştia intrară acolo pentru scurt timp şi au

prilejul să vadă în blocul de gheaţă cadavrul unui om de Neanderthal purtând pe cap urma unei răni produse de glonţ. Este inutil să reamintim aici că în epoca omului de Neanderthal nu erau cunoscute armele de foc! Proprietarul barăcii, un oarecare Hansen, permite să se facă fotografii şi explică faptul că a cumpărat fiinţa închisă în blocul de gheată din China. Sanderson şi Heuvelmans îi oferă sume fabuloase pentru achiziţionarea obiectului care îi atrăgea pe cei mulţi; proprietaiul mai întâi refuză şi mai apoi acceptă când cei doi antropologi se întorc cu banii, furnizaţi de Smithsonian Institute, omul şi blocul său de gheaţă au dispărut! îl vor căuta îndelung şi în zadar. Ori, pare a nu fi chiar atât de uşor să dispari cu totul, mai ales când eu căutat pe tot teritoriul de FBI şi să te deplasezi cu un blo; de gheaţă de 12 metri cubi, conţinând corpul neînsufleţit al unui om de Neanderthal. Acesta nu este genul de obiect care să treacă neobservat!

Din acest moment, ne aflăm din nou în plin roman de factură science-fiction.

Examinarea cu atenţie a fotografiilor mărite, dovedeşte că este vorba într-adevăr de o specie necunoscută a strămoşilor omului, corespunzând aproximativ cu ceea ce cunoaştem noi în prezent despre omul de Neanderthal. Rănirea cu glonţul era de netăgăduit. Fiinţa respectivă ar fi fost introdusă în Statele Unite prin acelaşi circuit clan

– destin care aduce aici drogul, iar Mafia nu părea a fi străină de această afacere. În urma insistenţelor sale, Heuvelmans primeşte numeroase scrisori de ameninţare. –

.77

Blocul de gheaţă şi conţinutul lui sunt declarata „monument naţional american”, ceea ce permite punerea oficială a FBI-ului în urmărire. Anumite autorităţi sanitare, punând această afacere în legătură cu răspândirea epidemiilor, declară că tocmai acest obiect introdus ilegal în State e Unite, a adus în Occident virusul gripei de Hong Kong. O serie de intermediari între poliţie şi sindicatul crimei, lasă să se înţeleagă că dacă FBI-ul nu merge prea departe cu cercetările în anumite direcţii, blocul de gheaţă şi conţinutul lui ar putea fi restituite la Smitiv în Institute, pentru studiu. Dar lucrul acesta nu avea să se mai întâmple niciodată, sau, cel puţin, nu a fost adus la cunoştinţa mijloacelor de comunicare mass-media. După toate aparenţele, misteriosul om de Neanderthal zăvorât în blocul său de gheaţă, a dispărut pentru totdeauna! El nu va mai putea fi regăsit, tot aşa cum şobolanii, într-un labirint experimental, nu regăsesc bucata de brânză pe care experimentatorul a retras-o cu ajutorul unui cârlig într-o altă dimensiune. Heuvelmans şi Sanderson au afin –: – îl cH „tă în discuţie ar fi fost g. ssit plutind în sfrimtoarea Behring şi că omul de

Neanderthal ar fi murit în urma unei împuşcături. După părerea lor, ar mai exista, de o parte şi de alta a strâmtorii, un trib de oameni de Neanderthal încă vii. Este greu de admis această ipoteză, deoarece se ştie că cele două maluri ale strâmtorii Behring, Siberia şi Alaska, sunt teritorii foarte bine controlate de armatele ruseşti şi americane. Există mdare perfecţionate care cercetează permanent fiecare metru pătrat de uscat sau de mare, iar poliţiştii militari şi agenţi ai securităţii celor două state mişună peste tot.

Ne abţinem în a mai face şi alte speculaţii în legătură cu „copiii verzi” şi „omul de Neanderthal”, sau cu o întreagă serie de apariţii interesante sau misterioase, manifestate la diverse epoci – şi chiar în prezent – în cadrul unor comunităţi umane. Ne rezumăm deci numai la a le semnala în treacăt şi a face menţiunea că acestea sunt adeseori puse în legătură cu manifestări clasice ale fenomenului OZN.

f să ne reîntoarcem însă în sălile Muzeului nostru, după această nouă pauză „neortodoxă”, acolo unde sunt relatate fapte şi evenimente petrecute în urmă cu un veac.

T*

Anul 1887 nu avea să se încheie decât cu un nou eveniment, care face obiectul unei observaţii menţionate de asemenea în Buletinul Societăţii Astronomice Franceze: „S-a observat în Oceanul

Atlantic de Nord, un nou exemplar din aceste cazuri de tunet – sferă, atât de ciudate şi încă inexplicabile. La 12 noiembrie, la miezul nopţii, lângă Capul Racului, o sferă de foc enormă apăru ridicându-se încet din mare până la înălţimea de 16 – 17 m. Această sferă începu să se deplaseze contra vântului şi ajunse să se oprească lângă nava de pe care era observată. Apoi ea înaintă spre sud-est şi dispăru. Apariţia a durat vreo cinci minute”.

— 1889. În timpul unei eclipse de Soare, la Marsilia, Franţa, doi astronomi, Codde şi Fayton, observă separat, „o r avă” rotundă cu un diametru aparent de 1/10 din cel solar.

— 16 octombrie 1895. În marş spre Adus, unde trebuia să dea o bătălie, armata etiopiană a fost înspăimântată de trecerea pe cer a unui „lucru de culoare verde, care lăsa în urma lui o lungă dâră de fum şi care făcea un zgomot ca de tunet”.

— 18 noiembrie 1896. La Sacramento, California, pe cer trece un „vas cosmic”. Avea să mai fie observat în aceeaşi seară, în jurul orelor 21, 00, la San Francisco, apoi la Oakland. Patru zile mai târziu, la 22 noiembrie, „SanFrancisco Examiner” semnalează un ciudat OZN deasupra acestui oraş californian. În acelaşi an 1896, fără a se preciza luna şi ziua, în Alpii elveţieni, la Arolla, lângă Zermatt, Aleister Crowley, cunoscut om de

litere, se întâlneşte brusc în munţi cu doi omuleţi. El încearcă să intre în comunicare cu ei, dar aceştia nu-i dădură nicio atenţie şi dispărură după nişte stânci.

Întâlniri de acest fel vor fi multe de-a lungul anilor. Iată una dintre ele descrisă succint şi care a avut loc mulţi ani mai târziu, în România.

Olteanu Cornel Alexandru este un om simplu de 37 de ani, locuitor al comunei Izvoarele din judeţul Prahova. El afirmă că a avut o experienţă neobişnuită „prin anul 1978 sau 79”. Era prin luna septembrie, când plecase să culeagă bureţi de pădure la poalele muntelui

.79

Ciucaş. Intrase adânc pe Valea Berii (Valea Ursului) înaintând către Fântâna lui Ioan, de unde izvorăşte Teleajenul Ei afirmă: „am văzut sub o stâncă un obiect ce semăna cu o farfurie, am mers spre ea, dar la un moment dat n-am mai putut să continui deoarece ceva mă ţinea pe loc” După propria-i mărturisire, era rotundă, cenuşie şi nu depăşea 3 – 4 în diametru. „Doi oameni mai scurţi decât noi făceau ceva la ea”. El afirmă că aceştia păreau a fi nişte copii de circa 1, 40 – 1, 50 m înălţime, erau îmbrăcaţi într-un fel de combinezoane dintr-o singură bucată şi aveau capetele mult mai mari dec.t noastre. Întrebat fiind dacă nu i-a fost frică, a răspuns: „Nu! De ce să-mi fie frică I s-a replicat că ar fi putut fi răpit.

„Şi ce dacă, eram curios şi eu să mă plimb cu ei şi să văd cum arată muntele văzut de sus” Deci, a încercat să se apropie, dar „ceva îl ţinea pe loc”, la circa 10 – 12 în distanţă. Nu a simţit mu un fel de alt efect asupra lui. „Când m-au zărit, s-au suit în ea şi au plecat, însă copacii se aplecau înaintea ei”. El afirmă că au dispărut repede înălţându-se spre cer. Şi mai completează: „mergând la faţa locului, pământul în acel loc era gălbui”. Când a revenit acolo în anii ce au urmat, a constatat că nu se mai cunoştea nicio urmă. După propriile-i afirmaţii, martorul a încercat să povestească unor cunoscuţi despre experienţa prin care a trecut, dar l-au luat cu toţii în râs şi atunci a renunţat. El nu a citit nimic despre OZN-uri şi pare a nu avea niciun fel de cunoştinţe în acest domeniu.

Întreaga primăvară a anului 1897, este marcată de o lungă serie de observaţii stranii făcute într-o serie de state ale SUA. Spre exemplificare, numai în perioada 25 martie – 6 mai, au fost îndosariate 36 de comunicate referitoare la „nave aeriene”, la birourile poliţiei din Oklahoma City. Dintre toate acestea, „Cazul nr. 27” pare a fi cel mai interesant. El se referă la un presupus accident al unei misterioase nave aeriene şi la înhumarea unei fiinţe străine de Terra. Vom reveni cu câteva amănunte asupra acestei ciudate întâmplări, după ce vom face o scurtă trecere în revistă a câtorva din întâmplările

acelei primăveri tumultuoase.

Deci, la 26 martie, noaptea, în Sioux-City, Iowa, dl. Robert Ilibbard a fost agăţat şi atras de un fel de „ancoră” suspendată de o „maşină zburătoare necunoscută”, la cca. 22 km nord de acest oraş. După ce a fost târât vreo zece metri, hainele de pe ei s-au rupt şi astfel a reuşit să scape fugind îngrozit.

Două zile mai târziu, la 28 martie, ora.22: 30, aproape toţi locuitorii din Omaha, Nebraska, au văzut un obiect straniu venind dinspre sud-est şi îndreptându-se lent spre nord-vest. Semăna cu „o lumină imensă 1 şi se deplasa la mică altitudine. Oamenii au avut răgazul de a se alerta reciproc şi astfel numărul martorilor acestui eveniment este foarte mare.

La 1 aprilie, ora 21: 00, localitatea Everest, Kansas. Din nou, locuitorii unei întregi comunităţi, văd un obiect neobişnuit zburând sub pătura norilor înspre sud-est. El coborî încet, apoi se ridică foarte rapid. Când ajunse deasupra oraşului, mătură solul cu o rază puternică de lumină. A fost văzut din nou ridicându-se în viteză fantastică până la a fi greu perceptibil cu ochiul liber, apoi coborî şi trecu încet, la joasă altitudine, pe deasupra martorilor. La un moment dat, a rămas imobil timp de cinci minute la marginea unui nor jos pe care îl lumină puternic. Toţi cei de faţă au putut să vadă silueta aparatului foarte

distinct.

La 12 aprilie, ora 14: 30, Nilwood, Illinois. Pe proprietatea lui Z. Thacker, la 19 km de Carlinville, a aterizat un „obiect necunoscut”. Martori au fost trei persoane onorabile: domnii Edward Teeples, William Street şi Franklin Metcalf. Înainte ca cei trei să poată ajunge la aparatul în formă de „ţigară de foi cu un dom deasupra”, acesta se ridică lent – şi „plecă maiestuos” spre nord.

În aceeaşi zi, la ora 18: 00, localitatea Girard, lângă Green Ridgo, Illinois. O mare mulţime de mineri au văzut aterizând un obiect necunoscut la 3 km nord de Green Ridge şi la 4 km sud de Girard. Dl. Paul McCramer, agent al serviciului de noapte de la calea ferată Chicago-Alton, a declarat că s-a apropiat suficient de mult de aparat, pentru a putea vedea „un om ieşind pentru a repara motorul”. S-au găsit urme pe o mare suprafaţă. Obiectul era „lunguleţ ca o navă, cu un acoperiş şi un dublu dom”.

Două zile mai târziu, 14 aprilie, ora 15: 00, la 2 km de Gas City, Indiana, pe proprietatea domnului John Roush, din nou aterizează un alt obiect, îngrozindu-i pe fermieri şi făcând să fugă caii şi turmele. Şase ocupanţi coborâră din navă şi păreau că „fac nişte reparaţii”. Înainte ca mulţimea să se poată apropia de obiect, acesta se ridică rapid şi zbură spre orizontul estic.

Referindu-se la observaţiile acelei perioade, presa vremii a publicat numeroase articole care redaţi evenimentele, cel mai adesea cu un lux de amănunte naiv şi savuros. Vom reda în continuare câteva extrase din ziarele americane de atunci.

La 11 aprilie 1897, „New York Herald” anunţă reapariţia unei astronave deasupra Chicago-ului. Iată titlul şi subtitlurile articolului: „Faimoasa navă aeriană, acum deasupra Chicago-ului. Oraşul este surescitat de apariţia unor lumini deplasându-se rapid pe cer. Astronomii sunt neîncrezători. Ei gândesc că aceste lumini provin de la o stea din constelaţia Orion: „Este un balon dirijabil, a declarat Max Herman, secretar al Asociaţiei Aeronautice din Chicago”.

Houston Post” din 22 aprilie 1897, citează printre altele: „Dl. John M. Barclay, locuind lângă Rockland, raportează că ieri seară, pe la ora 23: 00, după ce s-a retras în camera sa, auzi câinele lătrând furios şi gemând. Se duse la uşă să vadă ce se petrece şi atunci observă ceva, zise el, aşa de neobişnuit că, dacă n-ar fi citit în ultimul timp că s-a văzut un vas aerian survolând Pământul, ar fi fugit în pădure. Un obiect de formă ciudată, lunguleţ, cu aripi pe lateral şi cu parâme de mărimi şi forme diferite, avea lumini strălucitoare ce păreau să lumineze mai tare ca becurile electrice. Când îl văzu prima oară, părea perfect imobil la vreo cinci yarzi de sol. Se învârti în cerc

de mai multe ori şi puţin câte puţin se aşează pe sol, pe o câmpie de lângă casa sa. Îşi luă „Winchester”-ul şi ieşi pentru a-l examina mai de aproape. Imediat ce vasul, sau ce va fi fost, aterizâ luminile se stinseră. Noaptea era destul de clară pentru a permite să se distingă un om ce părea a fi un muritor obişnuit, care îi ceru să lase puşca deoparte, deoarece nu-i va face niciun rău. (Urmă o scurtă conversaţie, în cursul căreia ciudata fiinţă fu de acord să i se spună Smith şi îi dădu domnului Barclay o bancnotă de zece dolari pentru a-i procura ulei Iubrefiant, o foarfecă şi puţin sulfat de cupru). Dl. Barclay îl întrebă: „Ce este obiectul pe care-l aveţi acolo? Du-mă să-l văd”. La care, cel ce dorea să fie numit Smith îi răspunse: „Nu, nu putem să-ţi permitem ca să te apropii prea mult. Dar fă ceea ce îţi cer şi vom şti să apreciem amabilitatea dumitale. Iar într-o zi nu prea îndepărtată, vom reveni la voi şi-ţi voi face plăcerea de a te plimba cu nava noastră”. La plecare, Smith i-a strâns r.na, îi mulţumi călduros şi-l rugă să nu-l urmeze până la vas. În ultimul moment, dl. Barclay îl mai întrebă de unde veneau. „De nicăieri, a fost răspunsul, dar vom fi în Grecia poimâine”. El urcă ia bord, urmă un şuierat şi obiectul plecă, după cum spune dl. Barclay, ecadin puşcă». Mai menţionăm că se poate avea deplină încrede în dl. Barclay 1.

Oare peripeţiile acestei ciudate întâmplări,

aşa cum ne-au fost ele descrise mai sus, nu le-ar putea „trăi” oricare dintre noi, în somn, visând? Nu seamănă ele, printr-o lipsă de logică aparentă, cu amănuntele deziânate ale unui coşmar? Şi din nou obsedanta întrebare: Dacă evenimentul descris de „Houston Post” s-a petrecut cu adevărat, din ce dimensiune şi în ce împrejurări s-a transferat „vasul aerian” în faţa ochilor domnului Barclay?

În sfârşit, iată câteva extrase din declaraţia comisarului de poliţie Sumpter şi a şerifului Mclemore din Hot Springs, Arkansas: „În noaptea de 6 mai 1897, pe când ieşeam din oraş şi luasem, călare, direcţia nord-vest, am remarcat o lumină strălucitoare sus pe cer. Ea a dispărut brusc, dar după ce am mai parcurs patru sau cinci mile spre poalele munţilor, ea a reapărut şi părea mai apropiată de pământ. Ara oprit caii şi o priveam coborând până când, deodată, dispăru după un alt munte. Ne-am urmat drumul pe încă aproape o milă şi caii noştri refuzară să mai înainteze. La vreo doi iarzi de noi, văzurăm două persoane care ţineau în mâini lumini care se mişcau. Scoţându-ne „Winchester – ele – începurăm să înţelegem importanţa situaţiei – întrebarăm: „Cine e acolo? Şi ce faceţi aici?”. Un bărbat cu o barbă lungă înaintă cu o lanternă în mână şi după ce a întrebat cine suntem, începu să ne explice că el şi ceilalţi – un tânăr şi o femeie – călătoreau cu vasul aerian

prin ţară. Puteam să distingem perfect contururile vasului care avea forma unei ţigări, de vreo 60 de picioare (cam 20 m) şi semăna întru totul cu desenele apărute recent în ziare. Se întuneca şi ploua şi tânărul umplea un sac mare cu apă, la vreo 30 de yarzi de noi, în timp ce femeia încerca să se ascundă în umbră. Ea se adăpostea sub o umbrelă. Bărbatul ne invită să venim cu el, ceva mai departe, spunându-ne că el cunoaşte un loc unde ploua. I-am spus că preferăm să fim udaţi. (…) Fiind grăbiţi, am plecat, iar la întoarcere, 40 de minute mai târziu, totul dispăruse. Nu am văzut sau auzit când a plecat vasul aerian”.

Ne vom i oferi acum la acel interesant „Caz nr. 27” de care aminteam anterior şi care pare a fi unul din „Punctele fierbinţi” ale ultimului deceniu din secolul trecut El se referă la o întâmplare ciudată ale cărei amănunte par a nu fi fost lămurite nici până astăzi.

Unul din ziarele ce apărea la 17 aprilie 1897. la Aurora, Texas, publica următoarea notiţă: „La orele şase, în această dimineaţă, cei care s-au sculat mai devreme în Aurora, au fost surprinşi de brusca apariţie a vasului aerian care a navigat prin ţară. El naviga direct pe deasupra pieţei publice şi odată ajuns în partea de nord a oraşului, s-a ciocnit de turnul morii de vânt, proprietatea judecătorului Proctor, făcându-se bucăţi printr-o teribilă explozie, sfărâmăturile împrăştiindu-se

peste mai mulţi acri de sol, avariind casa Wind Well şi rezervorul de apă, devastând grădina de flori a judecătorului. Se presupune că era un singur pilot la bord, iar rămăşiţele sale urât desfigurate, destul de multe, au fost culese şi au pus în evidenţă faptul că nu era vorba de un locuitor de pe această lume".

Aceste „rămăşiţe urât desfigurate" au fost deci strânse cu grijă şi înhumate de oamenii locului în cimitirul oraşului Aurora. Mormântul nu este cunoscut, dar se ştie în mod sigur că „vechiul astronaut OZN" a fost îngropat acolo.

Au trecut anii şi deşi ziarele o mai aminteau uneori, uitarea s-a aşternut încet-încet peste strania întâmplare. Trei sferturi de secol mai târziu, componenţii unui organism oficia] intitulat „International UFO Buă4

reau" iniţiază o serie de cercetări, foarte amănunţite, care au durat aproape doi ani şi au cuprins peste 15 arii diferite de investigaţie. Astfel, la 21 iunie 1972, cercetătorii Biroului îşi încep activitatea, încercând să determine dacă evenimentul a avut loc într-adevăr şi dacă pot localiza mormântul şi rămăşiţele accidentului din primăvara anului 1897. După circa un an de la declanşarea investigaţiilor, Bill Case, un reporter de ia „Times Herald" din Dallas, Texas, a publicat o serie de articole care au făcut senzaţie şi care se refereau exclusiv la rezultatele acestor

investigaţii. El afirma printre altele, că un vânător profesionist de comori, un oarecare Frank Kelley, ar fi scos, în urma săpăturilor, câteva piese de metal cu aspect bizar, din apropierea locului prăbuşirii „vasului aerian”. Analiza acestor fragmente metalice ar fi relevat faptul că era vorba de un aliaj „care nu s-ar fi putut produce pe Pământ până în pragul secolului XX”. Bil Case mai afirma că reuşise să depisteze trei persoane care confirmaseră faptul că incidentul ar fi fost autentic. Se pare însă că cele scrise de Case în ziarul său, erau mai mult ştiri şi informaţii menite să întreţină în primul rând aspectul senzaţional al lucrurilor şi numai în al doilea rând urmăreau cu obiectivitate adevărul ştiinţific. Nu ştim exact dacă şi în cazul acestui „adevăr” a intervenit din nou teribilul „zid al tăcerii” care s-a interpus prea adeseori între stranii şi inexplicabile evenimente OZN şi publicul larg, căruia îi era astfel interzis accesul la informaţie

Să fie oare fiinţa umană nepregătită încă să ia contact cu realităţi care îi depăşesc nivelul actual de dezvoltare? Dar cine hotărăşte care este de fapt acest nivel al civilizaţiei noastre? Am putea fi noi oare – aşa cum s-a afirmat şi se afirmă din ce în ce mai des în ultima vreme – un soi de „grădină zoologică” ai cărui pensionari. Ţinuţi sub strictă supraveghere, nu au încă voie să ştie de existenţa paznicilor lor?

Pe măsură ce timpul trecea şi investigaţiile Biroului avansau, se iveau din ce în ce mai multe piedici. Fel de fel de interdicţii, de amânări şi tergiversări apăreau de niciunde şi aveau menirea de a întârzia cât mai mult posibil cercetările în timp ce Biroul era în căutarea căilor legale pentru obţinerea autorizaţiei de „exhumare a cadavrului”…Aurora Cemetery Association” dorea să obţină „dovezi substanţiale înainte de a consimţi exhumarea”. La 18 martie 1874, Bill Nobles, procurorul reprezentând Asociaţia, menţiona adresându-se Biroului i „Vă rog să luaţi la cunoştinţă că în ultima instanţă, Cemetery Assodation se vede obligată a se opune oricărei tentative de a perturba terenul Cimitirului Aurora de către oricare terţe persoane ce caută a investiga distrugerea vasului aerian din 1897, totodată reafirmând poziţia noastră în sensul că orice tentativă va fi combătută prin orice mijloace la dispoziţia Asociaţiei.

Adevărul complet al incidentului rămâne incert. Dan García, unul din directorii Biroului afirma: „Până când nu sunt descoperite dovezi suplimentare, cazul este închis şi înregistrat ca nerezolvat”. Încercările de detectare în sol cu ajutorul unui radar special construit de o firmă americană, „Cornel Aeronautical Laboratory”, au fost şi ele sortite eşecului datorită opoziţiei aceleiaşi „Aurora Cemetery Association”. Nu este

clar pentru care motiv aceasta s-a opus cercetării prin radar a mormântului. Astfel, toate cercetările întreprinse s-au aflat în impas, nereuşind să „dovedească” o vizită şi un accident de origine extraterestră în anul 1897, dar nici nu a putut fi negată o astfel de eventualitate.

Cu cât ne apropiem de „zilele noastre”, cu atât evenimente de acest gen devin mai complexe şi ridică mai multe întrebări. Să nu uităm că ne apropiem de epoca „marilor contacte”. Poate că tocmai de aceea vom încerca să intrăm, atât cât ne stă în puteri, în miezul unor întâmplări care, cel puţin deocamdată, sfidează maniera noastră actuală de a judeca faptele şi realităţile lumii ce ne înconjoară.

Povestea „navei aeriene” prăbuşite în primăvara anului 1897 şi a ciudatei fiinţe ipotetice îngropate în cimitirul din oraşul texan Aurora, nu este nicidecum o excepţie pe panoplia foarte bogată a unor astfel de evenimente. Despre accidente de acest fel s-a vorbit adeseori în ultimele decenii. Umanoizi ciudaţi par a mai fi căzut pe planeta albastră, încă din vremuri foarte vechi.

Ruşii se află în posesia unei mumii egiptene, care, la vremea descoperirii ei, în 1920, s-a crezut că aparţine unei prinţese care ar fi murit cu 4.000 de ani în urmă. După o serie de cercetări făcute însă în ultimul timp şi după ce a fost examinată cu

raze X la un institut din Moscova, s-a constatat că mumia în cauză aparţine de fapt unei ciudate fiinţe umanoide ce nu este de origine terestră. Corpul are numai 120 cm lungime, creniul este prelung cu nişte proeminenţe deasupra ochilor, capacitatea creierului este neobişnuit de mare, iar mâinile au câte şase degete lipsite de unghii. Pe pieptul mumiei se află o plăcuţă de aur cu următoarea inscripţie: „Amenemon… iubit de faraon care a coborât din stele să comande cetele oaspeţilor… care a murit în anul 106 al vieţii sale… iubit de Amon…”. Mumia are în piept o rană destul de adâncă, ce ar putea dovedi că fiinţa a fost ucisă de o săgeată sau de o sabie, iar capul i-a fost retezat. Aşadar, această misterioasă fiinţă venită de aiurea pe Terra, a trăit destul de mult – după standardele noastre, firește – şi poate că ar mai fi putut trăi. Dacă nu ar fi fost ucisă din cine ştie ce motiv necunoscut…

Acestei mumii aflată în posesia ruşilor, i se pot adăuga cel puţin alte două descoperiri făcute în alte zone ale planetei.

Astfel. În Kenya, prin 1972, a fost descoperit un craniu umanoid ce prezintă mari deosebiri faţă de „homo sapiens”, dar şi faţă de toate celelalte forme cunoscute ale omului preistoric. Această descoperire nu poate fi integrată nici uneia dintre teoriile despre evoluţia omului. Potrivit aprecierilor oamenilor de ştiinţă, creierul

adăpostit de craniul descoperit în Kenya era de dimensiuni apreciabile, iar forma însăşi a acestui craniu aminteşte uimitor, de aceea a omului modern, cu toată vechimea apreciabilă – câteva milioane bune de ani – la care a fost socotită această fosilă.

Circa patru ani mai târziu, în 1976, este descoperită în Mexic o altă fosilă ciudată. Este vorba de scheletul întreg al unei fiinţe necunoscute, asupra căreia cercetătorii Muzeului de Antropologie din ciudat de México nu s-au putut pronunţa în mod cert, dar nu exclud posibilitatea ca el să fi aparţinut unei „fiinţe ce nu a trăit pe Terra”. Scheletul prezintă o serie de particularităţi stranii: omoplaţii netezi, cioturi care par a fi braţe, o serie de orificii ce ar fi putut conţine sistemul sanguin şi nervos, capul rotund, dar fără ochi şi posedând un fel de trompă, coloana vertebrală lipsită de coaste şi de apofizele dorsale etc.

Ar putea fi vorba în aceste cazuri de simple „accidente genetice”, glume ale naturii, cu totul şi cu totul întâmplătoare? Ori aceste „fiinţe” stelare au poposit realmente cândva pe planeta noastră? Rămăşiţele lor, rezistând milioanelor de ani, au cumva menirea de a încurca teoriile „imuabile” ale savanţilor celui de-al 20-lea secol al erei creştine? Vom putea oare vreodată să mai aflăm câte ceva despre trecutul nostru, despre acest prezent atât

de incert şi – de ce nu? – despre ceea ce avem şansa să devenim cândva?

Dacă ştirile despre descoperiri atât de stranii ne parvin din ce în ce mai des şi din colţuri atât de diferite ale lumii, atunci accidentul din 1897 de la Aurora – care ridică, la rându-i, atâtea întrebări rămase fără răspuns – pare a fi din nou un fel de „punte de legătură” între evenimente vechi şi evenimente noi.

Să facem un nou popas într-un colţişor dosnic al Muzeului nostru, pe care „oamenii de ştiinţă” ai acestui frământat veac XX se cam feresc să-l expună publicului larg, numai şi numai din teama ca nu cumva să le fie contrazise sau răsturnate teoriile atât de îndelung şi migălos construite. Este vorba de un colţişor în care se află înghesuite de-a valma o întreagă pleiadă de fiinţe umanoide ciudate şi nemaiîntâlnite, ce par a fi fost victimele accidentelor unor OZN-uri.

În ziua de 7 iulie 1948, la ora 13: 22,.o serie de radaruri de pe teritoriul statului american Washington au reperat zborul către sud al unui neobişnuit obiect zburător. 67 de minute mai târziu, la ora 14: 29, într-o zonă împădurită din nordul Mexicului, s-a semnalat prăbuşirea unui astfel de obiect. Cele două evenimente nu par a fi prea ieşite din comun, iar dacă au într-adevăr legătură între ele, atunci se naşte cel puţin o întrebare: ce obiect putea, la epoca aceea, să

străbată distanţa de 4.000 km ce desparte cele două zone, într-un interval de timp atât de scurt?

Deoarece accidentul se produsese foarte aproape de graniţa cu SUA, la cercetări au participat atât echipe de militari mexicani, cât şi americani. În timpul acelei după-amiezi, căutările au fost sortite eşecului. Dar în timpul nopţii, în jurul orei 2: 15, la luminile reflectoarelor unuia din avioanele care participau la acţiune, mult căutata epavă a fost reperată şi localizată precis într-o vale muntoasă. Ajunşi la faţa locului, militarii s-au aflat în faţa unui prim spectacol inedit: obiectul mai fumega încă, după mai bine de 12 ore de la prăbuşire! De fapt, era vorba de resturile unei nave aeriene metalice, al cărui înveliş exterior fusese în bună parte distrus datorită unei puternice explozii. Fragmentele găsite la diferite depărtări de locul accidentului, se dovedeau a fi fabricate dintr-un material extrem de dur. Nava avea o formă circulară cu un diametru de aproximativ 27 m, iar în partea centrală superioară era dotată cu un dom a cărui înălţime a fost apreciată la 8 m. Printre rămăşiţe nu s-au găsit niciun fel de componente ale unui eventual „sistem de propulsie”.

Dar s-a descoperit cadavrul unei creaturi umanoide, arsă parţial, care nu părea a fi de pe Terra. Lungimea corpului era de 137 em, capul era cu mult mai mare decât al omului, gura – o

simplă tăietură orizontală – era lipsită de buze, nasul şi urechile nu existau, în locul acestora aflându-se doar nişte orificii. Picioarele erau normal proporţionate, dar mâinile păreau a fi prea lungi, terminate cu câte patru degete fiecare! Ţesuturile musculare ce nu fuseseră atinse de arsuri, erau foarte moi, iar, sângel e era incolor, cu un uşor reflex verzui şi cu un puternic miros de sulf”.

S-au făcut peste 500 de fotografii ia locul accidentului. După care, corpul umanoidului a fost dus cu un elicopter, probabil la o bază militară din SUA. Resturile metalice au fost adunate cu grijă, încărcate pe autocamioane de mare tonaj şi trimise spre o destinaţie de asemenea necunoscută, probabil tot pe teritoriul Statelor Unite.

Persoana care a dat toate aceste amănunte, a avut inspiraţia de a fi reţinut un film pentru sine, pe care l-a ţinut ascuns timp de 30 de ani, adică exact atât cât se prevede a fi menţinut „caracterul secret” al unor acţiuni militare în SUA. Aşa s-a făcut că abia în 1980, documentele în cauză au ajuns la cunoştinţa publicului

U9

larg din întreaga lume. Nu înainte însă ca laboratoarele specializate să-şi dea verdictul de autenticitate pentru filmul în cauză.

1952 a fost unul din anii „de vârf” ai

observaţiilor asupra OZN-urilor. În Statele Unite s-a făcut atunci o oarecare vâlvă în jurul prăbuşirii unui astfel de obiect în deşertul New Mexico. Picajul vertiginos al acestuia a fost urmărit cu uimire de către operatorii staţiei radar de la baza Edwards, California, aparţinând U.S. Air Force. Se pare că asupra acestui eveniment s-au făcut la vremea respectivă o serie de filmări secrete, care prezentau printre altele nava parţial înfundată în nisip, cu un diametru de cca. 15 m, de culoare argintie, cu un dom în partea superioară, iar în cea inferioară cu o „trapă” sau un „vestibul deschis”. Din interiorul navei erau filmate scene care arătau tabloul de comandă şi o serie de aparate pe care, însă, nu sevedeau niciun fel de lumini. În sfârşit, pe o masă aflată în interiorul unui cort militar, se aflau cadavrele a trei fiinţe umanoide mici de statură, cu un craniu mare, disproporţionat faţă de corp şi cu trăsături mongoloide. Au fost mai mulţi martori militari care au vizionat acest film şi care, mai târziu, au depus mărturie asupra celor văzute.

Şi acum, să ne oprim puţin asupra uneia dintre cele mai stranii întâmplări ale acelor ani: incidentul din zona arhipelagului Spitzbergen, teritoriu norvegian din Oceanul îngheţat, aflat la 600 km nord de coasta septentrională a Peninsulei Scandinave.

Ne aflăm în acelaşi an 1952, când piloţii

militari norvegieni au anunţat reperarea, pe una din insulele veşnic acoperite de gheaţă, a unei epave ce părea a fi un avion prăbuşit. Despre acest eveniment, atât radioul cât şi ziarele din Norvegia au apucat să vorbească pe larg, încercând să dea cât mai multe amănunte. La faţa locului au fost trimise cu avionul câteva echipe de salvare. Conform purtătorului de cuvânt al autorităţilor norvegiene, acestea s-au aflat în faţa unui spectacol absolut inedit: ei aveau să descopere unul din acele obiecte stranii, numite de vreo câţiva ani deja „farfurii zburătoare”, destul de distrus, dar nu chiar atât de rău ca să nu poată fi recunoscut ca atare. Întrucât la vremea respectivă norvegienii socoteau că nu pot face faţă unei investigaţii militare şi ştiinţifice de anvergură cu mijloacele materiale de care dispuneau, au socotit de cuviinţă să înştiinţeze şi să invite la anchetă experţi din Marea Britanie şi din Statele Unite.

Din momentul în care militarii americani au intrat „pe firul” acestui eveniment, întreaga afacere a dispărut pur şi simplu din mijloacele de informare mass-media, de parcă nici n-ar fi existat! Este foarte adevărat că omenirea se ai la atunci într-o perioadă postbelică incertă, în care predomina încă din plin războiul rece, dar marile puteri ale vremii se suspectau reciproo a fi deţinătoarele unor posibile „arme secrete”. Toate

aceste temeri şi zvonuri aveau să se dovedească, odată cu scurgerea timpului, în bună parte, simple supoziţii neîntemeiate, „ştiri” menite să menţină în permanentă încordare, o omenire abia eliberată dintr-o teribilă şi distrugătoare încleştare.

Dupu mai Line de doi ani, la 4 septembrie 1955, în ziarul „Sâuttgarter Tageblatt” ce apare la Oslo, Norvegia, st menţionau, printre altele, declaraţiile colonelului Gernold Dambvi, preşedintele comisiei de anchetă a Marelui Stat Major norvegian, care s-a ocupat de „examinarea OZN-ului ce s-a prăbuşit, după cât se pare, la începutul anului 1952. În apropiere de insula Spitzbergen”: „Prăbuşirea pe insula Spitzbergen a acestui clisa reprezintă un eveniment extrem U important. Deşi cunoştinţele noastre actuale nu ne îngăduie să descifrăm toate enigmele, sunt totuşi convins că această epavă... va fi de cea mai mare importanţă din acest punct de vedere. În urmă cu câtva timp, s-a iscat o neînţelegere, afirmându-se că, probabil, acest disc a fost de origine sovietică. Discul – şi ţin să insist în acest sens – n-a fost însă construit în nicio ţară de pe Pământ. Maternalele folosite în construcţia sa sunt complet necunoscute tuturor experţilor care au participat la anchetă1. Potrivit declaraţiilor aceluiaşi colonel Dambyl, comisia de anchetă nu va publica un raport complet „până când unele fapte senzaţionale nu vor fi discutate cu experţii

americani şi englezi. Trebuie să dăm la iveală ceea ca

Dl am descoperit, căci păstrarea secretului în această problemă este nejustificată şi ar putea să producă panică. Dar, în urma „consultărilor”, nu aveau să mai apară şi alte ştiri serioase. S-a aşternut şi asupra acestei ciudate întâmplări mantia neagră a „secretului militar”?

Între zvonurile care aveau să circule mai târziu, se afla şi acela că lângă epava din Spitzbergen, sau în zona prăbuşirii acesteia, ar fi fost găsite şi rămăşiţele, a patru fiinţe umanoide de origine extraterestră. Ele ar fi fost, de asemenea, duse în SUA, împreună cu fragmentele navei accidentate, şi depozitate la o bază militară secretă.

Nu ştim ce ar putea fi adevărat din aceste zvonuri. Dar ştim că cele patru întâmplări la care ne-am referit mai sus – începând cu incidentul din 1897 de la Aurora şi terminând cu cel din arhipelagul Spitzbergen – au cel puţin un numitor comun: acela al tăcerii ce trebuie să se aştearnă cu orice preţ peste o serie de evenimente stranii, ce nu-şi au sorgintea în lumea noastră…

Se pare că în SUA, ca şi în alte câteva state ale lumii (după ştiri de ultimă oră, chiar şi în Comunitatea Statelor Independente), se află puse „la păstrare” OZN-uri prăbuşite accidental pe Terra, ca şi resturile unor fiinţe umanoide ce par a

fi venit aici din alte spaţii, din alte dimensiuni. Să nu-i fie permis încă civilizaţiei noastre actuale să ia contact cu aceste realităţi?

Să ne reîntoarcem însă în acea sală aMuzeului nostru unde, în câteva vitrine mai mici, sunt prezentate o serie de întâmplări din cumpăna a doua secole.

— La 25 aprilie 1898, prof. Mihailovici, de la Observatorul din Belgrad, Jugoslavia, urmăreşte o „cometă" carrrămâne imobilă pe cer timp de şase minute. În acelaşi an, este observată tot prin telescop, o lumină ciudată, de mari dimensiuni, lângă craterul Aristarh de pe Lună.

— În anul următor, 1899, în noaptea de 10/11 august, dl. Jules Jarlot din Toroy-Sedan, Ardennes, Franţa, observă „un bolid foarte roşu, părând de două ori mai strălucitor decât Marte şi durând vreo 10 minute. El s-a aprins de mai multe ori înainte de a se stinge şi se îndreptă spre sud-vest".

La 28 februarie 1904, ora G: 10 dimineaţa, locotenentul de vas Frank Schoffield, comandant în marina de război americană, observă o formaţiune perfectă de trei discuri zburătoare". El consemnează faptul în jurnalul de b: rr: al vasului pe care se afla.

Miercuri 29 noiembrie 1905, ora 19: 10, Sir David Gill, din Anglia, observă un bolid care strălucea între zeni şi orizont. Sub titlul „Bolid

vizibil timp de două ore”, tot» ce menţionează „English Mechanic” în legătură cu acest eveniment: „Acest meteor avea diametrul aparent al 1 unii, cu toate că avea formă neregulată şi alungită în sens vertical. El rămase vizibil timp de 5 minute şi se şterse pe fondul cerului uşor voalat. După observaţiile făcute din alt punct de dl. Fuller, meteorul era încă vizibil două ore mai târziu. Sir David Gill adaugă faptul că el n-a mai cunoscut un asemenea fenomen”.

— În Statele Unite, „Monthly Weather Review” publică, în 1907 o uimitoare mărturie a episcopului John S. Michaud, care văzu la 2 iulie în acel an, la Burlington, Vi i mont, un ciudat aparat luminos în formă de torpilă. Iată ce povesteşte martorul: „Mă aflam în colţul străzilor Bisericii şi a Colegiului, în faţa Băncii Iloward şi cu faţa întoarsă spre est, adâncit în conversaţie cu ex-guvernatorul Woodbury şi dl. A.A. Bluell, când, fără cel mai mic avertisment, am fost zguduiţi de ceva ce se asemăna cu o explozie îngrozitoare şi insolită, evident foarte apropiată. Ridicând ochii în lungul străzii Colegiului, am remarcat un corp în formă de torpilă, la 100 m distanţă, ce părea că staţionează, suspendat în aer, la 15 m înălţime faţă de cea mai înaltă clădire. Avea vree? doi metri lungime şi 30 cm diametru, partea sa exterioară părea de culoare întunecată, ici şi colo ţâşneau limbi de foc ca nişte fire roşii. Puţin după aceea,

obiectul se puse în mişcare, destul de lent şi dispăru spre sud, pe deasupra magazinelor Dolan. Când se deplasa, peretele părea că se găureşte pe alocuri, lăsând să treacă flăcări intense”.

1908 este anul uneia dintre cele mai ciudate întâmplări din istoria omenirii, cunoscută sub denumirea de „Fenomenul Tunguz”. Dar, înainte de a ne referi la aceasta, să reamintim aici încă două evenimente ale acelui an.

!

— După cum afirmă „Eastern Daily Press” din 28 ianuarie 1908, la Mousehead, Norfolk, SUA, nişte funcţionari de la Norwich Transportation Company, au văzuţi „un obiect globular întunecat care se deplasa rapid contra vântului; mişcările sale păreau controlate; era de două ori mal mare decât o pasăre de pradă…”

— În Bulgaria, la Sofia, într-o altă zi (nespecificată) a aceluiaşi an, „între orele 13 şi 13: 30, s-a adunat o mulţime în parcul Marie-Louise pentru că un obiect foarte strălucitor, de mărimea unui balon de rugby (dar sferic), traversa cerul încet la o njare înălţime”.

„Fenomenul Tunguz”, „Meteoritul din Tunguska”, „Marea minge de foc din Siberia*”, „Catastrofa cosmică siberiană”, iată numai câteva dintre denumirile ce se dau acelei întâmplări misterioase cu care s-a confruntat omenirea la început de veac.

În zorii zilei de 30 iunie 1908, o „minge de foc” imensă şi extrem de strălucitoare este observată de câteva din caravanele care străbăteau deşertul Gobi, în Asia centralestică (Mongolia şi China). Oamenii s-au oprit înfricoşaţi şi au privit „pârjolul de pe cer”. Apoi, din sudul Rusiei este văzut întâmplător un tub de formă cilindrică cu Străluciri alb-bleu incandescente, care lăsa în urma sa o „dâră de abur multicolor”. Recente calcule făcute pe calculatoare, par a dovedi că presupusul „obiect” ar fi făcut o serie de manevre atât în altitudine, cât şi pe direcţie, în această fază a observaţiei, în timp ce se apropia din ea în ce mai mult de pământ. A urmat, la ora 7: 17 dimineaţa, o puternică explozie.

Toţi cei care au avut prilejul să fie martorii acestui eveniment şi care i-au supravieţuit, aveau să declare mai târziu că 11 s-a părut „că e sfârşitul lumii”. Puternica explozie a avut loc la mai puţin de 2 km deasupra solului, într-o zonă foarte puţin populată a Siberiei, în Tunguska, în zona fluviului Enisei şi a râului Podkamennaia Tunguska

Dezastrul provocat a fost de mari dimensiuni. Suprafeţe întinse de păduri au fost arse şi spulberate, zeci de mii de animale au pierit instantaneu, pfirafntul părea ireal. Conducătorul uneia din primele expediţii de cercetare în zonă, organizată de Academia de Ştiinţe a Uniunii

Sovietice cca. 20 de ani mai târziu, Leonid Kulik afirma: „Turba mlaştinilor din regiune poartă urmele unei imense catastrofe. Kilometri întregi de mlaştină au fost distruşi... pământ solid s-a ondulat în valuri gigantice, precum valurile mării”. Acelaşi cercetător a calculat că explozia fusese văzută şi auzită de oamenii ce se aflau pe o suprafaţă de aproape un milion de kmp! Pe solul aflat în centrul presupus al exploziei, trunchiurile copacilor au ră: nas în picioare, văduvite de ramuri şi frunziş. De jur-împrejur, copacii taigalei erau culcaţi radial spre exterior, cu lemnul carbonizat. Un foc imens a aprins pădurile şi el a putut fi văzut de la o depărtare de 350 km. Nori negri şi groşi de 20 Ian au acoperit întreaga zonă, iar tunetele puternice care au urmat, s-au auzit până la 75 km depărtare. O staţie seismologică din Irkutsk, la 77 km sud faţă de Tunguska, a înregistrat undele seismice ale unui cutremur de mare intensitate. Cinci ore mai târziu, o staţie meteorologică britanică înregistra furtuni deosebit le puternice în zona Mării Nordului. Când au fost comparate datele staţiilor seismice din întreaga lume, s-a constatat că undele seismice au înconjurat globul terestru de două ori

Timp de trei zile după acest eveniment, pe teritoriul Europei şi al Africii de nord au fost observaţi, la o înălţime de 86 km, nori luminescenţi care îngăduiau să se fotografieze şi

să se citească în timpul nopţii. Academicianul A. Polcanov, un savant care se afla atunci în Siberia, a notat în jurnalul său: „Cerul e acoperit de un strat gros de nori, plouă şi în acelaşi timp se vede extraordinar de bine. Atât de bine încât, într-un loc neacoperit, pot fi citite cu destulă uşurinţă literele mici ale unui ziar. Luna ar fi trebuit să fie absentă, dar norii sunt luminaţi de o lumină galben-verzuie, care devine uneori trandafirie”.

Într-un cuvânt, dezastrul provocat de această calamitate, ca şi urmările sale, au fost de proporţii gigantice.

S-au organizat, evident, mai multe expediţii în zona respectivă. Acestea au făcut nenumărate constatări asupra efectelor evenimentului, deci de ordin faptic. Dar cauzele reale ale acestuia, nu au putut fi aflate. În mod firesc, s-au născut, de-a lungul anilor, numeroase ipoteze (după unele surse, între 80 şi 100!} care încear, că, într-un fel sau altul, să explice ce s-ar fi putut întâmpla la Tunguska. Nu le vom enumera aici, întrucât spaţiul şi timpul nu ne permit. Dar vom aminti de două dintre ele, care au avut o oarecare rezonanţă în lumea ştiinţifică a acestui secol.

Alexander Kazanţev, om de ştiinţă rus şi autor cunoscut de literatură s.f., a fost convins că în Tunguska a avut loc o explozie nucleară provocată de o navă extraterestră venită spre Terra de pe planeta Marte. El ajunge la această presupunere

după anul 1945, an în care au loc deasupra Japoniei exploziile celor două bombe nucleare care au distrus oraşele Nagasaki şi Hiroshima. Corn* parând datele generale ale evenimentelor din 1908 şi din 1945, Kazanţev observă că ele prezintă un număr mare de similitudini surprinzătoare. Această ipoteză, a exploziei atomice a unei rachete interplanetare deasupra taigalei siberiene, a fost publicată pentru prima dată de Kazanţev în povestirea „Explozia” („În jurul lumii”, nr. 1/ 1946). La 20 februarie 1948, autorul a prezentat această ipoteză la şedinţa Societăţii Astronomice a URSS, ţinută la Planetariul din Moscova. La vremea respectivă, astronomi de seamă au sprijinit teoria savantului sovietic

Problema „meteoritului tunguz” l-a atras şi pe A. Monoţkov, inginer şi constructor de avioane din grupul Antonov. După ce a studiat depoziţiile unui mare număr de martori oculari (corespondenţii Observatorului din Irkutsk), el a încercat să determine viteza de deplasare a pretinsului „meteorit” pe deasupra diferitelor regiuni din Siberia. Astfel, el a întocmit o hartă pe care a însemnat cu minuţiozitate traiectoria zborului şi momentul în care „obiectul” a fost zărit de diferiţi martori. Această hartă l-a dus la concluzii neaşteptate: „meteoritul” a trecut pe deasupra solului, frânând! Aceasta constituie un argument

interesant în favoarea tezei după care „meteoritul tunguz” ar fi fost un „aparat zburător”, o rachetă interolanetară. Şi Monoţkov îşi susţine teoria afirmând că dacă „meteoritul” ar fi căzut cu această viteză neînsemnată de 0, 7 km/sec. (şi nu cu 30 – 60 km/sec, cum se estimase anterior), atunci, pentru a provoca în taiga distrugeri corespunzând efectului unui milion de tone de materie explozivă, ar fi trebuit să aibă o masă nu de un milion de tone, cum calculaseră astronomii, ci de un miliard de tone – cu alte cuvinte, ar fi trEbuit să aibă diametrul de un kilometru. Or, aceasta nu se potriveşte cu observaţiile 1 meteoritul nu „acoperea” bolta cerească. În mod vizibil, distrugerile din taiga n-au fost provocate de energia – cinetică transformată în energie termică în momentul izbirii meteoritului de Pământ, ci – afirmă Monoţkov – ceea ce e mai probabil, de energia nucleară eliberată în momentul exploziei alomicef a carburatorului rachetei interplanetare, fără ca aceasta să atingă Pământul.

Fiind, aşa cum am spus, şi scriitor de literatură s.f., Alexander Kazanţev a publicat două povestiri pe tema „meteoritului tunguz”: „Solul cosmosului” şi „Marţianul”, care au apărut şi la noi în traducerea lui Ion Hobana, în nr. 130 – 181 din anul 1962 ale colecţiei „Povestiri ştiinţifico-fantastice”.

Să fie oare vorba de „cel mai mare dezastru cosmio al tuturor timpurilor? Dacă a existat într-adevăr un echipaj al unui imens OZN („construcţie artificială foarte mare, cântărind mai mult de 50.000 tone”, după cum afirmă Keizanţev), acesta nu a fost singura victimă a exploziei.) Medicii sovietici consideră că mii de ţărani din Siberia au murit ca urmare a exploziei. Locuitorii satelor împrăştiate în jurul râului Podkamennaia Tunguska erau renumiţi pentru sănătatea şi longevitatea lor: mulţi dintre el trăiau peste o sută de ani Dar dujbă 1908, personalul medical din zonă a raportat o creştere substanţială a deceselor1 „premature” din cauza unor maladii „necunoscute”. Autopsiile ulterioare au relevat cauzele acestei maladii: radioactivitatea! De altfel şi animalele au contactat felurite boli curioase: de pildă, pe pielea renilor au apărutun soi de răni şi cruste nevindecabile.

Locuitorii din zona Tunguska povesteau că au găsit fragmente dintr-un material strălucitor neobişnuit, „mal strălucitor decât lama unui cuţit şi semănând unei monede de metal”.

Iar în 1976, câţiva muncitori din localitatea Ertea, veniţi să pescuiască pe râul Vaşka, au văzut pe mal o stranie bucată de metal de mărimea unui pumn, care zăcea,* aproape neobservabilă, printre alte pietre Dar când au scăpat, din neatenţie… pietricica”, de un alb strălucitor, a – ceasta

lovindu-se de alte pietre, a împroşcat se întei orbitoare. Descoperirea pescarilor amatori a stârnit interesul unor oameni de ştiinţă, care au clarificat cel puţin două

O.Z.N, – coala 4

aspecte ale problemei. În primul rând, vârsta bucăţii de metal a fost apreciată între 30 şi 100.000 de ani! Aceştia ar fi indicatorii-limită ai analizelor. În al doilea rând, avem de-a face cu un aliaj de metale terestre rare – ceriu, lantan, neodiu etc. – într-o combinaţie şi cu un grad de puritate care nu se obţin în rocile terestre. Aspectul bucăţii de metal a condus la presupunerea că ea este o parte dintr-un inel, o sferă sau un cilindru cu diametrul de 1, m. Originale sunt şi proprietăţile magnetice ale aliajului. Totul vorbeşte despre faptul – recunoscut şi de cercetători – că aliajul în cauză este de origine artificială. Nu s-a putut găsi răspunsul la întrebarea: la ce fel de aparate sau motoare pot fi utilizate astfel de piese şi de aliaje? S-au făcut, ca de obicei în astfel de situaţii, o serie de supoziţii. Poate că aliajul a jucat rol de aditiv al unui tip de combustibil necunoscut de noi? Sau este o parte dintr-o construcţie în care se păstra antimaterie, „suspendată” într-un câmp magnetic, necesară pentru instalaţiile energetice ale unei ipotetice supercivilizaţii? Acestea rămân însă simple întrebări, speculaţii teoj retice, enigme cărora

ştiinţa contemporană nu le-a găsit încă un răspuns mulţumitor.

Iată acum un alt fapt curios. Conform astronomului american John Bigbew, din California, în imediata apropiere de Terra au fost descoperiţi, încă din 1987, zece mici sateliţi gravitând pe orbite ce prezentau o anumită particularitate: la 18 decembrie 1955, ei s-au dispersat parcă dintr-un punct al spaţiului cosmic, situat aproape de planeta noastră. Aşadar, până în ziua respectivă, ei formaseră un întreg, apoi s-a produs o explozie. Să fi fost oare un obiect artificial sau natural, neobservat până în acel moment de către astronomi şi rupt în bucăţi de „forţe de flux”? în legătură cu aceasta, savantul sovietic Serghei Bijici a emis ipoteza că a fost vorba de explozia unei astronave a extratereştrilor care, înainte se rotise pe o orbită geocentrică.

Susţinându-şi ipoteza lansată cu mai bine de patru decenii în urmă, Alexander Kazanţev afirma într-un interviu relativ recent:

„După părerea mea, cursul evenimentului contactului dintre cele două lumi, ratat din cauza catastrofei, poate fi reconstituit în felul următor: în anul 1908, în Sistemul Solar vine o navă puternică, ce nu era destinată aterizăm rii. Acest.ro] îl îndeplinesc modulurile sale de aterizare. Membrii expediţiei, pe deplin încrezători în automate şi lăsând în seama lor baza

orbitală, trec într-un asemenea modul. Dar acesta piere în catastrofa din regiunea Podkamennaia Tunguska. Astronava-bază (era o aşa-numită astronavă neagră, suprafaţa ei absorbea toată energia cosmică, aşa cum fac doar parţial bateriile noastre soiare de pe staţia „Mir” şi de pe alţi sateliţi, şi de aceea nu putea fi observată de pe Pământ), rămâne pe orbita circumterestră şi, pierzând legătura, aşteaptă întoarcerea echipajului, corectându-şi însă automat orbita, ca să nu cadă pe Pământ. Toată treaba asta durează 47 de ani. Dar rezervele de combustibil se epuizează. Astronava este condamnată, ea trebuie să cadă pe suprafaţa planetei noastre, ceea ce ar provoca inevitabil distrugeri colosale şi moartea pământenilor. Atunci, automatele dau comanda de autolichidare. Constructorii navei au prevăzut, poate, această posibilitate. Se poate ca ei să se fi temut să nu pericliteze civilizaţia noastră, cum s-ar fi întâmplat în cazul exploziei provocate de ciocnirea puternicei lor nave cu Pământul. Nava era mult mai mare decât modulul distrus, care a dat naştere la fenomene atât de puternice, acum 80 de ani, la scară globală. Este o înoteză Dar, oricum am lua-o, cele zece fragmente de pe orbită aşteaptă venirea cosmonauţilor Dună opinia mea – afirmă în continuare Kazanţev – o expediţie internaţională în acest scop este mai simplu de organizat şi de realizat decât proiectul zborului

pilotat pe distanţa Pământ – Mart e. Pentru o asemenea expediţie – ar putea alege obiectul cel mai mare, cu diametrul de câţiva zeci de metri. Toate zece, sau doar una sintrură, oricare din cele zece „luni" ale lui John Bigbew, ar putea să ne spună multe, nouă, pământenilor, despre tainele şi oniffmoie Universului…"

Să ne reîntoarcem puţin la bucata stranie de metal alb strălucitor găsită pe malul râului Vaşica din Siberia. Faptul nu este deloc singular şi el are un corespondent* Interesant chiar pe teritoriul ţării noastre în cartea? a „Enigme în galaxie" (Ed. Junimea. 19R3) ing. Florin Gheorghiţă din Tasî, aminteşte la pp. 152 – 156. de descoperirea în anul 1973 încă oraşul Alu f, a aşa-numitel „piese transilvane". Având aspectul unui „aliaj complex.

format din 12 elemente divjerse, dozate în diferita procente. Elementul principal – marea surpriză! ia aluminiul (09%)". În continuare, autorul se întreabă i „Cum se putea oare ca un obiect din aluminiu, ba chiar dintr-un aliaj atât de complex ca al acestuia, să fie găsit la o adâncime de aproape zece metri – într-un vechi strat sedimentar în care nimeni nu a pătruns veacuri întregi, milenii, sau poate sute de milenii, sau poate chiar mai mult? (…) Cine a prelucrat în timpuri neştiut de vechi această piesă, cine a pierdut-o oare pe pământul transilvan într-o epocă în care în mod evident aluminiul nu era cunoscut

oamenilor acelor timpuri, care erau probabil încă foarte departe de cunoaşterea primelor metale?” Şi mai departe: „(…) nimeni nu a putut să identifice obiectul sau să-i găsească o asemănare cu vreun produs al omului în decursul istoriei sale. (…) piesa se aseamănă mult cu partea inferioară – talpa – unuia din suporţii de aterizaj ai unui obiect de zbor (nu prea mare) care în coborâre se aşază lent pe sol”.

Deci, cele două fragmente, care ar putea fi contemporane, sau pe care le-ar putea desparte milioane de ani, ar fi resturi ale unor nave zburătoare intergalactice construite de inteligenţe extraterestre. Aceasta, evident, ca o nouă ipoteză, ce nu trebuie exclusă însă aprioric. Aşadar, nimic nou sub Soare!

Ce se va fi întâmplat oare, în realitate, în Siberia anului 1908? Va fi fost într-adevăr un obiect artificial trimis spre lumea noastră de inteligenţele altor lumi? Catastrofa de atunci să fi fost un accident întâmplător, ale cărui cauze reale nu le vom cunoaşte niciodată? Sau a fost o explozie provocată deliberat deasupra unei zone împădurite şi aproape pustii a globului terestru, acolo unde riscul distrugerii de vieţi omeneşti era cât mai mic posibil? Se îndrepta oare Terra, în acel moment din Anul Domnului 1908, pe orbita sa, spre o evoluţie nedorită? De cine nedorită? A avut rolul acea explozie, din jată precis ca viteză,

traiectorie, putere detonatoare etc., să grăbească sau să frâneze evoluţia globului terestru pe debita sa? Dacă lucrurile ar sta într-adevăr aşa, acesta” 3* fi un argument în plus pentru cealaltă ipoteză care susţine că ne aflăm sub o strictă supraveghere cosmică.

Probabil că omenirea nu va mai fi lăsată încă prea mult timp „să-şi facă de cap”, autodistrugându-se ca civilizaţie şi dereglând astfel echilibrul cosmic, foarte important, al unei micuţe planete albastre, dintr-un atât da puţin însemnat sistem solar, aflat el însuşi la periferia unei oarecare galaxii numită şi Galea Lactee…

Evident, intervenţia conştientă, deliberată, din 1908, în evoluţia pe orbită a Terrei, nu este decât tot o ipoteză, pe care îndrăznim să o lansăm aici şi să o alăturăm celorlalte 80 sau 100 de la existenta

O întreagă pleiadă de cercetători, mai mult sau mal puţin avizaţi, care s-au ocupat de „fenomenul Tunguz”, au afirmat că în perioada cuprinsă între anul 1908 şi anii celui de-al doilea război mondial, nu au mai fost semnalate observaţii de OZN-uri. Cele ce vom prezenta în continuare, vor face dovada că această afirmaţie este absolut gratuită şi total eronată, arătând cât de mare poate fi stupiditatea necunoaşterii sau lipsei de informaţie în legătură cu istoria acestui insolit fenomen contemporan.

— 23 decembrie 1909. La Worcester, Massachusetts, 6UA, de două ori în cursul nopţii, o „navă aeriană” a luminat oraşul şi împrejurimile cu un far „fantastic de puternic”. (După „New York Herald”).

— A doua zi, în Ajunul Crăciunului anului 1909, fenomenul se repetă la Boston şi IVillimantic.

— 5 februarie 1910, ora 23: 45. Dl. Şi d-na Whitney din Everett, Washington, SUA, sunt martorii apariţiei unui gigantic şi strălucitor disc aurit, la vreo patru mile la nord de Greer, pe malul râului Clearwater. Acest disc nu avea mai puţin de 800 în diametru şi era „evident inteligent pilotat” la trecerea pe deasupra văii. (După „Health Magazine”, Mokelumne Hill, California, SUA).

Vara şi începutul toamnei acelui an 1910 vor fi deosebit de bogate în observarea unor fenomene insolite.

— „Weekly Dispath” din 10 iulie raportează observaţia echipajului de pe vasul de pescuit francez „Jeune Frâderic” în lungul coastelor Normandiei. Aceşti marinari au văzut un „obiect mare negru în formă de pasăre* care plonjează în ocean şi reiese imediat, înainte de a cădea din nou şi a dispărea fără a lăsa urme.

— „Times” din 19 august, semnalează o observaţie făcută două zile mai devreme asupra unei păduri situată

Ia est de Deseau, Germania. Câţiva zilieri erau ocupaţi cu defrişarea unei păduri, când observară pe cer un obiect pe care-l luară drept balon. Deodată, acest „balon se aprinse” şi ceea ce părea a fi o nacelă se desprinse şi căzu în pădure. A fost căutată zadarnic în zilele ce urmară incidentului.

— La 30 august, în jurul orei 21, o serie de lumini survolează oraşul New York, părând a fi ale unui avion, dar care n-a putut fi identificat. (După „New York World”, din 31 august).

— La 21 septembrie, un mare număr de obiecte sferice strălucitoare se deplasează de la vest spre est pe deasupra cartierelor mărginaşe ale New York-ului. Aceste globuri ce semănau cu nişte baloane mici, defilară timp de mai multe ore. S-a produs o panică formidabilă şi mulţimea a invadat străzile pentru a privi. Gel puţin un milion de persoane au fost martore al fenomenului.

— A doua zi dimineaţă, Ia Dunkirk, New York, un ciudat „balon” în formă de ţigară survolă făcut Erie; părea să fie în dificultate şi dispăru încet-încet, târziu – n seară. (După „New York Tribune” din 22 septembrie). Acest ultim incident a emoţionat populaţia şi remorcherele brăzdară toată noaptea lacul în căutarea uimitorului aparat. La 24 septembrie, „Toronto Daily Mail and Empire” afirmă că misterul s-a lămurit şi că obiectul observat nu era altceva decât un cort de

turişti; acesta a fost smuls de vânt şi remorcherele l-au pescuit!

Probabil pe la aceeaşi epocă, un fenoment de acest tip a fost ebservat şi de populaţia din Pstro Principii. Perú. A.H. Savage-Lander este cel ce a descris faptele într-una din cărţile sale „Across Unknown South America”. Povestea i-a fost istorisită în ianuarie 1912 şi – după locuitorii oraşului peruvian – câţiva ani mai înainte un vas aerian a survolat unele cartiere la mică altitudine. Aparatul ce semăna cu un „cub cu colţurile rotunjite” reveni noaptea luminat foarte puternic. Pentru scriitor, acest obiect insolit era numai un balon pe care aeronautul Wellman l-a părăsit la 17 octombrie 1910. la 640 km de Hatteras. Carolina de Nord. În timpul tentativei sale nereuşite de traversare a Atlanticului. Oricât de rezonabilă ar fi această „ipoteză1 nu explică cu nimic revenirea obiectului iluminat din timpul nopţii.

Să nu uităm că acest 1910 este şi anul în care inginerul de origine română Henri (acelaşi care mai târziu avea să afirme „Eu am inventat farfuria zburătoare!”), expune la Salonul de Aeronautică de la Grand Palais, Paris, primul său avion reactiv „Coandă 1”, cu turbină de aer, tren de aterizare escamotabil şi rezervoare de carburant în aripi. Era un an de răscruce în istoria aviaţiei mondiale.

— 6 martie 1912, Warmley, Anglia. Locuitorii au fost deosebit de uimiţi de ceea ce ei au luat

drept „un aeroplan splendid iluminat survolând satul”.

— O lună mai târziu, la 8 aprflie, la Chisbury, Willshire, dl. Charles Tilden Smith văzu două „pete staţionare” pe un fond de nori care înaintau rapid. Aceste obiecte erau în formă de evantai triunghiular dar de mărimi diferite. Timp de o jumătate de oră, ele au rămas imobile pe cer.

— În „Daily Mail” din 24 decembrie 1912, Contele de Erne, semnala în numeroase rânduri, nişte lumini vii ce au venit să survoleze Lough Erne, Londonderry, Irlanda de Nord. După martor, aceste lumini erau „de dimenşiune şi formă comparabile cu cele ale unui far de maşină auto”.

— În acelaşi an 1912, astronomul american F.B. Harris observă un obiect mare de cca. 80 km (?!) diametru, survolând Luna, Obiectul se vedea clar şi atât de aproape, de suprafaţa Lunii, încât astronomul i-a deosebit şi umbră.

— 9 februarie 1913. „Journal Royal of Canada” în numărul său din noiembrie-decembrie 1913, publică un raport al profesorului Chant din Toronto, despre observaţiile unui fenomen insolit din 9 februarie acelaşi an, deasupra Canadei, Statelor Unite şi Insulelor Bermude. Se vorbea de un „corp luminos dotat cu o coadă lungă şi care creşte?1 rapid”. Acest corp principal era compus din trei sau patru părţi, toate având „coadă” proprie. Acest ansamblu se deplasa „cu o măreţie

ieşită din comun; el dispăru în depărtare şi un alt grup apăru în locul celui de mai înainte, tot atât de impunător ca şi primul”. Această nouă formaţie a fost curând urmată de un al treilea grup. Martorii compară scena cu „o flotă de nave aeriene” sau cu nişte „cuirasate escortate de crucişătoare şi distrugătoare”. Un observator notă chiar că „erau probabil 30 sau 02 de corpuri şi cel mai ciudat era această manieră de a se mişca în formaţie de 4, 3 sau 2, aliniate pe un rând. Alinierea era atât de perfectă, că ai fi crezut că e o flotă aeriană în plină manevră, după un sever antrenament”.

— Două luni mai târziu, la 8 aprilie, un alt fenomen extraordinar şi ciudat este observat de locuitorii din Fort VVorth, Texas. „Monthly Weather Review” raportează acest caz uimitor t „s-a văzut pe cer umbra unui obiect aerian (ce s-a presupus a fi un nor) şi această ambră se deplasa e dată cu soarele apunând”.

Referindu-se la evenimentele din primăvara aceea, un astronom profesionist. W.F. Denning, scria în ziarul Societăţii Regale Astronautice din Canada: „Pe cer era ceva ea un tren expres ale cărui ferestre sunt iluminate noaptea de nişte proiectoare din interior. Eu nu am mai văzut ni mi o asemănător în 48 de ani de studii astronomice”. O serie de ebservaţii făcute de la bordul unei nave, permit să se precizeze că, venite din

Canada, obiectele au zburat peste Bermude, Brazilia, apoi Africa, de unde, din lipsă de «observatori calificaţi, au fost pierdute din vedere.

Explicaţiile pe cara astronomii oficiali le dau cel mai adesea acestor fenomene, frizează ridicolul şi absurdul. Ei vor, fără îndoială, să ne facă să credem, în marea noastră naivitate, că în astfel de cazuri nu poate fi vorba decât de meteoriţi, fulgere globulare, planete de pe cer, sateliţi artificiali lansaţi de om şi reintraţi în atmosfera terestră pentru a exploda, dezintegra sau arde ete… eto. Din fericire însă, oamenii nu se supun întotdeauna „canoanelor* impuse de ştiinţa oficială şi refuză să creadă că TOATE fenomenele insolite observate da ei pot fi încadrate în explicaţii lipsite cel puţin de un bun-simţ elementar…

Secolul XX. acest secol ce se va sfârşi în curând, este cel mai violent din istoria unei umanităţi care, astfel, a reuşit să facă din plin dovada indubitabilă a primivivismului său ancestral. În logica lucrurilor, ar putea fi perioada care să încheie un ciclu de civilizaţie. Nu na rămârsp decât să sperăm că această încheiere de secol au va fi tot atât de violentă ca şi începutul său…

În anul 1915, an în care ostilităţile primei conflagraţii, mondiale se aflau în plină desfăşurare, avea să se petreacă din nou un

eveniment într-atât de enigmatic, încât s-a dovedit peste timp fără putinţă de a fi desluşit. El a avut loc pe teritoriul turcesc, în ziua de 21 august. Pentru a înţelege mai bine faptele, să dăm citire declaraţiei martorilor oculari ai acestora, declaraţie care, deşi este datată 1915, avea să fie scrisă, din motive obiective, cinci ani mai târziu.

Gallipoli, 28 august 1915. Ceea ce va urma este povestea unui accident tragio care a avut loc în cursul dimineţii, în ultimele zile, cele mai dramatice, ale luptei ce se dădea la „Cota 60”, Sulva Bay, ANZAC (Corpul de armată australian şi neozeelandez). Ziua se ridica senină, fără nori şi ne puteam aştepta la o zi mediteraneană superbă. O excepţie totuşi de remarcat: un număr de şase sau opt nori, în formă de „pâini rotunde”, toţi exact de aceeaşi formă, care planau deasupra „Cotei 60”. Se remarcă – în ciuda unei uşoare brize care sufla din sud cu vreo 5 – 6 mile pe oră – că poziţia şi forma acestor nori nu se schimbă şi nici nu se deplasau pe cer. Din postul nostru de observaţie, situat la 500 picioare înălţime, îi vedeam planând la o înălţime de vreo 60°. Nemişcat şi la pământ, exact dedesubtul acestor nori, se afla un alt nor de aceeaşi formă, măsurând vreo 800 de picioare lungime, 200 înălţime şi 200 lăţime. Acest nor era absolut compact, părând a fi de o structură aproape solidă şi se afla la o distanţă de 14 până la 18 lanţuri (un lanţ «= 66

picioare) de locul luptei, în teritoriul ocupat de britanici. Douăzeci şi doi de oameni din secţia a 3-a Field Company nr. 1 N.E.Z., au observat şi ei toate acestea din tranşeele noastre de la Rhododendron Spui, aproximativ la 2500 yarzi la sud-vest de norul ce era pe pământ. Punctul nostru era înaintat şi îndreptat spre „Cota 60”, care se afla la vreo 300 de picioare depărtare. După cum ne-am dat seama mai târziu, acest nor neobişnuit stătea pe albia unui golfuleţ secat sau a unui drum prăbuşit (Kaiajik Dere) şi aveam o vizibilitate perfectă a marginilor şi extremităţilor norului. Culoarea sa era de un gri-pal, ca şi a celorlalţi nori. Am văzut atunci un regiment britanic, First Fourth Norfolk, format din mai multe sute de oameni, luând acest drum prăbuşit sau golfuleţ şi mergând în direcţia „Cotei 60”. Totuşi, când sosiră la înălţimea norului, se „îndreptară spre el fără ezitare, dar fără ea vreunui din ei să iasă şi să se desfăşoare pentru luptă la „Cota 60”. G oră mai târziu, după ce ultimul militar din şir a dispărut în nor, acest nor părăsi în mod deliberat solul şi aşa cum ar face-o orice ceaţă sau nor, se ridică încet şi se întâlni cu ceilalţi nori asemănători cu el, menţionaţi la începutul acestei descrieri. Observându-i din nou, ei semănau eu „nişte boabe de mazăre într-o păstaie”. În tot acest timp, grupul de nori a planat în acelaşi loc, dar imediat ce acest neobişnuit nor

de pe pământ se ridică la nivelul lor, plecară cu toţii în direcţia nord spre Tracia (Bulgaria). Trei sferturi de oră mai târziu, nu se mai vedea niciunul. Regimentul de care este vorba a fost dat „dispărut” sau „exterminat 1 şi în timpul predării Turciei. În 1918, primul lucru pe care Marea Britanie îl reclamă Turciei, a fost să i se redea acest regiment. Turcia răspunse că ea n-a capturat niciodată acest regiment, că nu a avut contact cu el şi că îi ignora existenţa Un regiment britanic, în 1914 – 1918, cuprindea un număr de oameni variind între 800 şi 1.000. Cei care au observat scena, au atestat că Turcia n-a capturat niciodată regimentul acesta şi n-a avut contact cu el. Noi, subsemnaţii, cu toate că facem această declaraţie tardiv, deoarece suntem la a cincea aniversare a debarcării ANZAC. declarăm că incidentul descris mai sus este absolut adevărat. (Urmează semnăturile declaranţilor).

Ce s-a întâmplat oare atunci, în vara anului 1915? Cum a fost posibil să dispară 800 de oameni în decursul unei singure ore, fără să lase niciun fel de urme? Unde. În ce plan de existenţă au fost transferaţi? Ipotetica şi îndepărtata Magonia îi va fi primit oare pe tărâmul ei misterios pe acei nefericiţi care au fost căutaţi ani la rândul de oficialităţi şi de familiile lor? Vor mai fi continuând ei să vieţuiască şi în prezent, neschimbaţi, fără ca timpul să-i atingă nicicum, ca în basmele ce

amintesc de o perpetuă „tinereţe fără bătrâneţe”?

Cel de-al doilea război mondial va fi cunoscut şi el întâmplări asemănătoare. În cursul cărora „câteva” victime vor fi trecut neobservat printre celelalte zeci sau sute de mii de fiinţe umane dispărute? Există oare îngropate în arhive neexplorate încă, evenimente tragice de felul celor de la Gallipoli? La urma urmei, ce mai contează câteva zeci sau sute de „dispăruţi”, faţă de milionul de oameni ce sunt daţi dispăruţi anual, după calcule de ultimă oră, pe întreaga suprafaţă a Terrei? Cine poate da de capăt acestei afaceri curioase, care ne sfidează şi ne face, odată în plus, să ne dăm seama că nu suntem încă stăpânii nici ai spaţiului şi nici ai timpului…”

Nici acest eveniment nu a fost singular. El are corespondenţe destul de numeroase în altele, mai mult sau mai puţin similare, ce s-au manifestat în lungul anilor şi în care au fost implicaţi din nou „nori” de forme şi dimensiuni diverse. Şi afirmând aceasta, trebuie să readucem în discuţie nenumăratele şi enigmaticele dispariţii din celebrul „Triunghi al Bermudelor” sau din alte zone ale lumii. Vom încerca însă să ne oprim asupra acestor evenimente, la timpul potrivit.

1917 este anul „miracolului” de la Fatima, Portugalia. Fără a intra în amănuntele acestei întâmplări şi fără a o comenta, redăm totuşi una din foarte numeroasele descrieri făcute atunci:

„Un disc cu circumferinţa foarte clară, culoare argintie, strălucind fără a face rău la ochi, s-a arătat pe cer când ploaia a încetat, la ora 12 ora locală când s-au împrăştiat norii. Se întoarce în jurul lui însuşi cu mare viteză; se transformă deodată într-o veritabilă roată de foc, lansând în toate direcţiile raze de toate culorile curcubeului. Apoi, «acest soare» coboară în zigzag, se opreşte în urmă şi se urcă în cer. Puţin câte puţin redevine strălucitor ca un adevărat Soare care i ace rău ochilor cu o lumină de nesuportat”.

La 6 ianuarie 1919. ora 17: 30, d-ra Reyser Beruson, o franţuzoaică din Lille, descrie o „stea căzătoare” pe care a observat-o mai bine de 45 de secunde. Ea afirmă: „Urmându-şi cursa cu o extraordinară încetineală şi cu o viteză variabilă, sfârşi prin a-şi încetini mersul şi se imobiliza aproape complet1.

Iar la 20 ianuarie, ora 22: 45, dl. Raphael Ascar, din Zeitcun, Egipt, care observa cerul nocturn prin luneta sa de 108 mm, vede „un nor mic alb, cu mărimea aparentă aproape egală cu cea a nebuloasei Andromeda văzută cu un binoclu, dar cu mult mai luminoasă la centru decât la margini”.

La 9 septembrie 1922, John Morris şi William Jamesstăteau pe malul mării şi priveau spre larg, la Barmouth Life Boat, Ţara Galilor. Deodată, au văzut „un fel da aeroplan” care cădea în apă. Au

sărit imediat într-o barcă cu motor şi au plecat spre punctul căderii, dar căutările lor s-au dovedit a fi zadarnice, fiindcă nu au găsit nimia. (După „Daily Express” din 11 sept. 1922). Ancheta desfăşurată câteva zile mai târziu nu a dus la niciun rezultat; niciun aparat de zbor nu a fost dat lipsă în momentul evenimentelor. În acelaşi an, un geolog de la United States Gealogieal Survey, se deplasează special de la Washington într-o anumită zonă unde se manifestaseră frecvente lumini nocturne inexplicabile. Raportul său e remarcabil. După el, nu există mei un mister, pentru că a putut identifica 47 % din sclipiri ca fiind ale unor faruri de automobile, 33 % ca proiectoare de locomotive, 10 % ca lumini din interiorul caselor, iar cele 10 % rămase, pur şi simplu focuri de mărăcini!

15 februarie 1923. Warwickshire…Daily Express” povesteşte eura nişte obiecte luminoase s-au deplasat „când pe câmpuri, când la mare înălţime”, deasupra Fenny Compton. Mai mulţi martori descriu luminile ca fiind „la fel de intense ca farurile de automobil”.

În acelaşi an, în timp ce era prizonier de război în Albania, poetul român George Topârceanu, face scurtă notiţă despre un eveniment deosebit: în aceeaşi seară, un obiect atmosferic ciudat apăru în valea de la Struma. Soarele tocmai dispărea în spatele munţilor

Albaniei şi cerul era încă senin până la zenit, când bruso, o enormă bulă de foc astrală păru că sfâşie cerul şi coborî în direcţia frontierei greceşti. În acel moment toţi prizonierii ce erau cazaţi în taberele din valea de la Struma o văzură lunecând încet, traversând partea încă luminată de amurg, atât de încet încât ai fi spus că e suspendată de e paraşută1. Trebuie menţionat amănuntul că singurul „fapt ciudat" cu privire la această observaţie pare a fi încetineala căderii viteza minimă înregistrată vreodată de un meteorit în cădere este de 43.000 km/oră…

La 27 ianuarie 1924, „Sunday News 1 raporta „o lumină deplasându-se rapid pe deasupra unei ferme părăsite* observată de d-ra Olive Knight. Împreună cu „mai multe persoane", tot ia Brown Mounlain (Carolina de

Nord, SUA). În toamna anului următor, în aceeaşi zonă Brown Mountain, sunt semnalate din nou mai multe observaţii de „lumini rătăcitoare" (după „Literary Digest" din 7 noiembrie 1925).

Iată acum descrierea unei observaţii făcută de Nicholas Roerich în timpul unei expediţii în zona Altai – Himalaya: „La 5 august 1926… ceva remarcabil! Eram în tabăra noastră în districtul Koukounor, nu departe de creasta Humbold. Dimineaţa pe la 9: 30, câţiva dintre caravanierii noştri observară un vultur negru neobişnuit de mare zburând deasupra noastră. Şapte dintre noi

începură să observe această pasăre neobişnuită. În acelaşi moment, unul dintre caravanierii noştri remarcă: «Este ceva, cu mult mai sus de această pasăre». Şi îşi manifestă uimirea Am văzut cu toţii, într-o direcţie de la Nord la Sud, ceva mare şi strălucitor reflectând Soarele, ca un enorm oval, deplasându-se în mare viteză. Ajungând deasupra taberei noastre, acest obiect îşi schimbă direcţia şi dispăru în cerul de un albastru intens. Am avut chiar timpul să ne luăm binoclurile de campanie şi să vedem distinct o formă ovală cu suprafaţa lucioasă, cu o parte luminată de soare”.

1931. Sir Francis Chichester, faimosul navigator solitar britanic, (înnobilat de regina Elisabeta a II-a şi decedat la sfârşitul lunii august 1972, la vârsta de 71 de ani, după o ultimă tentativă de angajare în cursa de traversare solitară a Atlanticului), a fost în tinereţea sa şi un aviator nu mai puţin celebru El pleacă în acel an 193.1. pe un mic avion Moth, din Noua Galie de Sud, Australia, pentru a ateriza în Noua Zeelandă în această călătorie, el observă deasupra Mării Tasmania. o „navă aeriană” de formă sferică şi culoare gri-albăstruie. a cărei luminozitate se manifesta prin sclipiri, care „dispăru şi apăru la intervale, apoi aceasta îşi acceleră viteza şi dispăru”. El semnalează această interesantă observaţie în volumul. The I.onelv Sea and th? Sky”.

8 decembrie 1932. Sărbătoarea populară religioasă „Imaculata Concepţie1. Faptele se petrec într-o micuţă localitate spaniolă numită Arroyomolinos, în provincia Huelva, la hotarul cu provincia Bandajos şi la circa 100 km nord de Sevilla. Cu puţin timp înainte de miezul nopţii, cerul era acoperit şi se cernea o ploaie destul de deasă deşi nu au fost fulgere sau tunete. La un moment dat, o lumină puternică, provenind de la un obiect de forma unui „melon luminos", a început să „cadă din cer" mai mult sau mai puţin la verticala satului. După ce a atins o oarecare înălţime în cursul coborârii sale, „melonul" se diviză în nenumărate fragmente strălucitoare, fapt însoţit de o violentă explozie. În puterea nopţii, zgomotul asurzitor a provocat multă panică, cu atât mai mult cu cât, în săptămânile anterioare regiunea fusese martora unei serii de frământări politice în curăul cărora au avut loc o serie de manevre militare, împuşcături, răniţi etc. Martori] de atunci afirmau că zgomotul exploziei a fost cu totul diferit de cel provocat de tunet şi că imediat după aceasta ploaia a încetat cu desăvârşire. Efectele au fost multiple: ziduri prăbuşite, ferestre sparte, fragmente mari de rocă şi de pământ aruncate la mari depărtări etc. A existat şi o pană de curent electric de scurtă durată şi care „s-a reparat" de la sine, fără nicio explicaţie. O serie de cabluri metalice s-au topit şi trei aparate radio-

receptoare – singurele care se găseau la vremea aceea în sat – s-au dereglat definitiv. A izbucnit şi un mic incendiu de ia instalaţia electrică a ultimului etaj al hotelului din localitate, dar a putut fi lesne localizat şi stins. Un fapt curios a fost observat atunci. Toate clădirile sau locurile care fuseseră „atinse” de curioasa explozie, se aflau pe o linie dreaptă şi pe distanţa de aproximativ un km 1 Una din martorele evenimentului, Josepha Gonzales Vasquez, declara: „Am văzut ceva ca un ghem sau ca o sfoară, care lăsa multe scântei. S-ar fi zis că e un ghem de aţă care se desfăcea. La început am crezut că e un fulger, căci «ghemul» lumina toată zona cu o lumină puternică, bineînţeles şi interiorul caselor”. Mai multe ziare ale epocii („Odiel”, „El Correro de Andalucia”, „Hoy” etc.) au reluat cu lux de amănunte despre acest eveniment insolit.

Iată însă că în după amiaza aceleiaşi zile de 8 decembrie 1932, un alt eveniment ciudat a fost observat de numeroşi martori. Procesiunea religioasă a „Imaculatei Concepţii” străbătea străzile din Galarozei, un mic orăşel din provincia Huelva, la 29 km depărtare de Arroyomolinos şi la 19 km de Arama (unde mult mai târu, la 6 iulie 1969, aveau să fie observate numeroase

OZN-uri, timp de o noapte întreagă şi de către numeroşi martori). La un moment dat,

credincioşii care alcătuiau cortegiul au văzut „o mare minge de foc” care părea să se rotească. Obiectul se deplasa destul de încet, emiţând o lumină strălucitoare şi câţiva martori au avut timp să afume câteva geamuri pentru a privi mai bine la această „minune cerească”.

15 mai 1935, România. În timp ce păstorul Petrache Lupu de la Maglavit, Oltenia, mulgea oile, înaintea lui a apărut „o fiinţă de lumină” descrisă ca un moş cu ochii albaştri şi acoperit cu nişte raze strălucitoare „ca nişte fire de păr”, care i-a vărsat ciştarul cu lapte, îndemnându-l ps cioban să meargă la el în sat şi să spună oamenilor despre ceea ce i s-a întâmplat. Apariţia s-a repetat de încă trei sau patru ori. Aproape trei luni şi jumătate mai târziu, la 29 august, o fiinţă asemănătoare descinde din cer înaintea unei fetiţe care se juca pe malul lacului din preajma locuinţei ei şâi cere copilului să întreprindă acelaşi lucru

Fetiţa de atunci se numea Maria Petre, iar satul său se numeşte Parepa şi se află în câmpie, în apropierea Mizilului.

Fireşte, cum lumea, ca pretutindeni, era ahtiată după senzaţional, a dat imediat năvală cu zecile de mii în ambele locuri, deplasându-se cu trenul, cu maşinile ori cu căruţele. Maglavitul, de pildă, a fost luat cu asalt, iar după unele aprecieri, peste un milion şi jumătate de pelerini l-ar fi vizitat Nu se poate nega faptul că preoţii din

partea locului au profitat de pe urma acestei întâmplări… Cu o parte din banii strânşi atunci s-a început construcţia unei biserici foarte frumoase, iar Maglavitul, dintr-un sat anonim şi prăpădit, a ajuns să arate ca o localitate înfloritoare şi prosperă

Cât despre „Fecioara de la Parepa” cum avea să fie cunoscută ea mai târziu, iată ce declara într-un interviu înregistrat pe bandă magnetică:

Era în după-amiaza zilei de 29 august 1935, ziua Tăierii Capului Sfântului Ioan Botezătorul. Era o zi caldă şi foarte frumoasă Cerul nu avea niciun pic de nori şi parcă niciodată nu fusese mai albastru. Eu mă jucam cu Mărioara, o vecină de seama mea, pe poiana din spatele casei, pe malul lacului. Mai încolo se jucau nişte băieţaşi. Să fi fost cam orele patru după amiaza, când îi spun prietenei mele: „vezi că dau o fugă să beau puţină apă din casă”. Şi în timp ce mă îndreptam spre curte, numai ce văd că din cerul acela senin se coboară cu repeziciune un stâlp de nori albi-arginiii (Sublinierea noastră: „stâlpul de nori” nu ne aminteşte oare de Biblie?) în faţa mea, venind direct spre mine. Mă opreso şi dau să fug în direcţia opusă, adică spre prietena mea, dar stâlpul de nori venea acum dinspre ea spre mine. Am vrut să ţip şi să cer ajutor, însă vârtejul acela m-a cuprins cu totul în el şi am căzut în genunchi, moartă de frică, tremurând şi scâncind. Cred că

am plâns de-a binelea. Am privit în sus să văd ce este, căci nu ştiam ce se întâmplă cu mine… Doamne, ce frumos am văzut! Niciodată nu mai privisem aşa ceva şi niciodată nu aş putea să descriu în cuvinte ceea ce se afla în faţa ochilor mei! Era aşa un tunel de nori albi strălucitori şi mii de îngeri se vedeau pînă în străfundul cerului, de parcă erau nişte fluturi cu aripi de zăpadă. Acolo, în înălţime, lumină ceva ca Soarele, dar Soarele era în altă parte (s.n.). Mirosea atât de frumos şi auzeam coruri îngereşti atât de frumoase, cum nu mi-a mai fost dat niciodată să mai aud aşa ceva! Acel Soare nou cobora încet, încet prin tunel spre mine şi ce văd? Era ceva care se apropia de mine şi avea chipul unui om de lumină, care mi-a vorbit cu glas blând: „Fetiţo, nu te speria! Eu sunt Tatăl Ceresc, Dumnezeu! Şi te-am ales să-mi spui Cuvântul meu şi altora… Ai auzit de Dumnezeu?” De vreo frei-patru ori m-a întrebat aşa. „Am auzit, i-am răspuns, dar acum mi-e frică rău!”. Ce să vă spun, transpirasem de frică şi smulsesem toate buruienile de sub mine, cu mâinile tremurânde. „Nu te teme! Din clipa aceasta, fetiţă Maria, nu îţi va mai fi frică deloc. Şi ascultă-Mă…”. Într-adevăr, am simţit că mă apasă ceva pe cap, ca o mână caldă şi moale, uşurându-mi sufletul, şi nu mi-a mai fost frică.

Am stat acolo aşa îngenuncheată cam vreo trei ore, dar nu mi-au amorţit deloc picioarele.

Plângeam şi râdeam în acelaşi timp. Fata de lângă mine, Mărioara m-a întrebat ce am şi cu cine vorbesc, dacă nu cumva am înnebunit de vorbesc singură. I-am spus să mă lase în

].

pace, cu vorbesc cu Dumnezeu. „Mă văd copiii din jur, Doamne, şi râd de mine că stau numai aşa”, am spus eu. „Ochii lor sunt orbi şi urechile lor sunt surde la ceea ce numai tu vezi şi auzi. Povesteşte tuturor ce-ţi voi spune Eu, căci va veni la tine multă lume să te vadă”, O, era o voce blândă, foarte frumoasă, nu prea groasă, cum n-am mai auzit voce mai liniştitoare. Vorbea perfect româneşte. Deseori mi se pare că o mai aud, că a fost ieri. Nu, nu mi s-a părut! Am fost perfect sănătoasă şi mintal, iar minunile care au urmat m-au convins că a fost vorba de ceva foarte serios. Chiar şi acum mi se înfioară pielea, când vă povestesc. A fost ceva ce nu am mai trăit.

Dar să vă spun ce a mai urmat. Prietena mea s-a dus imediat şi mi-a chemat părinţii care au venit să mă ridice de acolo. Mama plângea speriată, zicând şi ea că am înnebunit. Dar când părinţii au vrut să pună mâna pe mine şi să mă ridice, o forţă nevăzută i-a aruncat cât colo (s.n.). Au venit şi vecinii. Dar nici ei nu se puteau, apropia de mine. La doi-trei paşi făcuţi în jurul meu, imediat cădeau ca seceraţi şi abia aşa şi-au dat ei seama că se întâmplă acolo o minune. Până

la şapte seara, a dat năvală tot satul. Venise şi preotul, şi primarul, şi şeful de la postul de jandarmi, toate autorităţile. Unii strigau că văd şi ei norul cel alb. Cei mai mulţi însă nu vedeau nimic, dar şi-au dat seama că se petrece ceva neobişnuit. Înţelegând acest lucru, toată lumea a îngenuncheat în linişte în jurul meu.

Tatăl Ceresc mi-a spus că mari necazuri se vor abate peste România, dacă poporul nostru nu se va pocăi 5 un război mare, cutremure, inundaţii, secetă, foamete, boli şi stăpânirea rusească… Da, mi-a spus că vom avea stăpânire rusească, într-o vreme când nici nemţii nu erau aici. „Dar toate necazurile vi le voi lua şi vă voi ierta, dacă-mi ascultaţi Cuvântul! Să citiţi Sfânta Scriptură cu toţii şi să o respectaţi! Spune să vină aici Patriarhul Miron Cristea, să explice şi el oamenilor minunea, iar creştinii să sape o fântână pe locul acesta şi să-mi ridice o biserică în semn de pomenire. Această biserică nu se va termina dacă oamenii nu se vor întoarce cu toată inima la Mine”. Pe atunci eu nici nu ştiam ce-i acela un Patriarh şi nici nu auzisem de Miron Cristea, dar am ţinut minte tot. Dumneavoastră mă întrebaţi dacă nu cumva am avut o nălucire… Dacă era nălucire, nu mi-ar fi vorbit despre un nume atât de necunoscut mie, Miron Cristea, care era şeful Bisericii Ortodoxe Române, Patriarhul ei, şi pe care l-am văzut apoi la Bucureşti şi l-am văzut

venind şi aici. Această poţi ivire m-a mirat mult. a fost nemaipomenită.

Spre seară. Tatăl Ceresc mi-a spus să mă ridic, iar norul şi chipul de lumină au dispărut, dar eu continuam să-i aud glasul: „Spune-i mamei tale să nu mai plângă atâta, că de-ar şti cu cine ai vorbit, s-ar bucura. Vor veni mulţi aici, ca să te vadă şi să audă despre această zi a Mea!”. Atunci m-am sculat şi mă simţeam tare uşoară, de parcă pluteam, deşi stătusem ore întregi numai în genunchi.

(Să facem acum o scurtă întrerupere în mărturisirea „Fecioarei de la Parepa”. Vă mai amintiţi cuvintele cale încheie „Pământ al oamenilor” a lui Antoine de Saint Exupéry? Acestea sunt r „Singur Spiritul, dacă suflă peste humă, singur el este în stare să creeze Omul”. Să punem această frază alături de constatarea pe care au făcut-o o serie de cercetători moderni care s-au aplecat asupra legendelor şi tradiţiilor pascuane. Vezi, printre altele şi „Fantastica Insulă a Paştelui” de Francis Mazière, Ed. Sport-Turism. Bucureşti. 1975, pag. 116. Într-adevăr, acestea afirmă că celebrele şi masivele statui din Insulele Paştelui nu puteau fi deplasate decât dacă erau degravitate şi levitate. Tar de o asemenea performanţă nu erau capabili decât anumiţi preoţi, iniţiaţi în astfel de secrete tabu, care acţionau spiritual asupra enormelor statui... Oare şi asupra

„Fecioarei de la Parepa” a acţionat în acele momente o puternică forţă spirituală, făcând-o să se simtă „tare uşoară, de parcă plutea?).

Iată ce declară ea în continuare:

Când m-am apropiat de casă ce să văd: uşile şi ferestrele s-au deschis deodată singure, sărind din ţâţâne şi lumea iar a îngenuncheat. Mulţi plângeau speriaţi. Deasupra casei noastre zburau trei porumbei albi, mai mari decât porumbeii obişnuiţi. Părinţii mei, cum a fost porunca, m-au luat la Bucureşti, iar Patriarhul ştia dintr-un vis că va veni e fetiţă ia el cu o veste de la Dumnezeu. A treia zi a fost acasă, la noi, eu un sobor de preoţi, făcând slujbă mare. S-a săpat apoi aici fântâna din care aţi băut şi dumneavoastră apă, iar biserica nu s-a terminat, căci să venit tovarăşii ia putere şi construcţia a rămas aşa cum o vedeţi, trecută de jumătate. Nişte consăteni au furat cărămizi din zidul neterminat, dar casa în care au zidit cărămizile furate le-a fost trăsnită şi atunci ei au adus în grabă cărămizile înapoi, cerându-mi mie iertare. Le-am spus să ceară iertare lui Dumnezeu, nu mie. Timp de aproape trei săptămâni după minunea asta, puteam vindeca aproape pe toţi bolnavii ce veneau la mine. Mă rugam pentru ei şi-i atingeam cu mâinile. Mulţi aduşi pe braţe sau pe tărgi au putut după aceea umbla. Apoi, puterea aceasta mi-a dispărut.

Aici se încheie depoziţia atât de interesantă

făcută de „Fecioara de la Parepa” Martori bătrâni care mai trăiesc şi astăzi pe aceste meleaguri prahovene, confirmă întru totul spusele Mariei Petre, aflată ea însăşi în viaţă.

Între Maglavit şi Parepa există câteva coincidenţe surprinzătoare: printre acestea şi faptul că e vorba de acelaşi an, că în ambele locuri sunt implicate un lac, o poiană şi o biserică neterminată. Oare întâmplările de la Maglavit şi de la Parepa au fost nişte adevăruri zguduitoare, sau numai nişte ciudate legende frumoase? Să alăturăm totuşi şi aceste observaţii ciudate, celorlalte existente deja în Muzeul nostru…

Acelaşi an 1935, nu avea să se încheie fără o altă observaţie, conform căreia, în luna octombrie, în timpul războiului italo-etiopian, numeroşi martori au văzut un obiect în formă de disc care plana nemişcat şi silenţios deasupra capitalei Addis-Abeba. Faptul este semnalat şi în „Illustration”, una din cele mai prestigioase publicaţii ale vremii.

Soseşte şi cel de-al doilea război mondial, declanşat de un paranoic dement, cu tot cortegiul său de distrugeri şi nenorocii i. Despre „foo fighters” şi „rachetestafii” am amintit deja anterior. Nu vom reveni asupra acelor întâmplări, dar vom menţiona faptul că în timpul anilor de crâncene violenţe, au mai fost făcute şi alte observaţii asupra unor evenimente ciudate şi

neînţelese.

În revista britanică „Coronct” (numărul său din aprilie 1943) se află descrierea unei întâmplări interesante la începutul războiului din 1940, un englez „căpitanul de aviaţie Grayson, efectua o patrulă de noapte aproape de Douvres şi observă un avion cu o siluetă interesantă şi total necunoscută L-a luat în ţintă, fără însă a putea să-l doboare. În sfârşit. Îl văzu într-o rază de Lună. Era un biplan, un tip de avion neutilizat de mult timp, care purta pe aripile sale crucea de fier, simbolul vechii Germanii imperiale. Pe fuselaj era pictat un „circ zburător 1, însemnul baronului şi aviatorului german Manfred von Richtafen, combatant în războiul din 1914 şi care a fost doborât în 1918. Să se fi intrat oare. Şi în acest caz, într-o „breşă a timpului”, în care un avion din războiul 1914 – 1918. distrus încă din acei ani, zbura în faţa ochilor unui alt aviator al celui de-al doilea război mondial? Nimeni nu a înţeles nimic. A avut poate loc. o formă de contractare a Spaţiului şi Timpului?

De fapt, cine ar putea înţelege astfel de evenimente, care se vor înmulţi spectaculos în anii ce vor veni? întâmplări de acest soi, i-au făcut pe unii cercetători să presupună că OZN-uri! e vin dintr-o altă dimensiune, din trecut, sau din viitor. Aceste ipoteze sunt desigur greu de „digerat” de către noi, fiinţele îngrădite de universul

cognoscibil a numai trei dimensiuni. Dar am putea să le pătrundem tâlcurile, numai dacă vom încerca să ne debarasăm de modul nostru actual de a gândi, încorsetat în prea rigide dogme şi standarde. Este un apel la raţiune, pe care ne-am permis a-l face de mai multe ori în cuprinsul acestor pagini. Altfel, întâmplările ca continuă să se deruleze aici, vor fi din ce în ce mai puţin înţelese-August 1940, Bată, Ungaria. Într-un articol al cotidianului „Tiikor" din 19 decembrie 1967. Fereno Szakaly scria: „Când recitesc articolele pe care le-am scris în decursul deceniilor în calitate de ziarist, descopăr similitudini foarte interesante între ceea ce scriam atunci şi ştirile epocii noastre. Să luăm de exemplu articolul meu din ziarul «Kis Ujsagp din 18 august 1940. Sub tit

116

lui «Un interesant fenomen ceresc la Bată» se pot citi următoarele: «De mai multe zile s-a răspândit ştirea în împrejurimile Bâtei că amicul sforăitor s-a reîntors şi că vuieşte din vârful unei coline la alta, ca o roată de căruţă înfrânată, însoţindu-se de un teribil vacarm Acum patru ani s-a manifestat deja sub forma unei roţi de căruţă aprinsă. L-au botezat oficial fulger globular dar populaţia n-a fost mulţumită de această interpretare. Acest spectacol foarte neobişnuit este în special vizibil pentru femeile care spală

rufe pe malurile unui mic afluent al Dunării. Obiectul se roteşte în jurul lui şi merge cu o viteză enormă peste pante...». În alţi termeni, farfuriile zburătoare nu sunt nişte noi veniţi în unele districte. Bată este e aşezare agricolă şi locuitorii descriu ceea ce au văzut ca nişte «roţi de căruţă în flăcări» Aceste fenomene s-au manifestat din nou şi înclin să cred că ele sunt vinovate de perturbaţiile atmosferice".

Această descriere pare a fi foarte asemănătoare cu un fenomen semnalat de Lucian Blaga în „Hronicul şi cântecul vârstelor" (Bucureşti, 1965). Iată pasajul respectiv...1904. În Transilvania. Mult timp după miezul nopţii, un ţăran se afla pe câmpul său cu căruţa şi s-a confirmat că el nu a dormit Deodată observă o roată de foc în faţa Munţilor Apuseni, care cobora spre pământ. Roata se apropia foarte repede, rotindu-se în jurul ţăranului, care rămase ţintuit pe loc, fără niciun ajutor posibil. Când ea a fost aproape de el, se transformă luând o formă omenească: o creatură luminoasă care îl examina îndelung pe ţăran fără să spună un cuvânt". Bkiga socotea că acest fenomen se reduce în realitate la povestirea unei simple halucinaţii Dar orice ar fi fost, experienţa trăită de ţăranul transilvan, se aseamănă foarte mult cu aceea relatată de Ezechiel în Biblie.

Cât despre „roţi de foc" observate nocturn

din diverse locuri, povestea nu este câtuşi de puţin singulară… Chiar la noi în ţară au fost foarte multe semnalări de acest gen Iată în continuare, din noianul de fapte, un exemplu relevant:

Localitatea Predealul-Sărari este o comună destul de răsărită de lângă Vălenii de Munte, judeţul Prahova. Către miezul uneia din nopţile lunii septembrie 1972, un grup destul de numeros de navetişti se reîntorcea acasă venind de la ultimul tren. La un moment dat, au văzut pe cer deasupra comunei lor „un cerc mare de foc, mai mare decât roata de la căruţă" cu o lumină atât de puternică „încât se putea citi la acea lumină". Au alertat aproape pe toţi locuitorii, care au ieşit din case, eu mi-o cu mare, ca să vadă „minunea". Au dat fel de fel de interpretări, care de care mai fanteziste, celor văzute. Nu exista niciun efect sonor, caloric sau de oricare alt fel; era numai o lumină puternică, albă şi rotundă, deasupra caselor lor. Au fost teribil de impresionaţi, au îngenuncheat, sentimentul predominant fiind curiozitatea, şi nu teama.

Este foarte posibil ca în legătură cu acest eveniment să poată fi pusă şi întâmplarea la care a fost martor Soroiu A. Ion din aceeaşi comună Predealul-Sărari, pe vremea aceea paznic de noapte la Consiliul popular al comunei. Iată un extras din declaraţia sa: „fiind de pază într-una din nopţi… către orele 2: 30 am observat o lumină

puternică pe cer de forma unui cerc. Acest cerc avea o formă mai mare decât roata unei căruţe. Se vedeau mai multe cercuri luminoase băgate unul în altul… Lumina dată era ca ziua, mai puternică decât Luna plina, aşa încât se putea citi. Durata acestui fenomen a fost aproximativ 30 – 45 de minute, după care lumina a început să scadă treptat până când a dispărut. După dispariţie, în acel loc a rămas ca un norişor negru… Această lumină nu s-a deplasat din loc în tot timpul cât am observat-o… Fiind de pază în acea noapte, am observat fenomenul de la începutul lui şi până la sfârşit”.

Iată acum o informaţie interesantă care ne parvine din anul 1941. Expertul, german Rudolf Lusar scrie în acel an o carte intitulată „Armele secrete germane în timpul celui de-al doilea război mondial. El afirmă acolo următoarele: „…savanţii şi cercetătorii germani au făcut primii paşi în direcţia acestor discuri zburătoare. Experţii şi colaboratorii la această muncă au confirmat că primele proiecte numite «discuri zburătoare» au fost întreprinse în 1941”. Lusar scrie că planurile acestor discuri au fost concepute de doi experţi germani, Schriever şi Habermohl şi un italian numit Bellonzo. Un alt expert german, Mietche, a fost asociat la proiect. După Lusar: „Habermohl şi Schriever s-au decis pentru un inel cu o suprafaţă largă care se rotea în jurul unui habitaclu fix în

formă de cupolă. Cei doi experţi, care lucrau la Praga, au decolat cu primul lor disc la 14 februarie.1945. În trei minute, urcară la o înălţime de 12.000 de mile (!) şi atinseră o viteză de 2000 km/oră în zbor orizontal! Şi Lusar încheie asigurând că „proiectul a costat milioane şi era aproape terminat la sfârşitul războiului. Modelele de «farfurii» au fost distruse înainte de venirea ruşilor, dar instalaţiile nu au putut fi distruse în întregime 1.

Astfel de ştiri au acreditat ideea că OZN-urile au o origine terestră şi că sunt produsul fabricat în secret de una din marile puteri ale lumii postbelice: SUA. Anglia sau Franţa, iar mai târziu. Germania ori Japonia... Părerea aceasta a fost împărtăşită de o generaţie întreagă de contemporani şi continuă să mai fie în circulaţie şi în prezent, mai ales la cei care nu cunosc istoricul fenomenului. Este. Dacă vreţi, şi acesta un motiv în plus de invitaţie în sălile Muzeului Observaţiilor ciudate a cât mai multor vizitatori...

La 25 martie 1942. comandantul pilot Roman Sobinski se întorcea dintr-o misiune de bombardament efectuată deasupra Essen-ului. Ruhr. Germania. Trecând pe deasupra zonei Zuiderzeo din nordul Olandei, mitraliorul aflat în coada aparatului îi semnalează un disc luminos de culoare portocalie care îi însoţea constant la mică distanţă. După diverse manevre nereuşite de a se

desprinde de ciudatul însoţitor, comandantul dă ordin de deschidere a focului Mai multe proiectile par a străpunge cercul de lumină al discului portocaliu, dar rezultatul a fost nul, deşi acesta nu se afla mai departe de 150 m de aparat. Într-un târziu, discul zburător dispăru în mare viteză. Aceasta este numai una din nenumăratele istorisiri legate de „foo-fighters”.

Şi acum, câte ceva despre „Philadelphia Experiment”, una dintre cele mai ciudate afaceri ale acelor ani. Deşi a curs multă cerneală pentru ea, deşi s-au scris cărţi serioase care încearcă să-i redea dedesubturile tenebroase, deşi au murit sau dispărut oameni care s-au apropiat

— După cât se pare, nepermis de mult – de unele adevăruri ce nu trebuiau să iasă la iveală. „Philadelphia Experiment” rămâne una dintre cele mai excitante întâmplări ale acestui secol XX, ale căror amănunte rămân încă învăluite în ceaţa tăcerilor impuse… Pentru redarea acestui insolit episod din istoria omenirii, vom face apel la una dintre cele mai pertinente şi mai documentate surse de informaţie care a fost serialul „Zidul Tăcerii”, semnat cu două decenii în urmă de Andrei Bacalu şi Sima Zamfir.

Va fi reuşit oare U.S. Navy (Marina Statelor Unite) să aplice cu succes teoria lui Einstein cu privire la „câmpul unitar” şi să teleporteze în secret un vas de război de la Philadelphia până la

Norfolk? A provocat Marina completa invizibilitate a acestui vas de război şi a echipajului său? Este oare adevărat că în urma acestui experiment, o parte din echipaj a ars prin combustie spontană, iar alţii au devenit invizibili? E adevărat că în urma fantasticului experiment, care ar fi avut loc în octombrie 1943, mai mult de jumătate din membrii echipajului au fost internaţi pentru tot restul vieţii lor în clinici speciale de psihiatrie?

Cel care ar fi putut să răspundă oarecum la aceste întrebări şi la multe altele încă, dr. Morris K. Jessup, a fost găsit mort în maşina sa la Dade County Park, Florida, în dimineaţa zilei de 29 aprilie 1958. Poliţiştii care au anchetat cazul, au prezentat decesul ca pe o sinucidere: un furtun fusese ataşat la ţeava de eşapament şi strecurat în interiorul maşinii. De ce s-ar fi sinucis astrofizicianul? câţiva asociaţi au considerat că principala cauză ar fi fost depresiunea provocată de perspectiva unui divorţ. Totuşi, cei mai mulţi dintre colegii săi au fost surprinşi că Jessup şi-a ales o maşină închisă şi oxidul de carbon… Imediat după moartea lui, unii OZN-ologi au argumentat că pretinsa sinucidere a fost de fapt preţul pe care astrofizicianul l-a plătit pentru că s-a apropiat prea mult de adevărul cu privire la farfuriile zburătoare… Când Jessup a scris în 1955, „The Case for the UFO’s”, el era pe cale să se apropie de un mare mister al epocii noastre cu

competenţa astronomului, matematicianului, fizicianului şi arheologului.

La 13 ianuarie 1956, Jessup a primit prima dintr-o serie de scrisori ciudate semnate de un anume Carl Allen. Acesta îşi începe epistola, cerându-i lui Jessup să insiste pentru cercetarea teoriei „câmpului unitar” a lui Einstein. Allen stăruie asupra faptului că Einstein era mai Interesat de filosofie decât de matematică şi afirmă că dr. Franklin Reno a verificat teoria lui Einstein în scopuri imediate şi că rezultatele „au fost folosite”. Rezultatul, afirmă Allen, a fost că un distrugător, care se afla pe mare cu tot echipajul său, a devenit invizibil. Câmpul de forţă a operat într-o zonă de formă sferoidală alungită care se întindea pe o rază de peste o sută de metri în jurul navei. Orice persoană din interiorul acestui câmp avea o formă vagă, nelămurită. Din afara sferei nu se putea vedea decât forma bine definită a earenei vasului în apă, bineînţeles eu condiţia să fii suficient de aproape de linia câmpului., Nava experimentală a dispărut de la docul din Philadelphia şi după câteva minute se afla în alt doe din Norfolk, Newport Mews, în regiunea Portsmouth. Acest loc a fost identificat, după care nava a dispărut şi s-a întors în portul Philadelphia, numai în câteva minute”. Această scrisoare l-a mirat foarte mult pe Jessup. Fusese trimisă din Texas, însă expeditorul îi dăduse o adresă din

Pennsylvannia.

Jessup a fost chemat la Office of Naval Research (Oficiul de Cercetări Navale) din Washington unde, spre marea sa surprindere, un ofiţer i-a înmânat o copie a propriei sale lucrări „The Case for the UFO’s”, informându-l că volumul este dedicat amiralului N. Furth, şeful Oficiului de Cercetări Navale Când Jessup a deschis cartea o observat că cineva îşi dăduse osteneala să facă o adnotare amănunţită a studiului său despre OZN-uri: trei grafii diferite au fost atribuite convenţional unor domni „A”, "B” şi „Jemi”. „Pare să fi citit şi studiat cu migală de cel puţin trei persoane”, i-a spus un ofiţer. „Am dori ea dv, să vedeţi dacă puteţi afla cine a făcut aceste comentarii” Fie că adnotările au fost făcute de trei indivizi care au încercat să facă cea mai elaborată şi m-ai fără sens păcăleală din istorie (elaborată, pentru că au inventat o cultură străină, de felul celor cunoscute sub numele Toliken’s Middle-Earth sau Shaver’s Lemuria: fără sens, pentru că au trimis-o la Oficiul de Cercetări Navale, unde asemenea contribuţii nesolicitate sfârşesc în coşul de hârtii, sau dacă sunt luate în serios, sunt clasate şi devin ultrasecrete), fie că notaţiile au fost făcute de trei indivizi care sunt membri al unei civilizaţii pământene mai vechi cu depline cunoştinţe despre originea OZN-urilor şi despre anumite realităţi ştiinţifice remarcabile. Cei trei

necunoscuţi sunt adeseori aroganţi şi nu prea fac eforturi să-şi stăpânească ironia faţa de „homo sapiens”.

După o rapidă evaluare a conţinutului, dr. Jessup a recunoscut în curând aceeaşi ortografie ciudată, folosirea majusculelor şi a punctuaţiei caracteristice misteriosului său corespondent Care Allen. Oficiul de Cercetări Navale i-a solicitat lui Jessup cele două scrisori de la Allen, care împreună cu copia adnotată a volumului, au fost reproduse pentru a fi studiate de către cercetătorii Marinei.

De ce a cerut Marina scrisorile Allen? Experimentul cu nava devenită invizibilă a avut într-adevăr loc? Cei trei adnotatori misterioşi fac aluzie la acest proiect secret în repetate rânduri. Care anume elemente din serisorile Allen şi din adnotări le-a găsit Oficiul de Cercetări Navale atât de convingătoare şi atât de alarmante, încât a format imediat grupe de studiu care să încerce dezlegarea enigmei?

Jessup îşi începe prima parte din „The Case for the UFO’s” prin a observa că la 24 iunie 1947 au fost văzute farfurii zburătoare lângă Mount Rainier. „De atunci, scrie Jessup, au mai fost văzute mii de alte asemenea apariţii, dar nu s-a răspuns încă la întrebarea i. Ce’s: ni ei?”

„Nu-ţi face griji, Jemi”, scrie dl „B”, referindu-se la apariţia de lângă Mount Rainier,

„acelea erau nave L-M, nu oameni S. Sunt un tip îmbunătăţit şi erau numai într-un zbor de antrenament. Din cauza asta, conducătorul lor a interconectat câmpurile de forţă, pentru a-i învăţa telecontrolul orizontal fără a prqvoca o oprire din cauza fricii”.

În această notă enigmatică se fac, în mod evident, referiri la două tipuri de fiinţe care au cucerit spaţiul 1 L-M par să fie prietenoşi sau indiferenţi faţă de pământeni, S-M sunt ostili. Allen şi comentatorii misterioşi par a fi oameni „L”, ori par a-i privi pe oamenii „L” mai favorabil decât pe oamenii „S”.

Două adnotări ce nu par să se refere la textul lui Jessup sunt făcute pe marginea paginii nr. 7:

Dl. „B”: Sunt de acord că un câmp de forţă poate să facă un om să zboare, deoarece am văzut aşa ceva şi cu¥

nosc şi cauza acestui zbor. În 1951, oamenii de ştiinţă de la Universitatea din Paris au demonstrat acest lucru. O fotografie AP (Associated Press), care prezenta fenomenul, a fost trimisă în SUA.

Dl. „A” Experienţele cu câmpul magnetic ale Marinei SUA din octombrie 1943 au făcut invizibile nava şi echipajul. Rezultate înspăimântătoare. Foarte alarmante… Din fericire, cercetările au fost oprite!

Când Jessup discută anumite ciudăţenii, cum

ar fi uneltele de oţel găsite în straturi de cărbune terţiar – „fasonate de o tehnică avansată cu cel puţin 300.000 de ani în urmă” – şi posibilitatea existenţei unor civilizaţii anterioare lui „horn» sapiens”. cei trei corespondenţi par încurcaţi şi amuzaţi:

Dl. „A”: Einstein nu exista pe atunci, dar funcţiunile naturale ale universului nostru şi ale acestei planete au mers destul de bine şi fără el.

Dl. „B”: Nu vor admite asta niciodată (că omul nu este nici dominant, nici singura fiinţă dotată cu raţiune): mândria!

Jessup este alarmat de misterioasele accidente care par să fie provocate de factori invizibili: „Avioanele par să se lovească de ceva care le zdrobeşte sau le rupe în două, ceva care este totuşi invizibil şi care loveşte cu atâta rapiditate încât piloţii n-au nici măcar timp să comunice prin radio. De asemenea, există cazuri de păsări ucise şi sazuri de oameni loviţi de forţe nevăzute, de exemplul cazul celor 17 soldaţi francezi din secolul

XVIII, care au fost doborâţi toţi odată de o acţiune invizibilă”. La aceasta, explicaţia domnului „A” este următoarea: „unul dintre ei avea asupra lui o busolă, au ratat e cartografiere şi L-M s-au enervat…””.

Jessup se întreabă dacă aviatorii pot fi., îngheţaţi1 de către navele spaţiale şi transportaţi

în interiorul unui scut invizibil. Dl. „B” răspunde: „Dacă ar şti asta din experienţă proprie şi-ar ţine gura şi n-ar mai scrie sau vorbi de asta câte zile ar avea. N-ar putea să vorbească pentru că, vezi tu, Jemi, asta îţi paralizează simţul timpului şi anulează cunoştinţele şi memoria. Aşa că nu ştie nimic, nici n-ar avea de unde. Doar bănuieşte”.

Aceste notări continuă de la un capăt la altui al cărţii lui Jessup. Fiecare panină este plină de sublinieri şi adnotări făcute cu cerneală de trei culori diferite.

Într-o introducere la studiul făcut de Oficiul de Cercetări Navale referitor la scrisorile Allen şi la textul adnotat al cărţii lui Jessup, un investigator remarcă un mare număr de termeni ca: navă-mamă, nava-casă, nava morţii. Marea Arcă, marele bombardament, marea întoarcere, câmp de forţă. Îngheţuri profunde, clădiri submarine, repere spaţiale, nave-cercetaş, câmpuri magnetice şi gravitaţionale, straturi de diamant, raze cosmice, exploratori submarini, intarsii, telepatie, înveliş incandescent, puncte nodale (puncte în care orbita unui satelit se intersectează cu orbita planetei), vortice „Reţea” magnetică etc., etc. Cei trei explică originea unor uragane şi nori ciudaţi, a unor obiecte căzute din cer, urme stranii şi alte lucruri pe care noi nu le-am explicat încă…

Misterul Allen-Jessup poate stârni întrebări

suplimentare… Mai întâi, de ce s-a trimis Marinei copia adnotată a cărţii lui Jessup? A fost doar o farsă bizară la adresa ei? Puţin probabil să admitem că Marina a săvârşit un experiment secret, în care s-a folosit teoria câmpului unificat a lui Einstein. În acest caz, cei trei oameni misterioşi au vrut, probabil, să arate Marinei că „ei” ştiu.

Oare misterioasa dispariţie a celor cinci bombardiere Avengers care au plecat de la baza Fort Lauderclalo, Florida, la 5 decembrie 1945, să fie legată de un alt experiment de invizibilitate şi teleportare? Această întâmplare, cunoscută sub numele de „Zborul nr. 19”, va face obiectul unei relatări separate în paginile ce urmează.

O scrisoare trimisă la 16 aprilie 1954 de Gerald Light din Los Angeles, California, către Meade Layne, San Diego, California, aduce la lumină alte fapte uimitoare, incredibile:

„Tocmai m-am întors din Muroc (Muroc Dry Lake este situat la Edward Air Force Base, California). Raportul este adevărat, înspăimântător de adevărat… Când ni s-a permis să intrăm în zona închisă, am avut sentimentul precis că lumea s-a sfârşit. Niciodată n-am văzut atâtea fiinţe umane într-o stare de completă confuzi», de parcă şi-ar fi dat seama că lumea lor s-a sfârşit într-adevăr definitiv. Realitatea navelor spaţiale „străine” poate fi scoasă din domeniul

speculaţiilor: ele devin o parte dureroasă a conştiinţei oricărui om de ştiinţă responsabil... în timpul vizitei mele de două zile am văzut 5 tipuri distincte de nave spaţiale care erau studiate şi mânuite de oficialii noştri de la Air Force – cp ajutorul şi permisiunea Eterienilor (?!). N-am cuvinte să exprim ce am simţit. În sfî reit, s-a întâmplat. A am este o problemă de istorie 1 Niciodată nu voi uita aceste 4!! de ore de la Murne!"

Cu cât aflăm mai multe, despre universul nostru, devine cam îndrăzneţ din partea lui „homo sapiens" să tragă concluzia că înaintea apariţiei sale în urmă cu aproximativ 75.000 de ani. În milioanele de ani care i-au precedat, să nu mai fi evoluat nicio fiinţă dotată cu raţiune. Şi chiar în aceşti.75.000 de ani, oare n-ar fi putut să existe alte civilizaţii cu înalte cunoştinţe tehnice? Ar putea fi Care AUon şi cei doi prieteni ai săi, reprezentanţii unei foarte vechi civilizaţii, care coexistă cu sau alături de a noastră de mii de ani?

După ce Brad Steiger publică în magazinul,-Saga" un articol despre scrisorile Allen, autorul a început să primească o mare cantitate de scrisori de la cei care pretindeau – că au fost amestecaţi în acest bizar aspect al misterului OZN-urilor.

O scrisoare sugerează că expeditorul se afla pe Lordul vasului supus experimentului „N-aţi fi scris atât de obiectiv, dacă aţi fi fost forţat să trăiţi

această groază\le” – a scris corespondentul.

Un corespondent anonim relatează că a Xost martorul unor fenomene care, crede el, erau în legătura cu experienţele făcute de Marină. În timpul celui de-a) doilea război mondial, fiul proprietăresei sale s-a înrolat la Marină şi s-a crezut că a murit în timpul stagiului. Câţiva ani mai târziu, corespondentul a întâlnjt în holul casei un tânăr cu înfăţişarea fiului dispărut. Tânărul a spus „hello*” şi apoi „a dispărut ca o stafie”… Chiriaşul i-a văzut de multe ori pe tânăr apărând şi dispărând. O dată, ciudatul tânăr a apărut, a început să plângă şi i-a cerşit proprietăresei o bucată de pâine. Situaţia a devenit şi mai confuză când văduva marinarului, care continua să locuiască cu soacra sa, după mulţi ani de la moartea soţului ei, a început să acţioneze pentru obţinerea unui „divorţ”! Să fi fost oare fiul proprietăresei unul dintre nefericiţii marinari de pe bordul navei experimentale? Şi acum, după atâţia ani, devenea încă invizibil? Asemenea întrebări l-au chinuit timp de mulţi ani pe corespondentul anonim.

„Asemenea lucruri sunt incredibile” spun reprezentanţii a diferite instituţii pământene „Contrar legilor ştiinţei”. Perfect adevărat, dar în curând am putea afla că există multe realităţi la care nu ne-am gândit şi care sunt „contrare” ştiinţei actuale. Vom afla poate cândva că

scrisorile Allen au reprezentat o cheie importantă a misterului OZN-urilor?

În linii mari, teoriile lui Morris Jessup, emise în cele două cărţi pe care a apucat să şi le publice („The Case for the UFO's". care tratează fenomenul OZN sub aspect filozofic-ştiinţific şi „UFO and the Bible", unde face o retrospectivă cu caracter istoric şi biblic al aceluiaşi fenomen OZN). par a fi bune, magnetismul este încă o mare enigmă pentru mulţi cercetători Einstein a căutat în timpul vieţii sale să descopere substratul câmpurilor de forţă magnetice şi electromagnetice în contextul noţiunilor de spaţiu-timp. Din păcate, nu a putut merge prea departe. Însă a intuit posibilitatea existenţei unor spaţii având alte dimensiuni pe care ştiinţa terestră nu le-a descoperit încă... Jessup presupunea că dacă aceste câmpuri electromagnetice au efectul de a plasa orice obiect natural material în alte dimensiuni, atunci enigma OZN-urilor este dezlegată.

În cartea sa „The Bermuda Triangle", Charles Berlitz apără teoria emisă de Jessup cu privire la zona Bermudelor şi a misterioaselor dispariţii a navelor şi avioanelor, care se referă la intrarea obiectelor „în alte dimensiuni" când vin în contact cu un puternic câmp electromagnetic şi emite ipoteza că pe Terra acest loc constituie un contact cu civilizaţii extraterestre venite din alte lumi!

Apariţia nenumăratelor OZN-uri în această zonă nu face altceva decât să confirme ipoteza că aici sar afla un Imens laborator pentru civilizaţii mult mai avansate decât cea terestră, dar despre care nu ştim deocamdată aproape nimic…

Din anul următor. 1944. ne-am permis a selecţiona numai două întâmplări, care demonstrează universaiitatea şi permanenţa fenomenului Obiectelor Zburătoare Neidentiiicate.

Într-una din nopţile unui august călduros, py şoseaua nr. 535 din Franţa, un şofer aflându-se la volanul camionului său, a fost urmărit de un „foc” ciudat pe o distanţă apreciabilă. „Focul” urmărea camionul la distanţe fixe de cca. 50 m, înainta singur urmându-şi drumul perfect, după care, brusc, se adânci într-o vâl, cea şi dispăru definitiv…

O altă poveste cu „foo-fighters” din seara zilei de 23 noiembrie 1944. În jurul orei 22.00, locotenentul pilot Edward Schluter, de la escadrila de vânători de noapte 415 a U.S. Army cu baza în Anglia, observă o veritabilă formaţie de 12 discuri luminoase deplasându-se împreună cu viteză înfricoşătoare. Formaţia, semnalată la sol, a fost urmărită prin radar de locotenentul radarist Donald J. Meier şi la bord de locotenentul din serviciul informaţiilor F. Ringwald, observator de noapte.

Nu a venit încă momentul să ne referim la

dispariţiile repetate şi atât de misterioase din celebrul „Triunghi al Bermudelor”. Dar credem că este nimerit să reamintim acum câteva amănunte revelatoare despre celebrul „Zbor nr. 19”.

Cu ani în urmă, pe ecranele noastre a rulat un film american de factură science-fiction foarte interesant, care atingea multe aspecte ale cercetării fenomenologiei OZN, aspecte mai ales de ordin parapsihologic. Şi deoarece publicul nostru era atunci – ca şi acum, de altfel – destul de puţin informat în legătură cu aceste probleme, puţini au fost aceia care au înţeles mesajul real al acestui film, care se intitula „Hangar 18”. Dar suntem convinşi că cei care l-au vizionat, îşi amintesc desigur începutul lui. Primele secvenţe redau o furtună de nisip din vârtejurile căreia încep să apară, încetul cu încetul, siluetele unor avioane cu aspect arhaic, staţionate ia sol, care veneau parcă din altă lume, trecută şi uitată… Ei bine, realizatorii filmului voiau să sugereze faptul că aparatele în cauză există şi în prezent, deşi ele dispăruseră cu mulţi ani în urmă, elntiva la sfârşitul celui de-al doilea război mondial I

La 5 decembrie 1945. la ora 14.00 (ora locală), cinci avioane de tipul „Grumman Avengers – TBM” decolau de la baza militară americană Fort Lauderdale din Florida. Echipajele lor, compuse din piloţi cu mare experienţă, având fiecare între 6 şi 12 ani de practică aviatică erau înzestrate cu

bărci pneumatice şi centuri de salvare. Era vorba de un zbor obişnuit de patrulare i 250 km spre est. 60 spre nord şi întoarcerea la bază. La ora 15: 15 turnul de control a recepţionat primul apel al patrulei: piloţii trebuiau să primească instrucţiuni pentru aterizare. Contrar oricărei aşteptări, piloţii nu anunţat că se află în dificultate şi că nu mai văd pământul. Cererea turnului de control a fost perfect logică: era nevoie de coordonatele poziţiei avioanelor. Niciunul dintre comandanţii echipajelor nu a reuşit să-şi determine poziţia, iar la indicaţia controlorului de trafic aerian de a se îndrepta spre est, piloţii au afirmat că nu ştiu în ce parte se găseşte acest punct cardinal!

Chiar dacă o furtună magnetică ar fi bântuit în regiune, piloţii s-ar fi putut lipsi de busole şi erienta după soare Dar, din motive rămase de neînţeles pentru cei rămaşi la sol, piloţii nu mai vedeau Soarele. Câtăva vreme, personalul din turnul de control a putut urmări discuţiile purtate prin radio între avioanele aflate deasupra oceanului: echipajele păreau cuprinse de panică.

La era 16: 00 comandantul patrulei şi-a predat funcţia unui alt pilot. La ora 16: 15. noul comandant a restabilit legătura cu aeroportul: „Nu suntem în stare să ne determinăm poziţia… Cred că ne aflăm la 360 km nord-est de bază… Nu vă luaţi după mine… Mi se pare că… în acel moment legătura s-a întrerupt şi nu a mai putut fi

restabilită niciodată I

Imediat, baza aeriană a intrat în alarmă. La orele 16: 30. un mare hidroavâon de tip „Martin Mariner” a decolat cu un echipaj de 13 oameni şi cu un echipament de salvare pentru orice eventualitate sau situaţie. În tot acest timp, turnul de cantrol continua să încerce să intre în legătură cu avioanele pierdute pentru a le anunţa sosirea ajutorului. La ora 16: 55. turnul de control a cerut coordonatele avianului de salvare. Niciun răspuns! Nimeni nu a înţeles ce se întâmplase…

Baza de la Fort Lauderdale a cerut ajutorul serviciului de salvare din Miami, Florida, de unde a decolat un alt avion de salvare care a survolat presupusa zonă a accidentului, fără a observa nicio urmă a celor şase echipaje pierdute. Toată noaptea, avioane de salvare şi nave ale flotei au făcut cercetări în speranţa că întunericul va fi străpuns de o rachetă de semnalizare lansată de vreunul din presupuşii naufragiaţi.

În cursul următoarei dimineţi, s-a declanşat una dintre cele mai vaste şi intense Operaţiuni de salvare din istorie: 300 de avioane, 21 de nave şi 12 grupe terestre americane au participat la acţiune, ajutate şi de navele celei mai apropiate baze britanice. Fiecare metru pătrat al oceanului a fost examinat cu amănunţime. Inutil! Cercetările au fost extinse asupra întregii zone dintre Florida şi Insulele Bermude, precum şi asupra unei părţi

din Golful Mexic. Nu a fost găsită nicio epavă…

Responsabilii bazei aeriene erau în plină derută. În câteva ore, în condiţii meteorologice ideale şi într-o zonă relativ restrânsă, şase avioane şi zeci de oameni dispăruseră fără urme. În cazul în care lipsa de combustibil le-ar fi obligat să aterizeze, avioanele ar fi putut să se menţină la suprafaţă destulă vreme, pentru a permite trecerea echipajelor în bărcile de salvare. Experienţa a dovedit că un pilot înzestrat cu echipament de salvare de bună calitate, poate supravieţui câteva săptămâni pe mare. Toţi piloţii care dispăruseră îşi efectuaseră stagiul de antrenament pentru naufragii şi erau echipaţi cu emiţătoare radio. Nimeni nu a transmis niciun „SOS”.

Comandantul bazei Fort Lauderdale a declarat că patrula de avioane a fost dezorientată de vântul violent; buletinele meteorologice au precizat că în zona respectivă vântul nu a depăşit viteza de 20 m/sec. E puţin probabil că un astfel de vânt ar fi putut îndepărta avioanele de pe ruta stabilită. Formarea unor trombe ai şi putut provoca o catastrofă, dar ipoteza nu este aplicabilă decât unor aparate care zboară foarte jos: patrula se afla însă la o altitudine care o situa în afara oricărui pericol de acest fel… în raportul comisiei maritimo care a fost nevoită să sisteze oficial cercetările, se arăta! „Nu putem aprecia

nici măcar aproximativ, ce s-a petrecut. Întâmplarea din decembrie 1945 se situează în afara oricărei supoziţii admisibile. Fireşte, dispariţia misterioasă a celor cinci Avengers şi a avionului Martin Mariner (aparate moderne pentru epoca lor) trimâi o z. N.

e, 5

În căutarea primelor, a pus atunci – ca şi astăzi, de altfel – nenumărate semne de întrebare. S-au scurs patru decenii şi jumătate şi nimeni nu a putut să le găsească încă o rezolvare cât de Jt acceptabilă

Aceasta nu înseamnă însă că au lipsit explicaţiile specialiştilor. E drept, aceste „explicaţii" sunt adeseori într-atât de ridicole, încât nu pot avea decât rolul de a da un motiv în plus de distracţie celor care în viitor se vor încumeta să studieze modul de înţelegere a fenomenelor şi de a gândi asupra lor ale „omului modern*" din acest final de secol şi de mileniu. Să dăm două exemple în acest sens:

Iată o ştire apărută chiar la începutul lunii martie 1987:

„Descoperire. În apropiere de Key West, în apele Golfului Mexic, un grup de scafandri au descoperit resturile unui avion de tipul «Advenger» (!). Aparatul construit în urmă cu aproape cinci decenii, a făcut parte dintr-o formaţiune de avioane care a decolat în decembrie

1945 de pe aerodromul (!) Fort Lauderdaie din Florida într-un zbor de antrenament. Întreaga escadrilă a dispărut după aproape o oră şi jumătate de zbor, când turnul de control a pierdut legătura cu aceste aparate. Ultima convorbire consemna defectarea aparaturii de orientare. Un avion trimis special în căutarea escadrilei a dispărut şi el în mod misterios cu 13 oameni la bord. Epava avionului descoperită de scafandri se află într-o zonă mult îndepărtată de locul unde se credea că ar fi avut loc accidentul şi unde au avut loc cercetări. Stud; era resturilor aparatului va permite, probabil, emiterea de noi ipoteze (n.n.: este exact ceea ce lipseşte – „emiterea de noi ipoteze”) în legătură cu ciudatele dispariţii care au avut loc în misteriosul triunghi al Bermudelor”.

Nu seamănă aceasta oare cu o încercare forţată de a da, cu orice preţ, o explicaţie pentru enigma „Zborului nr. 19”? Cu alte cuvinte, nu există niciun mister, lucrurile sunt rezolvate, ştiinţa de azi a găsit răspunsuri pentru toate întrebările de ieri... Apoi, trecând peste faptul că la vremea respectivă nu vor fi existat numai cinci avioane de tipul... respectiv (cele dispărute!), ci probabil ceva mai multe şi că deci cel descoperit în Golful Mexicului nu e musai să fie unul din cele ce au intrat în componenţa celebrului „Zbor nr. 19”, să mai reamintim şi distanţa deloc neglijabilă – circa 1G00 mile marine – între locul presupus al

accidentului din decembrie 1945 şi locul descoperirii epavei (resturilor!) unui singur avion de tip „Avengers” în anul 1987!

Şi acum, de pe fundul mării să ne deplasăm în Cosmos, sau mai precis în spaţiul circumterestru, unde, de asemenea, se pare că se află un alt avion al „Zborului nr. 19”. Un cercetător californian afirmă, nici mai mult nici mai puţin, că unul (cel puţin unul) din bombardierele dispărute în 1945 se află „închistat” într-un bloc masiv de gheaţă care se învârte în jurul Terrei la 700 km deasupra solului. Explicaţia pe care „cercetătorul” o dă acestui fapt este următoarea: grenadele anti-submarine lansate de bombardiere în timpul aplicaţiei (n.n.: aflăm astfel noutatea absolută că avioanele se aflau în „aplicaţii” şi nu în zbor de rutină, şi că a lansat grenade împotriva unui inamic apărut brusc în mijlocul oceanului după terminarea războiului, fapte care nu au fost menţionate încă niciodată până acum!) au avariat în mod întâmplător una din navele extraterestre parcate, sau ascunse sub apă. În momentul când nava s-a ridicat din adâncuri cu enormă rapiditate (n.n.: deşi era „avariată întâmplător”) pentru a evita exploziile grenadelor, s-a produs un vârtej de aer şi o trombă gigantică de apă care, întocmai ca un aspirator, au absorbit pe orbită avioanele aflate întâmplător în zonă

(Bineînţeles că NASA nu se va mai chinui de

acum înainte cu lansările sale spaţiale, după cooptarea acestei inedite ipoteze. Nu va mai avea altceva de făcut, decât să-şi trimită „întâmplător” navetele spaţiale în zona Triunghiului Bermudelor!).

Evident, californianul ingenios are şi „dovada certă” care stă la baza afirmaţiilor sale. El a observat blocul de gheaţă respectiv, cu avion cu tot, într-un film documentar video care cuprindea imagini retransmise de misiunea spaţială „Apollo-11”. Nu are absolut nicio importanţă că niciunul din experţii NASA şi nici altcineva nu-i susţine aberaţiile. Important este ca o nouă „ipoteză” să-şi croiască făgaş în conştiinţa consumatorului de naivităţi. Chiar dacă această ipoteză este puerilă, absurdă sau i idicolă 1

Anul 1946 Un an plin de evenimente stranii, din care ne-am permis a alege câteva mai reprezentative pentru ciudatul nostru Muzeu.

Pentru început, să ne deplasăm în Brazilia, la 46 km nord-vest de São Paolo, în cartierul Cutiano de Vila Aragariguama, comuna São Roque, la câţiva km de fluviul Tiete în primăvara acelui an 1946, localitatea nu avea încă nici lumină electrică, nici telefon. Centru! se compunea dintr-o piaţă înconjurată de câteva case şi o biserică istorică în zona agricolă înconjurătoare, cu culturi primitive de cereale, nu pătrunseseră încă elementele progresului

Evenimentul rare ne interesează s-a petrecut în 5

mai, în „marţea de Carnaval. (Este cunoscut desigur faptul că în viaţa socială a brazilienilor. Carnavalul este un eveniment deosebit de important). Până la această dată, lucrurile păreau să decurgă normal deşi, în cursul ultimelor săptămâni, mai ales nopţile, lumini misterioase evoluau pe cer, cu deplasări neregulate pe deasupra colinelor şi pădurilor din regiune, iscând opinii contradictorii

Aşadar, în marţea Carnavalului, Joao Prestes Filho îl avea ca invitat pe prietenul său, Salvator Dos Santos, pentru o partidă de pescuit. După ce au petrecut o /i plăcută pe malul fluviului, cei doi s-au reîntors spre casă la orele 19: 00 şi s-au despărţit la o răscruce. Du-l a mai bine de un sfert de oră, Prestes, foarte înspăimântat a alergat la sora sa, care era măritată şi căreia i-a povestit că încercând să deschidă fereastra casei sale, a primit din exterior un fascicol de lumină puternică, de care s-a apărat punând mâinile la ochi. Apoi căzu năucit, dar fără să-şi piardă simţurile. După care se ridică şi se îndreptă imediat spre casa surorii sale, mergând în aparenţă normal, aproximativ o oră, ca să ceară ajutor, deoarece i se părea că avea arsuri. La el a Casă nu se mai afla nimeni, deoarece soţia plecase împreună cu copiii la serbările Carnavalului. Au

fost chemaţi vecinii pentru a da ajutor, printre ei aflându-se şi Aracy Câomide, care avea să devină mai târziu unul dintre cei mai lucizi martori declaranţi ai acestui eveniment.

Gomide a afirmat că a rămas tot timpul lângă Prestes, al cărui păr, ochi, pleoape şi sprâncene, despre care afirma că le-a apărat cu mâinile, se prezentau perfect normale. De asemenea, fără nicio anomalie sau arsură erau şi părţile acoperite de haine: cămaşa cu mânecile scurte, pantalonii, fără pălărie şi cu picioarele goale. Ochii erau normali, deşi înspăimântaţi de frică.

Pe părţile atinse de misterioasa lumină, pielea şi carnea lui Prestes au început să se rideze, ca şi cum ar fi stat mai mult timp în apă fiartă. Suprafaţa pielii prezenta un fel de lichid gălbui, fără nicio sângerare. Fără a prezenta rupturi anterioare, pielea şi earnea se desfăceau de pe os, deşi se menţineau încă legate de corpul lui Prestes, cu ajutorul unor ligamente prinse cu ţesuturile vecine rămase sănătoase. Carnea se desfăcea în anumite forme neregulate, nu sub formă de filamente sau gelatină şi nu dădea impresia că se lichefiază. Iar oasele apăreau dezgolite! Se vedeau oasele părţii centrale a frunţii lui Prestes Vârful nasului se descărna, dinţii inferiori erau vizibili, căci mandibula de jos era descărnată Maxilarul inferior se lega de craniu, deoarece numai partea anterioară fusese atinsă.

Carnea glotei era desfăcută, la fel ca şi cea a gâtului, până la osul extern Mâinile şi braţele erau descărnate, la Cel gambele şi picioarele Bolta palatină şi limba, nu au fost atinse probabil, căci Prestes putea vorbi norma), înainte ca dinţii inferiori să fie dezgoliţi Probabil a fenomenul luminos a atins puţin pielea, muşchii superficiali şi ţesutul cartilaginos, fără legătură directă cu structura musculară profundă. Respiraţia şi circulaţia sângelui păreau normale şi neatinse. Ritmul cardiac nu a fost controlat Prestes refuza categoric apa sau nuncarea care i se dădeau în niciun moment nu a acuzat dureri

Apoi, Prestez ajunse o fantomă de care îţi era frică... Nu mai era decât un biet mutilat cu carnea în descompunere, ai cărui ochi erau măriţi de spaimă. Nu mai putea să rostească niciun cuvânt, iar sunetele pe tare le scotea nu aveau niciun sens. În această atmosferă de panică generală, s-a hotărât ca ceea ce mai rămăsese din corpul său descompus, să fie dus la spitalul cel mai apropiat, la Santa Casa de Şantan de Parnaiba. În ultimele clipe ale vieţii, mai articula nişte sunete guturale, neinteligibile. Încerca oare să povestească îngrozitoarea tragedie prin care trecuse? Nu se va şti niciodată. A murit în aceeaşi seară, înainte de a fi ajuns la spital. Datorită faptului că nu a fost văzut de medic, certificatul de deces a fost semnat de mai mulţi martori: „Mort în urma unor arsuri

generalizate. Iată aşadar o expresie nu tocmai potrivită pentru această moarte atroce, total necunoscută – atunci ca şi acum – ştiinţei actuale…

Poliţia a făcut mai multe anchete, fără a ajunge la vreun rezultat. Nu au fost descoperite niciun fel de urme, din casă sau din jurul ei, nu lipsea nimic. Deşi neverificată, nu este exclusă posibilitatea unei întâlniri în interiorul casei. Dar dacă a fost cineva. În niciun caz nu a fost o persoană cunoscută în regiune. Oricum, şi în zilele următoare, au fost observate numeroase lumini nocturne care străbăteau, aparent fără nicio noimă, cerul regiunii.

Undeva pe planeta albastră, un om este atins de o misterioasă rază de lumină. El moare câteva ore mai târziu, trecând printr-o stare de descompunere îngrozitoare şi incredibilă a ţesuturilor atinse. Dacă nu am şti că totul s-a petrecut aievea, am putea crede că este vorba aici de o povestire de groază, sau de science-fiction. Şi mai ştim că evenimente de acest fel au mai avut loc, în acei ani, în mai multe zone ale Americii de Sud (în Argentina, de pildă

Vara acelui an 1946, avea să fie martora unei întregi serii de observaţii stranii deasupra a cel puţin două din statele Europei de Nord: Suedia şi Norvegia.

Suedezii au crezut la început că au de-a face

cu „bombe-fantomă”. Erau un fel de obiecte ciudate, care apăreau bruso de niciunde şi dispăreau tot atât de misterios, spre uimirea şi uneori spaima celor ce le observau. Iată în continuare câteva din aceste semnalări:

— 2 iulie, Gevle. La ora 20: 00 un obiect de origine necunoscută a fost văzut pe cer. Altitudinea a fost estimată la 30.000 picioare. Corpul era cenuşiu, iar la coadă se vedea o lumină strălucitoare. (După „Svenska Dagbladet”).

— 8 iulie, Norrkoping. De data aceasta, un obiect ca o sferă a fost văzut mi-şcându-se spre est. Avea diametrul de vreo două picioare, iar culoarea era cenuşi* Nu se auzea mei un sunet. (După „Dangens Nyheter”>

— 9 iulie, Norrby. Ceva înconjurat de foc a căzut din cer. Nu s-a mai spus nimic altceva despre incident (După „Dangens Nyheter”).

— 10 iulie. Stockholm. La ora 14: 30 a fost văzut un obiect similar, dar de data aceasta era mai mare, iar corpul lui semăna mai mult cu o ţigară... Avea un diametru cât jumătate de Lună, iar lungimea lui era de zece ori, sau poate de 12 ori cât diametrul Lunii. Era de culoare albastră, ca o cometă. Obiectul călătorea spre vest. (După (Svenska Dagbladet”).

— 11 iulie. Orebre. La amiază, un obiect triunghiular de vreo 60 de picioare în lăţime a căzut în mare spre est. (După „Dangens

Nyheter”).

— 11 iulie. Otterslettan. La ora 7: 30 p.m. a fost văzut pe cer un obiect strălucitor. Cineva a spus că era lung de vreo 3 picioare, lăsând în urmă un fum. (După „Dangens Nyheter”).

— 11 iulie. Lindkoping. Dimineaţa târziu un obiect în formă de rachetă a fost observat de numeroşi oameni. La coadă se putea observa o linie de care era ataşată ceva că e sferă de cupru. (După „Dangens Nyheter”).

Până atunci, aceşti „meteori 1 treziseră doar curiozitatea şi lumea nu-i considera ca prezentând vreun interes special. Totuşi. În această zi deosebită de 11 iulie 1946, un „meteor” a căzut pe pământ la Njurunda şi a produs o puternică uimire tuturor martorilor pentru că nu semăna cu niciun meteor văzut mai înainte. De fapt, nu semăna cu nimic văzut înainte.

„Tocmai ne luam ceaiul, când un obiect luminos de forma unei stare, mare tă aproape întuneca Soarele, veni de deasupra vârfurilor copacilor la aproximativ 40 de grade şi a lovit pământul la numai câteva picioare de nişte copii care se jucau pe plajă. Obiectul emitea o lumină strălucitoare în coadă, care se întindea pe o lungime de vreo sută de picioare. Semăna mult cu lumina unei făclii Aceasta s-a întâmplat la ora 2: 30 p.m. Natural, amândoi ne-am grăbit spre gaura pe care «bomba» o făcuse pe plajă Era adâncă

doar de câteva incii, dar de vreo şase picioare în diametru. Am pornit să strângem bucăţelele cart; fuseseră lăsate de «bombă». Păreau ca un fel de zgură poroasă. Culoarea materialului varia de la maroniu la negru. Unele bucăţi erau aproape ca praful şi când le atingeam, vârfurile degetelor căpătau o culoare cenuşie, ca şi cum praful ar fi fost acid. Aceste particule aveau un miros special…

Aceasta este povestea pe care un pilot suedez, Linden, a relatat-o ziarului norvegian „Arbeiderbladet”, Ulterior, particulele au fost trimise spre analiză doctorului Becklung de la Celulosebolaget din Kubikkenborg, care a găsit că materialul conţinea puţin carbon şi o cantitate considerabilă de materie organică! Tot acum, a găsit şi un mi-o cilindru de metal, lung de numai o incie, care conţinea ceva asemănător cu e tablă de şah din aluminiu.

Concluzia oficială: Doar nişte lemn de plută şi zgură fieroasă, care se găseşte în mod obişnuit pe plajă! Materie organică? Interesant! Probabil că vreo civilizaţie mai avansată care făcea cercetări în jurul Terrei, şi-a pierdut în ziua aceea pe vreunul din piloţii săi… Sărmanul necunoscut va fi fost tare dezamăgit să constate că „terrienii” îl consideră „lemn de plută şi zgură fieroasă”. Totuşi, părerea generală era că ar fi putut fi o armă secretă rusească, dată fiind evidenţa că ceva

foarte material căzuse pe nisipul plajei.

Sub titlul „Noi mingii de foa deasupra Suediei”, ziarul „Afterposten” scria următoarele, la 11 iulie 1946 „Mingiile de fac văzute pe cer devin un mister ce creşte de la o zi la alta în Suedia. Unii cred că acestea sunt meteori. În timp ce alţii le cred bombe de natură necunoscută îndreptate împotriva Suediei”.

În ziua următoare, acelaşi ziar menţiona „Armata suedeză informează pe corespondentul nostru că unele observaţii pot fi explicate. «Afterposten» a luat contactul cu experţii în bombe, care au spus că fenomenul a fost observat eu atâta regularitate. Încât meteorii pot fi excluşi în mod sigur!... Tstuşi, nu puteau fi chiar aşa de siguri... Sunt multe indiciile care arată că obiectele ar putea fi rachete teleghidate care nu conţin explozibil1

Dar cine ar fi fost interesat să încerce „arme secrete” deasupra Suediei. În loc să o facă într-un Iog pustiu, nepopulat? Şi. de fapt, cine le ar fi construit? Experţii germani fugiseră în America, iar cei câţiva care

13G

fuseseră capturaţi de ruşi, nu ar i i fost capabili de astfel de performanţe, şi lucrul acesta era cunoscut în Suedia.

Ziarul suedez „Dangens Nyheter” afirma că la Rasunda, în ziua de 12 iulie la ora 7 p.m., a fost

văzut din nou un obiect realmente straniu: „Semăna, foarte mult cu o uriaşă farfurie eu nişte picături pe margine. Înainta încet către Nord-Vest”. Iar „Aftenposten” din 17 iulie 1946 spunea: „În ultimele zile-au fost observate un mare număr de rachete. Ele au fost văzute deasupra întregii Scandinavii şi chiar din Finlanda am primit istorisiri despre obiecte ce se mişcă în viteză ameţitoare pe cerul nopţii. În prezent se crede că acestea sunt rachete construite în întregime pe noi principii 4. Acelaşi „Aftenposten”, în ediţia sa din dimineaţa zilei de 20 iulie, se întreba; „Experimentează cineva obiecte zburătoare X în Norvegia?”

În centrul Norvegiei se află un mare lac numit Mjosa. La o mică fermă aflată în extremitatea de sud a lacului, un fermier şi familia sa au fost martorii apariţiei unui obiect straniu. El şi cu fiul său lucrau în curte, iar soţia şi fiica sa lucrau în vârful unei coline, chiar lângă fermă. Era miezul zilei, cerul era senin, locul era complet calm şi totul părea aşa cum este de obicei o zi calmă şi liniştită de vară. Apoi, deodată, soţia sa a auzit ceva Un sunet straniu se auzi deodată în cer. Probabil că un avion venea la joasă altitudine. Zgomotul, totuşi, nu era ca acela al unui avion. Suna mai degrabă ca şi cum ar sufla un vânt puternic. Curând după acieasta, mama şi fiica au văzut două obiecte semănând cu nişte rachete

care au trecut pe deasupra capetelor lor cu o viteză atât de mare şi atât de jos, încât ele s-au aruncat înspăimântate la pământ. Ele au putut vedea vârfurile copacilor îndoindu-se sub presiunea aerului. „În curte, Digrat Skang şi fiul său, stăteau şi priveau obiectele X de la o distanţă de vreo 150 picioare. Skang spune că semănau foarte mult cu V-1 pe care le văzuse în poze. Avioane obişnuite nu puteau fi în mod sigur. Aveau forma unei ţigări şi păreau să fie lungi de vreo 7 picioare, cu întinderea aripilor de vreo 3 picioare şi situate la vreo trei picioare depărtare de bot, aproape de mijloc. N-au văzut niciun fel de foc. Rachetele au trecut pe deasupra în formaţie strânsă.

una doar cu puţin deasupra celeilalte, pe o traiectorie parabolică. Apoi, ele au căzut simultan în lac, aruncând apa la câteva picioare înălţime”.

Mai erau încă destule personalităţi care susţineau cu încăpăţânare că obiectele nu puteau fi decât meteoriţi.

Un profesor universitar afirma că este vorba de „Fata

Morgana” şi că asemenea lucruri de obicei nu cad din cer. Deşi armata a luat în serios incidentul, nu a putut da lămuriri suplimentare. Totuşi, deasupra Suediei continua seriaobservaţiilor ciudate, pe care presa le relua prompt:

— „Armata suedeză caută un obiect care a

căzut într-un lac. Obiectul a lăsat un orificiu larg în mâlul de pe fund, ceea ce arată că avem de-a face cu ceva real”. („Göteborg Handel & Şiofarte Tidning”).

— 22 iulie, Norrland. „O torpilă de culoare argintie a fost văzută pe cer. Se mişca cu o viteză foarte mică şi la o altitudine foarte joasă. După o vreme a dispărut în spatele unui nor 1. („Dangens Nyheter”).

— 23 iulie, Melaren. „O minge de foc a lăsat o lumină albastră pe cer… Semăna foarte mult cu a lebădă fără cap”. („Dangens Nyheter”).

— 26 iulie. Oslo, Norvegia. „La ora O: 53 s-a auzit o explozie deasupra întregului oraş şi s-a văzut o lumină. Poliţia crede că venea din cer” („Aftenposten”).

— 29 iulie, Overicalix. „Armata informează că o bombă-fantomă a intrat în lacul Kolmjervajon. Obiectul semăna cu o rachetă, lung de vreo 9 picioare, iar pe corpul lui se puteau vedea nişte litere pictate”. („Dangens Nyheter”).

Armata suedeză a luat iniţiativa unor investigaţii semioficiale în luna iulie a acelui an 1946. Ea a promis că la începutul lui august va da publicităţii un raport asupra observaţiilor şi concluziilor la care s-a ajuns. Dar acest raport nu a mai apărut niciodată. Să nu fi fost el oare întocmit din cauza aşa-numitei „securităţi naţionale”? Sau poate că investigaţiile au dus la

rezultate pe care nu îndrăznise să le publice, fie din teama de a nu fi crezuţi, fie de a nu crea panică în publicul larg. Oricum, teoria că obiectele ar fi fost comete sau asteroizi, a fost deja respinsă de o serie de oameni de ştiinţă. În schimb, s-au făcut tot felul de speculaţii că acele apariţii nu erau de origine pf, mânteană.

George Adamski – una dintre primele persoane care au pretins contactul cu fiinţe de pe o farfurie zburătoare – a declarat că a văzut primul UFO în noaptea de 9 octombrie 1946. În timp ce scruta cerul printr-un telescop de tip „Tinsley”, în curtea sa de pe pantele sudice ale muntelui Palomar, California. „Observaţia s-a petrecut în timp ce urmăream o ploaie de meteoriţi. Am văzut un obiect în formă de trabuc, negru, traversând cerul nopţii. Mi-am zis atunci că trebuie să fie vreun tip nou de armă secretă, testată în USA”.

Aşadar, George Adamski are prima dintr-o serie lungă de experienţe fantastice, într-o noapte din octombrie 1946. În următorii câţiva ani, Adamski a pretins că a văzut şi fotografiat o mulţime de farfurii zburătoare. Auzindu-l vorbind, ai fi putut crede că cerul de deasupra Mt. Palomar era plin de nave interplanetare. „Am expus sute de negative – afirma Adamski. 18 dintre fotografii constituie dovezi absolute că farfuriile zburătoare sunt extraterestre*”.

Înarmat cu fotografiile lui, Adamski a obţinut un mare succes, mai ales după publicarea cărţii sale despre contactul cu fiinţele frumoase cu părul auriu, venite din alte lumi. A pretins că i-a întâlnit în 20 noiembrie 1952, în zonele izolate ale unui deşert din California. Auzise circulând zvonurile aterizărilor farfuriilor de pe alte planete, în deşert. Circulau şi poveşti stranii cu omuleţi coborând din farfurii acostând automobilist! în zonele singuratice ale deşertului. În ciuda reţinerii sale de a merge în deşert, Adamski a declarat că a făcut mai multe excursii în regiune, înainte de întâlnirea sa cu frumosul Venusian ufonat.

În acea excepţională după-amiază de noiembrie, Adamski spune că a văzut o navă gigantică de forma unei mingii de fotbal săltând deasupra deşertului. El a scos telescopul şi a făcut mai multe fotografii ale neobişnuitei nave. La mică depărtare, cei patru însoţitori ai săi, neîncrezători, urmăreau scena prin binocluri, cu o uimire temătoare. Acesta a fost momentul în care Adamski a pretins că a avut contactul personal cu Venusianul ufonat. „În aparenţă era remarcabil de uman. Faţa, lipsită de păr, era încadrată de plete lungi, blonde. Avea cam 1.72 m înălţime şi cred că era în vârstă de 28 – 30 de ani”. Adamski şi ufonatul nu au putut conversa într-un limbaj vorbit, dar au comunicat telepatic. „Îl chema Orthon – spune Adamski. Obiectivele lui sunt

prieteneşti, pentru că venusienii sunt îngrijoraţi de creşterea radioactivităţii în atmosfera Pământului. Ei cred că radiaţiile testelor atomice efectuate în USA ŞI URSS sunt o primejdie pentru planeta noastră”.

Adamski afirmă că i s-a spus că o navă în formă de trabuo era „nava-mamă. Farfuriile zburătoare discoidale sunt navele de cercetare. Ele sunt lansate de pe nava-mamă ca nişte vehicule-suveici (sau navete), între nava-mamă, care rămâne la înălţime, şi Pământ. Navelecercetaşi sunt propulsate printr-o formă de energie magnetică. (Adamski foloseşte trei expresii nave-suveici, nave-cercetaşi şi navete).

Cum e viaţa pe Venus? Adamski a spus că vizitatorul său i-a prezentat câteva frânturi tentante ale paradisului de acolo „Legile pe Venus sunt cele ale Creatorului, faţă de cele ale unui corp guvernamental – nenaturale şi materialiste care-şi impun filosofia naţiunilor pământene”. De ce nu aterizează venusienii să-şi expună intenţiile în faţa pământenilor? „Mai mulţi venusieni au aterizat deschis pe planeta noastră – a afirmat Adamski. Ei au fost ucişi de pământeni Aceasta explică de ce nu aterizează în zone populate. Ei afirmă că suntem. o societate foarte, ostilă”. Pilotul venusian i-a spus lui Adamski că toate planetele sistemului solar sunt locuite de umanoizi. Ufonautul cu părul lung i-a mai spus că

mulţi pământeni au fost „răpiţi” de bunăvoie şi duşi să trăiască pe alte planete.

venturile lui Ad.amski ca persoană contactată au fost descrise în amănunţime în cele două cărţi pe care le-a scris „Flying saucers hnve 1 anded” (Farfuriile zi urătoare au aterizat) şi „Inside the Spaceships*” (în interiorul navelor spaţiale) Fie conţin de asemenea o expunere amănunţită a filosofiei vizitatorilor

Oeorge Adamski rămâne una dintre cele mai controversate personalităţi care la începutul „epocii moderne” a OZN-urilor. s-a ocupat şi a avut curajul să scrie despre acest subiect inedit. Înainte însă de a-l condamna cu asprime, e bine să ne reamintim că el vorbeşte di centura de radiaţii Van Allen «i se fenomenul de luminozitate care înconjoară navele spaţiale în timpul zborurilor în cosmos, cu câţiva ani anterior lansării primului „satelit artificial al pământului” (C.S.I… 4 octombrie 1957), deci anterior ca acestea să fie cunoscute şi recunoscute de ştiinţa oficială…

Ce dovezi poate să ne ofere Adamski? Întotdeauna, referirile la fotografiile lui au fost sceptice. Investigatorii militari de la U.S. Air Force şi cercetătorii ufologi au etichetat aceste imagini ca fiind uşor de falsificat. „S-ar putea să fie veritabile – a spus un cercetător civil – dar pot fi reproduse de oricine cu cunoştinţe elementare în arta fotografică”.

Într-adevăr, în general, fotografiile cu şi despre OZN-uri ar putea fi uşor de falsificat A dovedit-o cu prisosinţă însăşi revista „Ştiinţă şi Tehnică” în numărul său din aprilie 1987 când, sub pana total neinspirată a lui Cristian Crăciunoiu, publică unul dintre cele mai... discutabile articole: Fotografii OZN „originale”. Se face astfel dovada că oricine, oriunde şi oricând poate fotografia OZN-uri. E drept că, în urma numeroaselor proteste primite prin scrisori sau telefoane, revista a încercat. s-o „dreagă” oarecum, publicând, printre altele, în numărul său din august acelaşi an 1987, un fragment dintr-un interviu pe care „renumitul scriitor sovietic Arkadi Strugaţki” l-a dat pentru „Sovieţkaia Literatura”. Din păcate, nu a fost vorba decât de un fragment, exact acela care a convenit punctului de vedere exprimat anterior de „Ştiinţă şi Tehnică*”.

O gafă de aceeaşi natură, dar de proporţii mult mai mari, făcuse în 1984 însăşi editura „Junimea”, publicând sub semnătura unui oarecare Virgil V Scurtu, cărţulia „Humbug? OZN sub reflectorul ştiinţei”.

Atât redacţia revistei bucureştene, cât şi aceea a cunoscutei edituri moldovene au reuşit astfel să-şi ştirbească o bună parte din prestigiul incontestabil pe care şi-l câştigaseră în ani îndelungaţi.

Şi acum, câteva date despre dispariţiile din

„Triunghiul Bermudelor” şi din alte zone ale lumii, cu menţiunea expresă că paginile ce urmează nu constituie decât o succintă trecere în revistă a principalelor evenimente de acest fel.

Din cele mai vechi timpuri au circulat poveşti, mai mult sau mai puţin reale, mai mult sau mai puţin credibile, referitoare la „corăbii-fantomă” care brăzdau mările şi oceanele lumii, sau – mai recent – la dispariţii misterioase de nave şi avioane.

În scrierile lor. Platon (filosof grec, 427 – 347 î.e.n.) şi Aristotel (savant şi filosof grec, 384 – 322 î.e.n.) povestesc despre o mare întinsă ce se găsea la o distanţă de câteva zile de navigaţie spre apus de „Coloanele lui Hercu! e „(denumire dată de antici strâmtorii Gibraltar) şi în adâncimea căreia ar fi dispărut legendara Atlantida. Noroiul şi ierburile în care se împotmoleau corăbiile ce încercau să străbată aceste ape, proveneau, după părerea lor, de la uscatul înghiţit de ape. Despre acer, stă aglomerare de ierburi vorbeşte şi filosoful Teofrast {372 – 287 î.e.n) în lucrarea sa „Istoria plantelor”.

În mijlocul acestei mări a ajuns Cristofor Columb la 16 septembrie 1492, în cursul primei sale călătorii spre „Lumea Nouă” După două zile de navigaţie avea impresia că vasele sale înaintau într-o veritabilă preerie. Numai după trei săptămâni corăbiile s-au găsit din nou în marea

liberă. Astfel, Columb lasă posterităţii prima însemnare scrisă făcută „la faţa locului”, privind pericolele ieşite din comun ale acestei zone oceanice. Tot el este acela care a observat acolo ciudate „fâşii incandescente” de1 „apă albă”. Şi – ca o confirmare modernă a acestei consemnări – după relatările astronauţilor americani, aceste sclipiri albe sunt ultimele lumini care mai pot fi văzute pe Pământ de către cei ce pleacă în Cosmos.

S-a născut astfel legenda Unei mări misterioase şi înfricoşătoare, legendă care avea să dăinuie peste secole şi să furnizeze scriitorilor subiecte fantastice şi pasionante. Astfel, către mijlocul secolului trecut, William Robert Chambers descria această mare ca pe un imens „Cimitir de epave din toate timpurile şi de toate tonajele”. În 1898 scriitorul american Thomas Janvier, a publicat o carte de aventuri al cărui erou, marinarul Roger, reuşeşte să se salveze de la un naufragiu pe o plută împinsă de curenţi în mijlocul oceanului. Aici, el vede o îngrămădire halucinantă de epave, pe care se aflau navigatori morţi la posturile lor, sclavi în lanţuri etc.

Marea Sargaselor – căci despre ea este vorba – spaima legendară a vaselor ou pânze, este un loc de ne glob atât de special, încât poate fi considerată ca o regiune geografică distinctă. Nu este o mare propriu-zis, ci o porţiune din

Atlanticul de Nord, înconjurată de marii curenţi ai Canarelor şi Golf-Stream-ului, cu o suprafaţă de cca. 6 – 7 milioane kmp. Iată câteva din caracteristicile acestei zone:

1) Abundenţa foarte mare a speciilor de floră şi faună marină, ceea ce constituie un adevărat „El Dorado” pentru naturalişti;

2) Fiind depărtată de orice ţărmuri, ea este lipsită de aportul de apă dulce sau de gheaţă topită, constituind partea cea mai sărată din Oceanul Atlantic (36, 5 – 37 %), care el însuşi este cel mai sărat dintre oceanele lumii;

3) Transparenţa foarte mare a apelor sale (peste 65 m adâncime);

4) S-a descoperit că aici este unul din cele două puncte de pe glob unde busola indică nordul geografic şi nu pe cel magnetic! Celălalt punct care prezintă această ciudăţenie, exact la antipod, este Marea Diavolului, despre care vom mai avea ocazia să vorbim, şi care se află între Japonia şi nordul Filipinelor;

5) în sfârşit. o ştire care ne parvine de la începutul anului 1975, menţionează măsurătorile făcute asupra suprafeţei oceanelor de către satelitul american ExECS-C, lansat la 9 aprilie Concluzia la care s-a ajuns este menită să sensibilizeze întreaga lume ştiinţifică: câmpul magnetic terestru determină o scădere a nivelului apelor cu aproximativ 25 în pe o porţiune cu un

diametru de cca. 200 km în periculoasa Mare a Sargaselor. Vapoarele care circulă în această zonă sunt forţate – fără a-şi da seama – să pătrundă în această „vale” adâncă a oceanului, reducându-li-se, din diverse motive, posibilităţile de manevrare.

Dar, Marea Sargaselor nu este decât o mică porţiune în apropierea unei alte zone a Atlanticului, care şi-a câştigat în ultimul timp un trist renume, datorită numeroaselor accidente şi dispariţii misterioase de avioane, vapoare şi oameni. Cine nu a auzit de „Iadul mărilor*”, „Triunghiul Negru”, „Cimitirul Atlanticului. „Marea nenorocirii”, „Triunghiul Diavolului”, „Triunghiul morv

ţii” sau „Triunghiul Bermudelor”? Oricare dintre aceste denumiri ne duce cu gândul şi imaginaţia spre acelaşi loc enigmatic de pe Terra.

O zonă a Atlanticului Occidental, în largul coastei de sud-est a Statelor Unite, formează un triunghi, delimitat la nord de Insulele Bermude, la vest de Florida Meridională şi la sud de Puerto Rico. Acest sector ocupă un loc primordial, tulburător, chiar inimaginabil, în inventarul mondial al misterelor încă neelucidate. Este vestitul „TRIUNGHI AL BERMUDELOR”, zonă unde mai mult de o sută de vapoare şi avioane s-au evaporat, pur şi simplu – în cea mai mare parte după anul 1945

— Şi unde peste 1.000 de vieţi omeneşti au

fost pierdute în cursul ultimelor decenii. Dispariţiile se succed cu o frecvenţă care pare în creştere, deşi rutele maritime şi aeriene sunt mult mai frecventate, cercetările sunt mai asidue, posibilităţile ştiinţifice şi tehnologice de studiu sunt mai complexe şi mai perfecţionate, iar rapoartele mai atent şi mai competent întocmite decât altă dată.

Să alegem ca punct de plecare începutul secolului

XIX, pentru un motiv foarte simplu: atunci, istoria navigaţiei cunoaşte o cotitură crucială, trecerea de la vasele cu pânze la cele acţionate de forţa aburului. În 1819, corabia cu pânze şi cu aburi „Savannah”, traversează Atlanticul în „timpul record” de 25 de zile, lăsând în urma ei, din portul britanic Liverpool până în portul amtrican New Orleans, cea mai lungă dâră de fum din care se pomenise vreodată. De la acea dată, numărul vapoarelor se măreşte vertiginos şi continuu. Un singur secol avea să treacă şi oceanele lumii urmau să fie brăzdate de zeci de mii de vapoare, veritabile uzine şi hoteluri plutitoare, înlesnind transporturile şi comunicaţiile intercontinentale, mărind implicit şi numărul accidentelor şi observaţiilor din Triunghiul Bermudelor sau din alte zone.

Iată, aşadar, istoria dispariţiilor:

— Lista victimelor pare a fi deschisă încă în

august 1800 de către vasul militar american „Insurgent”, care dispare fără urme în Triunghi, cu cei 340 de oameni pe care-i avea la bord.

— În 1840, „Rosalie”, navă franceză cu vele, în drum spre Havana, este descoperită pustie, cu pânzele ridicate şi încărcătura în stare bună, locuită doar de un canar, pe jumătate mort de foame în colivia sa. Experţii care au examinat nava, au ajuns de comun acord la concluzia că, cei care au fost pe acest vas, „din cauza unor motive necunoscute, au înnebunit brusc şi ca urmare, echipajul şi pasagerii au părăsit în grabă vasul”.

— Vara anului 1850. În aceeaşi zonă, un velier de mare tonaj a atras atenţia pescarilor şi fermierilor din Easton Beach, prin faptul că se îndrepta cu mare viteză spre ţărm. El şi-a continuat drumul şi a eşuat cu mult în interiorul ţărmului „ca şi cum ar fi fost transportat de o mână uriaşă”. Nimeni nu a apărut pe punte, pentru singurul motiv că nu avea cine: vasul era pustiu, dar totul arăta că echipajul îl abandonase cu cel mult o oră, o oră şi jumătate înainte. Mâncarea aburea încă în bucătărie, cafeaua aştepta să fie turnată în ceşti... Comisia de cercetare, care a studiat cele întâmplate pe „Seabird” – numele vasului – a renunţat la ipoteza măcelăririi echipajului, deoarece nu au fost găsite urme de violenţă nici la bord, nici pe coridoare. În ziua aceea condiţiile atmosferice au fost

excelente, vasul naviga în apropierea malului, dar valurile n-au aruncat pe ţărm nici cadavre, nici bărci de salvare, nici alte sfărâmături. S-a mai putut afla că vasul chemase în ajutor, fără alte explicaţii, un vapor de pescuit din apropierea portului unde ancora de obicei, Newport, Rhode Island, SUA. Apoi, urmează lovitura: deşi bine fixat în nisip, vasul a dispărut subit într-o noapte! Fireşte, nici atunci şi nici mai târziu nu s-a putut găsi o explicaţie cât de cât rezonabilă.

— În 1854, goeleta „Bella" dispare total în Triunghi, fără indicarea precisă a locului, din lipsă de informaţii.

— Despre misterul vasului „Marie-Celeste" am vorbit deja în paginile anterioare şi socotim că nu mai sunt necesare alte amănunte.

— În 1880, fregata-şcoală „Atlanta", plecată din Bermude spre Anglia, a dispărut fără ca să lase urme, cu toţi cei 290 de elevi-marinari aflaţi la bord.

— 1902. Vasul german cu trei catarge „Freya", părăseşte Manzanilla (Cuba) îndreptându-se spre Chile şi este descoperit 17 zile mai târziu, distrus în parte, fără

14.5

nicio persoană la bord. Ancora mai atârna încă; nu se semnalase timp nefavorabil.

— La 13 octombrie 1913. Albert Juel, proprietarul unui avion de mică putere,

caracteristic epocii sale, decolează din Hampstcad în direcţia Stat-fsland Deşi ziua era senină, iar Juel trebuia să zboare deasupra uneia dintre cele mai pgluate zone ale Cubei şi deasupra mării străbătute de numeroase vase, el nu a ajuns niciodată la destinaţie şi nu s-a mai aflat nimic despre el. Aceasta este socotită prima dispariţie misterioasă în oceanul aerian.

— În 1918, vasul de aprovizionare „Cyclops”, 19.000 t., plecat din Barbade cu 309 persoane la bord, dispare fără să lase urme în Triunghiul Bermudelor.

— Căpitanul Mancell James, zboară la 29 mai 1919 din Lee, statul Massachusetts, SUA. El comunică prin radio că intenţionează să aterizeze pe aerodromul Mitchell, Long-Island, după care dispare fără nicio urmă, deşi a fost intens căutat.

— În 1921. lângă ţărmurile Floridei, a fost găsit vasul american cu cinci catarge „Carol Dearing” care, cu numai două zile mai înainte, mai circula încă normal pe mare. Acum însă, nici echipajul, nici încărcătura, nici bărcile de salvare nu se mai aflau la bordân cabine domnea dezordinea. Cârma era avariată, roata cârmei zdrobită. Un amănunt interesant: pe catarg flutura steagul care semnaliza „Am pierdut controlul vasului”.

—.1925. Cargoul „Cotopaxi”, plecat din Charleston spre Havana, se scufundă în mod

inexplicabil.

— 1926…Suduffce”. plecat din Port-Newark, dispare cu cei 29 de oameni ai săi.

— În luna februarie 1928, celebrul aviator american Charles Lindbergh, pionierul traversării în zbor a Atlanticului, nota în timpul unei curse între Havana şi México City: …Pe când se lăsa noaptea, la scurtă vreme după ce am părăsit Florida, cele două busole de la bord n-au funcţionat, acele lor se învârteau în toate direcţiile iar altimetrul parcă înnebunise. Nu mă puteam orienta după stele din cauza ceţii dense şi n-am regăsit drumul decât dimineaţa, când mă aflam deasupra Insulelor Bahamas…

— În acelaşi an, un accident celebru despre care avea să se vorbească mult timp. La 10 iunie 1928, din Bergen.

Norvegia, a decolat marele liidroavion „Latham-47”, condus de doi piloţi eminenţi, norvegianul Dietrihsen şi francezul Guilbaud. La bordul hidroavionului se afla şi marele explorator polar Amundsen, care se grăbea să-i vină în ajutorul echipajului de pe dirijabilul „Italia 4, aflat în nenorocire, undeva la nord de insulele Spitzbergen. Comandantul dirijabilului era Umberto Nobile. Dar „Latham”-ul nu a ajuns niciodată la Spitzbergen. El a pierit undeva în Marea Barentz şi nici până astăzi nu se ştie ce s-a întâmplat. (Jumătate de secol mai târziu, în! 978,

când Umberto Nobile împlinea venerabila vârstă de 93 de ani, acesta a fost complet reabilitat, negăsindu-i-se nicio vină în suita de întâmplări tragice din anul 1928).

— În 1932, bricul „John and Mary”, a fost găsit la 50 de mile sud de Bermude, eu pânzele legate, cu carena proaspăt vopsită, fără niciun om la bord.

— Către sfârşitul anului 1935, vasul „Dahma” este găsit în largul insulelor Bermude, fără echipaj, cu pânzele sfâşiate şi catargele trântite în apă.

— La 12 august 1937, cvadrimotorul sovietic „N-209” decolează din Moscova în direcţia Americii de Nord, dar... dispare subit deasupra Polului Nord. Avionul era pilotat de şase aviatori de înaltă calificare. O comisie guvernamentală a dirijat cercetările de căutare a celor 24 de avioane sovietice şi 7 din alte ţări, a spărgătoarelor de gheaţă şi a grupelor terestre. Dar totul a rămas fără niciun rezultat.

— Spre sfârşitul anului 1939, cargoul cubanez „Rubicon” a fost găsit pustiu în largul peninsulei Florida. Vaporul era în stare excelentă, toate lucrurile echipajului se aflau pe bord. Un singur câine rătăcea flămând pe punte...

— În februarie 1940, este descoperit vasul „Gloria-Golite” din St. Vincent, la 200 mile sud de Mobile, în Golful Mexicului. Vasul era pustiu şi

totul era în ordine la bordul lui. Nimic nu indica o cauză a părăsirii... niciun indiciu nu lăsa să se întrevadă motivul dispariţiei echipajului.

— Să mai adăugăm aici şi incredibila dispariţie a avionului pilotat de Antoine de Saint-Exupéry, plecat la sfârşitul lunii iulie 1944 de pe aerodromul din Corsica, într-o misiune de cercetare. După cum autorul spune în „Micul Prinţ”: „...ştiu sigur că el a revenit pe planeta sa, pentru că, la ivirea zorilor, nu i-am găsit trupul”, tot aşa, pilotul şi avionul său nu vor mai fi regăsiţi niciodată... (Este adevărat, de-a lungul anilor s-au găsit diverse motivaţii acestei dispariţii. Dar niciuna dintre ele nu acoperă complet toate aspectele curioase legate de „Cazul lui Saint-Exupbry”).

— Despre dispariţiile din ziua de 5 decembrie 1945, cunoscute sub numele de „Zborul nr. 19”, am vorbit, de asemenea, în paginile anterioare. De la acea tragică întâmplare, suita dispariţiilor din Triunghiul Bermudelor continuă într-un ritm accelerat. Dar nu numai din Triunghiul Bermudelor...

— În ianuarie 1947, pe panta gheţarului Tahomsk, la 3.500 în altitudine, se prăbuşeşte bimotorul „C-46”. Pe capitonajul interior al avionului sunt găsite urme de sânge, ca mărturii ale îngrozitoarei izbituri... Dar nu au fost găsite niciunde trupurile celor 32 de pasageri ai

avionului!

— Tot în 1947, o superfortăreaţă zburătoare SUA, dispare cu echipai cu tot, fără să lase urme, la 150 km de Bermude.

— La 31 ianuarie 1948, ora 1: 00 noaptea, comandantul aeroportului din Bermude a dat alarma. Un avion de tipul Star-Tiger cu 27 de pasageri la bord, care trebuia aterizeze în seara precedentă la ora 22: 30, a dispărut la nord de Bermude. În ultimul său mesaj, pilotul anunţa r „Sunt pe rută. 400 mile de Bermude. Timpul este bun, totul este în regulă”. Dar avionul nu a mai aterizat niciodată. El s-a volatilizat în noapte, pur şi simplu. 30 de nave engleze şi americane şi 14 avioane au încercat în zadar să descopere o urmă a celor dispăruţi.

— În martie 1948, faimosul jockeu american Al Enyder, pleacă la pescuit la Sandy Key, cu doi prieteni şi nu s-au mai întors niciodată o mie de oameni, o sută de ambarcaţiuni, un dirijabil, un elicopter, participă zadarnic la cercetări s-a promis o primă de 15.000 de dolari celui care îi va găsi morii sau vii…

— 28 decembrie 1918. În acea noapte, un avion, Douglas-DG. 4” pleacă din San Juan, Puerto Rico, spre Miami, Florida; ajunge la 80 km sud de locul de aterizare şi intră în legătură cu turnul de control în momentul în care a văzut luminile insulei Key West. Avea 32 de pasageri la bord. La

ora 4: 13, ultimul niesaj afirma: „Na apropiem de aeroport. Cerem permisiunea de aterizare. Câteva secunde mai târziu, legătura radio s-a întrerupt şi nimeni n-a aflat niciodată ce s-a întâmplat. Cercetările făcute n-au dat niciun rezultat, deşi apele puţin adânci în această regiune a ţărmului permit o bună vizibilitate a adâncurilor.

— La 17 ianuarie 1949, este rândul unui „Ariei" (similar cu Star-Tiger-ul din ianuarie 1948), care decolează din Bermude pentru Kingstone, Jamaica (5 ore şi 15 minute de zbor). 40 de minute de la decolare, se primea un mesaj: „Totul merge bine", iar după aceasta nimic, nimeni nu i-a mai văzut vreodată. S-a făcut un efort imens pentru găsirea celui mai mic indiciu: zeci de vapoare şi de avioane au brăzdat oceanul „pieptănându-l" în lung şi în lat. Totul a fost în zadar, nici cea mai mică urmă nu a fost găsită, nici atunci şi nici mai târziu!

— În martie 1950, un „Globemaster" întorcându-se din Irlanda, dispare la nord de Triunghi. Nu există amănunte precise asupra locului exact al acestei dispariţii.

— În iulie 1950, cargoul „Sandra" pleacă din Savannah spre Venezuela. Trece prin dreptul lui Jacksonville. Sainte-Augustine, parcurgând o rută foarte frecventată şi nu se mai aude vorbindu-se niciodată de el.

— În 1951, nava de război braziliană „São

Paulo” – ce urma să fie dată la fier vechi – traversa zona Triunghiului, însoţită de mai multe remorchere într-o dimineaţă nava nu a mai fost văzută; ea a dispărut brusc, împreună cu echipajul de supraveghere format din opt persoane Navele şi avioanele trimise în cercetare au recepţionat numai „fenomene stranii”... lumini inexplicabile” şi „imaginea unor figuri sau contururi întunecate pa suprafaţa mării”.

— La începutul lunii februarie 1953, un avion cvadrimntor „Rritish York”, cu 6 oameni ai echipajului şi 33 de pasageri, dispare la 900 mile nord de Triunghi, zburând pe ruta Azore – Gânder (New fourtdiand) – A dispărut dup? ce s-a auzit un SOS. fără alte explicaţii.

— La 31 octombrie 1954, un alt cvadrimotor american de tip „Lockheed Super-Conste! lr, tion”, având 24 de persoane la bord. Între care 4 femei şi 5 copii, decolează din stalul Maryland spre Ins. Azore. Avionul este nou-nouţ.

Înzestrat cu două radio-emiţătoare puternice şi cu diverse materiale de salvare pentru cazul unei amerizări forţate, chiar în mijlocul oceanului în caz de nevoie. Dar dispare şi el, de parcă s-ar fi dizolvat undeva deasupra Atlanticului, fără a emite niciun apel de primejdie.

— O statistică a societăţii britanice de asigurări Lloyi, arată că între anii 1929 şi 1954, mările şi oceanele lumii au „înghiţit” 222 de

vapoare care nici n-au lansat SOS uri şi nici n-au lăsat vreo urmă. (Această cifră nu cuprinde vasele scufundate în timpul celui de-al doilea război mondial).

— În septembrie 1955, iahtul „Connemara IV", este găsit abandonat la 400 mile sud-vest de Bermude. Despre ocupanţii săi nu s-a mai aflat niciodată nimic.

— La mijlocul lunii aprilie 1956, în zona sud-estică a Triunghiului dispare un „Boeing B. 25 Mitchell" condus de trei piloţi cu o îndelungată experienţă aviatică.

— La 9 noiembrie 1956, un bombardier al marinei SUA, hidroavion de tip „Martin P. 5 Marlin", se volatilizează în zona sudică a Triunghiului, împreună cu cele zece persoane de la bordul său.

— La 10 ianuarie 1962, un alt avion „Boeing KB. 50", cu 9 oameni la bord, dispare la scurt timp după decolarea sa de pe aeroportul bazei militare aeriene de la T.ungley, Virginia, SUA. În ciuda unei intense acţiuni de căutare, desfăşurate pe parcursul a şase zile, nu au fost găsite niciodată urmele acestei catastrofe aeriene.

— Februarie 1963. Plecat din Beaumont. Texas, cu destinaţia Norfolk, Virginia, uriaşul cargou „Marine Sulphur Queen", 150 m lungime, cu 39 de oameni la bord, dispare după ce transmite un mesaj obişnuit din largul Golfului

Mexic.

— La începutul lunii iulie a aceluiaşi an, pescadorul „Sno Boy” (19 m lungime, 55 de oameni la bord) dispare în drumul său de la Kingstone, Jamaica, spre insulele Cay.

— În august 1963, dispare în apele Triunghiului, vaporul britanic „City of Glasgow”, cu toţi cei 400 de oameni aflaţi la bordul său. Cercetările intense care s-au declanşat, nu au dus la descoperirea vreunui indiciu referitor la vapor, pasageri, sau cauzele dezastrului.

— La 23 august 1963, două avioane-cisternă „Strate Tanker* cu patru motoare, de tip KC-135, pleacă din

Miami cu un echipaj de 11 oameni, pentru a aproviziona în zbor un grup de bombardiere deasupra Atlanticului, Au fost semnalate la 800 mile nord-est de Miami şi la 300 mile vest de Bermude. Apoi… dispariţie totală în plină zi, sub un cer senin. În urma căutărilor, au fost găsite resturi plutind pe apă, la 400 km sud-est de ins. Bermude. Două zile mai târziu, asemenea resturi au mai fost găsite la 250 km depărtare – ceea ce a exclus ipoteza ciocnirii în aer, emisă iniţial.

— 5 iunie 1965. Un avion de tip „C. 119 Flying Boxcar”, dispare cu zece persoane la bord, în sudul Bahamas-ului, la aproximativ 280 mile de Miami. Operaţiunile de căutare au durat 5 zile şi s-au soldat cu un insucces total.

— În vara aceluiaşi an 1965, nava comercială „El Arish”, 2000 tone, a plecat din New Port, Anglia, spre Alexandria. S-au schimbat cu regularitate radiograme, până în momentul când nava a ajuns la 140 mile marine în larg faţă de coasta spaniolă. Apoi a dispărut brusc, fără a i se mai putea găsi vreo urmă, deşi au fost folosite cele mai moderne mijloace de căutare. Inclusiv fotografierea în infraroşu din avion a fundului marin…

— Octombrie 1966. Remorcherul oceanic american „Southern Cities” (19 m lungime) dispare la scurt timp după ce a părăsit portul Freeport. Texas, SUA, în timp ce tracta un şlep greu, de 65 m lungime. De acesta din urmă a fost găsit atârnând un fragment din parâma de tracture. Concluzia anchetatorilor: „…suntem îndrept ştiţi a crede că pierderea remorcherului s-a produs cu atâta rapiditate, încât a făcut imposibilă emiterea unui SOS”.

— 11 ianuarie 1967. Remorcherul american „Ouif Master”, navă modern echipată, a dispărut în drumul său dinspre portul Sechelt, Columbia Britanică, spre Florida. SUA.

— Anul 1967 mai aduce şi dispariţia lângă Miami. a îahâubn de curse „Revence”. lung de 14 m.

— La sfârşitul aceluiaşi an, la 22 decembrie, o altă mică ambarcaţiune…Witchcraft”, 7 în

lunqime, dispare cu doi oameni la bord, la numai o milă (1852 m) de ţărm, lângă Miami. Florida. SUA.

— T a începutul anului 1968, submarinul atomic francez „Minerve”, dispare în Marea Mediterană cu toţi cel 52 de oameni aflaţi la bordul său.

— În aceeaşi perioadă şi în acelaşi loc, dispare un alt submarin israelian „Dakar

— Iar în luna mai 1968, dispare submarinul atomio american „USS Scorpion”, cu 99 de oameni în echipaj în drumul său dinspre Gibraltar spre SUA.

— Tot în zona Triunghiului dispare şi cargoul „Ithaca Island” care transporta grâne, în luna noiembrie 1968, pe ruta Norfolk-Manchester.

— În lunile iunie şi iulie 1969, au fost descoperite pe mările şi oceanele lumii mai multe ambarcaţiuni între 11 şi 18 m lungime, care pluteau în derivă sau răsturnate, fără ocupanţi la bord. Nu s-au putut da explicaţii rezonabile nici acestor evenimente.

— În aprilie 1970, dispare în Triunghi cargoul „Miiton Iatrides” în drumul său din portul american New Orleans spre Cape Town, Africa de Sud.

— În acelaşi an 1970, un alt submarin atomic francez dispare tot în Marea Mediterană, în apropierea Jocului unde dispăruse „Minerve” în 1968. Nicio explicaţie satisfăcătoare privind

această pierdere.

— Tot în anul 1970, s-a întâmplat un eveniment pe/ aeroportul din Miami, la care nici cercetătorii, nici specialiştii, nici oamenii de ştiinţă nu au reuşit încă să dea o explicaţie satisfăcătoare. Cursa de pasageri a companiei Naţional Airlines, care, cu 127 de pasageri la bord se apropia de pista de aterizare, dirijată de turnul de control, din direcţia nord-est, a dispărut pe neaşteptate de pe ecranul instalaţiei radar. Echipajul avionului n-a răspuns la niciunul din apelurile radio lansate de la sol. Dar, după numai zece minute, totul a reintrat în normal: radarul semnala exact poziţia avionului şi nimici n-a mai conturbat aterizarea. După sosirea binevenită, personalul de la sol a asediat cu întrebări pline de griji pe membrii echipajului aterizat. Răspunsurile însă au fost surprinzătoare: cei de pe avion, fără excepţie, au afirmat în mod hotărât că, după cunoştinţa lor, cu ei nu s-a întâmplat nimic deosebit! „Omule – explica unul dintre angajaţii turnului de control, pilotului – dar voi, timp de zece minute, pur şi simplu nu aţi existat!” Ni

— Meni nu a înţeles ce s-a întâmplat, dar adevărata surpriză abia urmă: pe avion, toate ceasurile, fără nicio excepţie, indicau cu zece minute mai puţin detă timpul adevărat 1 Aceasta, cu atât mai surprinzător, cu cât, eu numai 20 de minute înaintea dispariţiei, echipajul avionului a

confruntat timpul cu turnul de control, neconstatându-se nicio deviere la sol sau în aer…

— În perioada anilor 1960 – 1970, numărul navelor maritime dispărute în întreaga lume a fost de 71 (însu* mând 88.980 tone). La bordul lor se aflau 1034 persoane, din care 1021 mateloţi, 10 femei şi 3 copii. Despre toţi aceştia nu se mai ştie ăbsolut nimic. Aceasta este constatarea la care a ajuns reporterul Philip Jordan de la ziarul fondenez „Daily Mail”, în urma unei anchete pe con6 propriu făcută în arhivele aceleiaşi societăţi de asigurări Lloyd.

— La 26 aprilie 1971, a fost găsit la zece mile de Canalul Panamá, vasul de transport portughez „Angosh”, cu instalaţia radar şi aparatura radio distruse. Din echie pajul de 24 de persoane n-a mai rămas niciunul.

— La 25 martie 1973, cargoul norvegian „Anita” (162 m lungime) a fost dat dispărut în drumul său din portul Norfolk. SUA, spre Hamburg, Germania

— La începutul lunii aprilie 1974 un vas pentru exploatări petroliere având 16 oameni la bord, dispare definitiv într-o zonă aflată între Scoţia şi insulele Orkney, după ce a dat alarma – în mod inexplicabil – cui mare întârziere.

— În acelaşi an, la sfârşitul lunii mai, în Marea Caraibilor, vasul „Niagara” suferă o avarie din cauze încă neelucidate Niciun supravieţuitor.

— În iulie 1975, în faţa coastelor braziliene a fost descoperit un vas părăsit. 165 t., aflat în derivă. Se părea că la bord s-a dat o luptă, aparatul de emisie-recepţie fiind scos din funcţiune. Nu a fost găsită nicio urmă din cei aproximativ 30 de oameni aflaţi iniţial la bord.

— În aceeaşi vară, celebrul oceanograf francez Jacques Cousteau, pregăteşte o serie de scufundări în regiunea arhipelagului Bahamas şi a litoralului american, spre a stabili „locurile periculoase” pentru navigaţie.

— Câteva luni mai târziu, în decembrie 1975, într-o zonă cuprinsă între Filipine şi Japonia (despre această zonă vom mai vorbi în paginile ce urmează), giganticul vas norvegian „Berge Bergesen D.Y” se volatilizează subit, deşi condiţiile atmosferice în regiunea respectivă au fost normale.

— Februarie 1976. La peste 700 km vest de insulele Canare, este găsită coca răsturnată a unui trimaran, „Tripla Arrow”. Niciun semn de viaţă în aproierea epavei. Ea aparţinuse lui Brian Cooke, 54 ani, director de bancă din Marea Britanie, care plecase la 5 decembrie 1975 din portul Plymouth, într-o încercare de traversare solitară a Atlanticului.

— La 5 iunie 1976 se dă startul într-una dintre cele mai celebre competiţii a curajului: cursa anuală de traversare solitară a Oceanului

Atlantic. Un număr de 7 dintre competitori nu vor ajunge niciodată la destinaţie, urma lor pierzându-se definitiv. Printre ei, cunoscutul Mike Flanagan, a cărui ambarcaţiune a fost descoperită fără ocupant…

— În iulie 1976, Institutul pentru Economia Marină din Bremen. Germania, anunţă că în ultimii patru ani (1971 – 1975), din cele 754 de nave avariate din diferite motive pe mările şi oceanele lumii (ciocniri, scufundări, incendii, furtuni etc.), un număr de 12 sunt socotite ca fiind „dispărute în condiţii misterioase”.

— În a doua jumătate a lunii august 1976, alte două dispariţii. Prima: un avion având la bord 56 de persoane, dispare în Ecuador. Între Quito şi Cuenţa, deasupra localităţii Ambate. A doua: un grup de 12 excursionişti pleacă cu o barcă spre insula Bonaventura, de la gurile fluviului Saint-Laurent. Canada. După 48 de ore, ambarcaţiunea a fost găsită la 3 mile de ţărm, ocupanţii fund daţi dispăruţi.

— La mijlocul lui octombrie 1976, nava panameză „Sylvia L. Ossa” dispare în acelaşi Triunghi al Bermudelor. Vasul avea o lungime de 200 m şi un echipaj de 37 de persoane la bord. Nu s-au putut găsi nici cadavre, nici supravieţuitori…

— Numai în luna decembrie 1976, s-au scufundat în apropierea coastelor estice ale Statelor Unite un număr de

11 petroliere. Ultimul din această serie este „Chester A. Poling”, despre al cărui echipaj nu s-a putut afla nimic.

— Ultima dispariţie a acelui an 1976 are loc la 29 decembrie. Un avion „Jumbo Star 310” cu 176 de oameni la bord, s-a volatilizat fără urmă în zona nordică a Triunghiului.

— În ianuarie 1978, un avion de pasageri al companiei „Braniff Airlines” efectua un zbor obişnuit pe ruta

New York – Panamá, pe care o parcurge zilnic. La scurţi timp după intrarea într-o zonă de turbulenţă, situată în aria faimosului Triunghi al Bermudelor, avionul a scăpat de sub control intrând într-un picaj de cca. 3.000 m. Deoarece atât echipajul cât şi pasagerii prezentau contuzii, piloţii – care au reuşit să redreseze avionul în ultimul moment, evitând astfel o catastrofă de proporţii – au hotărât aterizarea de urgenţă pe aeroportul de la Miami. Deşi s-a deschis o anchetă amănunţită asupra acestui accident curios, rezultatele ei nu au fost date niciodată publicităţii.

— La sfârşitul aceleiaşi luni, un alt avion de pasageri „Boeing 727”, având la bord 110 persoane, aflându-se în zbor deasupra Oceanului Atlantic pe ruta Fort Lauderdale, Florida – Newark, New Jersey, are o pană de curent care durează aproximativ un minut. Toate cele trei turbine ale aparatului se blochează şi el pierde

aproape 4.000 în din altitudine. Piloţii hotărăsc revenirea urgentă pe aeroportul din Florida, pentru acordarea primului ajutor medical numeroşilor accidentaţi din interiorul aparatului, surprinşi de eveniment fără centuri de siguranţă.

— Îrl martie 1978, avionul american „Ka-6” cu doi oameni la bord efectua un zbor de antrenament în acelaşi Triunghi al Bermudelor. Abia pătruns în această zonă, avionul nu a mai răspuns chemărilor turnului de control. El a fost dat dispărut, iar cercetările întreprinse în căutarea lui nu au dus la niciun rezultat.

— Începând cu ultima decadă a aceleiaşi luni martie, satelitul meteorologic vest-european „Meteosat”, ţine sub strictă supraveghere zona nordică a Oceanului Atlantic, retransmiţând zilnic unui centru de calcul din oraşul german Darmstadt, date culese de nava franceză „Henri Poincaré” privind temperatura apei şi a aerului, curenţii marini şi atmosferici şi în general starea vremii. Acest experiment efectuat pentru a se demonstra utilitatea legăturilor automate cu navele oceanice, realizate prin satelit, avea să dureze până în luna iulie a aceluiaşi an.

— Cercetătorii ruşi ajung la concluzia că în zona nordică a Oceanului Atlantic, situată între Groenlanda şi Irlanda, există o uriaşă „cascadă” submarină. Apele rec! ale Arcticii, având o densitate foarte mare şi un mare conţinut de

oxigen, se prăbuşesc în abisul Oceanului Atlantic până la adâncimea de peste 3.000 de metri.

— Societatea britanică Lloyd dă publicităţii faptul că numai în cuprinsul anului 1977, flota comercială mondială a pierdut un număr de 337 de nave, totalizând 1.073.127 tone. Un număr însemnat al acestor nave au dispărut în condiţii care nu au putut fi elucidate nicicând.

— În aprilie 1979, un alt avion de pasageri american „Boeing 727" al companiei TWA care transporta 87 de pasageri de la New York la Minneapolis, a suferit un accident curios: după o rostogolire de 360°, aparatul a „căzut" pur şi simplu 9.000 m cu o viteză supersonică. În urma investigaţiilor, care nu au dus totuşi la niciun rezultat, experţii americani au declarat că este primul accident de acest fel din istoria aviaţiei încheiat în mod fericit.

— În vara anului 1979, o altă expediţie franco-italiană se deplasează în zona Triunghiului, având ca bază de plecare premiza că pe fundul oceanului s-ar afla vestigiile unor civilizaţii premayaşe şi preegiptene, cu o vechime de 15.000 de ani, printre care ar exista şi nişte construcţii piramidale de mari proporţii. De altfel, cu doi ani înainte, în primăvara 1977, publicul lua cunoştinţă cu o surpriză de mari proporţii: Charles Berlitz, autorul mai multor cărţi referitoare la subiect, printre care şi „Triunghiul Bermudelor – o

fereastră spre Cosmos? u, anunţa descoperirea în această zonă a unei piramide cu înălţimea de cca. 128 m şi baza dea >4 m, la o adâncime de 900 m în apele Atlanticului de Nord. Piramida ar avea un unghi identic celui al piramidei lui Keops şi s-ar afla, curios, la exact aceeaşi latitudine cu piramida egipteană. Cei care acceptau ideea unei astfel de ştiri insolite, începeau să-şi pună, pe drept cuvânt, întrebarea: să fie aceasta oare încă una din explicaţiile atâtor dispariţii în Triunghi?

— La Congresul Societăţii vest-germane de geofizică din luna august 1979 se mai face încă o comunicare interesantă: curentul Gulf Stream se opreşte în dreptul insulei Terra Nova şi face cale întoarsă. Se pune atunci întrebarea: de unde vine apa caldă din nord-estul Atlun

156; ticului dacă nu este adusă de Gulf Stream, aşa cum se crezuse până acum?

— Noiembrie 1979, nava „Zaria”, în acel moment singura din lume construită în întregime din materiale care nu se inas netizează, aflată în dotarea Academiei de Ştiinţe a C.ŞI., porneşte într-o expediţie de cercetare în zona Atlanticului de nord est. Aceasta era încă o încercare de a da de capăt semnelor de întrebare pe care la ridică zona în cauză.

La începutul lunii decembrie 1979, de la baza Cap Canaveral este lansat satelitul american de telecomunicaţii „Satcom III”. Scurt timp după

lansare, satelitul a dispărut, pur şi simplu. În spaţiu şi nu a mai putut fi regăsit niciodată.

— Iar în februarie 1980, satelitul japonez de telecomunicaţii „Ayame 2U, dispare de asemenea, la scurt timp după lansare.

— În a doua jumătate a lunii august 1980, pachebotul „S.S. Norway” se afla în croazieră de două săptămâni în Marea Caraibilor, având la bord un număr de 2400 de persoane. La aproximativ 240 km nord de Haiti, vasul rămâne în pană (o pană a cărei naturi nu a fost niciodată precizată), croaziera este întreruptă, iar serviciile de coastă americane întâmpină dificultăţi la încercările de remorcarc a lui.

— În primele zile ale anului 1980, dispare în Pacific vasul iugoslav „Dunav1, cu 32 de persoane la bord, la cca. 630 mile sud-est de portul japonez Yokohama.

— Iar în primele zile ale lui 1981, cargoul grec „A1 lipares”, cu 35 de persoane la bord, dispare în timp ce naviga dintr-un port canadian spre Ōsaka, Japonia.

— În vara aceluiaşi an, la începutul lunii iunie, în Guatemala s-a anunţat dispariţia instantanee, fără urmă. a tuturor locuitorilor – peste 60 de familii – unei aşezări izolate din nordul ţării. Toate încercările de găsire a celor dispăruţi, nu au dat niciun rezultat.

— Un alt accident curios s-a petrecut în luna

decembrie 1981: …Locotenentul Thomas Tiller, 26 de ani, navigatorul unui avion de tipul «Phantonvaparţinând aviaţiei SUA care a dispărut în mod misterios, a fost descoperit în stare de inconştienţă, plutind în echipamentul lău de salvare în largul coastelor statului Carolina de Sud, la 60 km sud-est de localitatea Charleston. Aflat în misiune de zbor, aparatul a dispărut după o manevră executată în zona din apropierea celebrului Triunghi al Bermudelor. Un ofiţer superior, colonelul Peter Kempf, a declarat că a fost intrigat de acest accident. «Niciodată nu am văzut aşa ceva. Un avion care a dispărut pur şi simplu, fără nicio comunicare sau contact vizual. În momentul în care pilotul a fost ejectat din aparat trebuia să intre în funcţiune un semnal radio pentru a localiza echipajul în vederea salvării lui, iar acest semnal nu a fost transmis». Cercetările continuă pentru a se încei ca găsirea pilotului aparatului, lt. Michael Matson, 24 da ani”.

Deşi, din cauza faimei din ce în ce mai proaste pe care şi-o câştiga fatalul Triunghi al Bermudelor, traficul maritim în această zonă devine de la an la an mai redus, numărul tristelor evenimente de aici nu descreşte. Astfel, conform statisticilor aceleiaşi societăţi de asigurări Lloyd, numai autorităţile maritime americane înregistrează „dispariţia a nu mai puţin de 600

nave de diverse tipuri şi dimensiuni, între 1971 şi 1932”.

Separat, autorităţile portuare din Miami, Florida, SUA, au înregistrat „dispariţia în condiţii insolite, a 200 de iahturi cu echipaje cu tot”. numai în anul 1931!

Accidentele navale şi aeriene continuă în ritm susţinut… De la an la an creşte numărul vaselor şi avioanelor care dispar datorită uraganelor, ciocnirilor, incendiilor, actelor teroriste sau chiar… pirateriei moderne. Un bun procent al acestora îl constituie dispariţiile – aşa-numitele „alte accidente” – cărora nu li s-au putut găsi niciodată cauzele sau explicaţii cât de rit acceptabile.

Această fantastică succesiune de întâmplări neobişnuite, nu formează – aşa cum am mai afirmat-o – decât o succintă trecere în revistă a celor ce se petrec în Triunghiul Bermudelor. Aceste evenimente misterioase şi inexplicabile depăşesc nu numai puterea noastră Io înţelegere, ci chiar posibilităţile de investigare ale ştiinţei şi tehnologiei contemporane. Aşa cum s-a observat, lista parcursă nu cuprinde numai evenimente petrecute în zona fatalului Triunghi. Într-adevăr, se pare că aceasta nu este singura zonă de pe glob unde dispar nave şi avioane în chip inexplicabil.

Cercetătorii care s-au ocupat de astfel de evenimente, au observat de mai mult timp

existenţa unei zone oceanice misterioase situată la sud-est de Japonia, între această ţară şi insulele Bonin, mai precis între Iwo Jima şi Marcus Island, sector renumit prin pericolele sale pentru vapoare şi avioane. Presupunându-se că navele au dispărut ca urmare a unor suite de erupţii vulcanice submarine, sau furii subite ale mareelor, această zonă, numită frecvent „Marea Diavolului”, constituie obiectul unei reputaţii cel puţin tot atât de sinistre ca şi aceea a Triunghiului Bermudelor, deoarece autorităţile japoneze au declarat-o zonă periculoasă şi interzisă. Această decizie a fost luată în urma unei anchete a unităţilor de suprafaţă japoneze în 1955. În acel an a fost trimisă o navă, „Kaiyo Maru 5”. pe care se îmbarcaseră mai mulţi oameni de ştiinţă, care aveau ca scop tocmai elucidarea misterului legat de numeroasele dispariţii din Marea Diavolului. Atât nava, cât şi cei îmbarcaţi pe ea, au dispărut tot atât de subit şi de misterios, nelăsând în urma lor nici cea mai mică urmă.

De Marea Diavolului se temeau încă din vechime şi pescarii: ei credeau că era locuită de monştri şi demoni care puneau stăpânire pe corăbiile şi vapoarele ale căror echipaje nu erau la post. Avioane şi vapoare au dispărut în acest sector mai mulţi ani la rând, şi în timpul anilor de pace, 1950 – 1954, s-au volatilizat nu mai puţin de nouă vapoare moderne, cu echipaje ce totalizau

câteva sute de oameni.

Împrejurările caracteristice care determină aceste dispariţii, amintesc evenimentele petrecute în Triunghiul Bermudelor: operaţii de căutare intensive pe mare şi în aer, lipsa – de cele mai multe ori – a epavelor sau sfărâmăturilor lor, a petelor de ulei, a cadavrelor oamenilor din echipaje sau a pasagerilor…

Triunghiul Bermudelor şi Marea Diavolului mai au un curâos punct comun: aşezarea lor geografică. Aproape de extremitatea sa vestică, Triunghiul înglobează longitudinea 80° vest, meridian în care nordul real şi cel magnetic se confundă şi unde orice calcul de deviaţie este de prisos. Acelaşi meridian îşi schimbă denumirea când trece peste poli, pentru a deveni meridianul 150° est. Acesta, venind de la Polul Nord, coboară spre sud, trece pe la est de Japonia şi traversează partea mediană a Mării Diavolului. În acest punct central, acul magnetic se îndreaptă şi el spre nordul geografic, care se confundă cu nordul magnetic, la fel ca la Jimita vestică a. Triunghiului Bermudelor de pe antemeridian.

Un studiu mai aprofundat al Triunghiului Bermudelor şi al altor sectoare suspecte, a fost întreprins de Ivan Sanderson şi expus în articolul său „Cele 12 cimitire ale Diavolului străbat lumea”, scris pentru magazinul ilustrat „Saga”. Localizând pe hartă dispariţia vaselor şi

avioanelor din întreaga lume, Sanderson şi colaboratorii săi şi-au dat seama că majoritatea din aceste pierderi se produo în şase zone, a căror formă este mai mult sau mai puţin asemănătoare unor romburi şi printr-o curioasă coincidenţă, se situează toate la latitudini cuprinse între 30° şi 40°, la nord şi la sud de Ecuator, înglobând, evident, chiar Triunghiul Bermudelor şi Marea Diavolului.

Aprofundându-şi teoria, Ivan Sanderson stabileşte o reţea de 12 anomalii, la un interval de 72° în jurul globului, centrate mai precis la 36° nord şi sud: cinci zone pentru emisfera nordică, cinci pentru cea sudică şi două pentru cei doi poli Toate aceste zone ar avea formă mai mult de romb decât de triunghi. Motivul pentru care Triunghiul Bermudelor constituie cea mai celebră din aceste anomalii, s-ar datora, după părerea lui, aşezării sale într-o zonă mai frecventată. Celelalte 11 sectoare în discuţie, prezintă tot atât de multe anomalii evidente de magnetism sau deviere spaţiu-timp. Cercetări ulterioare aveau să confirme justeţea acestei descoperiri.

Printre altele, e bine să amintim aici şi de existenţa deasupra regiunii de vest a Columbiei a unei zone numită „cimitirul avioanelor”. Din cauze neelucidate încă, numai în perioada anilor 1969 – 1974, s-au prăbuşit aici

12 avioane I

O altă zonă cu mari semne de întrebare pare a fi aşa-numita „Rută a morţii”, aflată în spaţiul aerian ecuatorian, între oraşele Quito (capitala ţării) şi Cuenga (cca. 150.000 locuitori), distanţa dintre ele fiind de aproape 500 km. Între 1976 şi 1984 dispar pe această rută şase avioane mari, eu un număr de era. 300 de pasageri la bord. Ecuadorienii au constatat cu stupoare că nu pot găsi explicaţii rezonabile nici unuia dintre aceste incidente stranii.

Iar în Marea Marmara, specialiştii din Turcia au descoperit un puternic câmp magnetic „asemănător celui din cunoscutul Triunghi al Bermudelor*”. Se pare că s-a găsit astfel una din explicaţiile posibile pentru numeroasele accidente navale şi aeriene petrecute în această zonă de-a lungul anilor.

Majoritatea acestor zone active se situează la est de marile mase continentale, ale căror curente oceanice cal „de îndreptându-se spre nord, se lovesc de curenţii reci, mergând spre sud. Aceste zone, locul de întâlnire al curenţilor amintiţi, constituie, de asemenea, puncte importante, unde mişcarea de translaţie a curenţilor oceanici de suprafaţă se face într-un sens şi al curenţilor de adâncime în alt sens. Marii curenţi ai mareelor de sub fâşia de apă de la suprafaţă, desfăşurându-se tangent şi influenţaţi de diferenţa de temperatură, dau naştere la vârtejjuri magnetice, care afectează

comunicaţiile radiofonice, magnetismul, poate chiar şi gravitaţia şi eventual, în unele condiţii, pot fi originea dispariţiei vapoarelor şi avioanelor, care navigând sau zburând, au pătruns î.într-un punct diferit al spaţiului şi timpului. Un efect secundar, relativ la comportamentul ciudat observat în aceste zone, este subliniat de către Sanderson când remarca „uimitoarele devansări ale orarului" zborurilor fixate cu grijă, când avioanele sosesc la destinaţie cu un asemenea avans, încât singura explicaţie credibilă ar fi un vânt care suflă din spate, de exemplu, cu viteza de 500 de noduri pe oră. Asemenea incidente pot fi rezultatul forţei vântului, dar se pare că ele se produc mai frecvent în limita Triunghiului Bermudelor şi a altor zone cu vârtejuri, ca şi cum avioanele în discuţie s-ar fi lovit de deviaţii, sau ar fi fost împinse fără dificultate printr-o spărtură din cer, costând viaţa atâtor călători.

Luând în consideraţie faptul că electromagnetismul acţionează asupra planetei noastre, Ivan Sanderson pune următoarea întrebare: Triunghiul Bermudelor şi celelalte sectoare în cauză nu constituie oare „nişte maşini enorme, generatoare de multe anomalii… şi care ar putea să creeze vârtejuri în interiorul sau exteriorul unui alt spaţiu-timp?"

O.Z.N. o 6

Dr. Manson Valentine, zoolog, arheolog şi

oceanograf, a studiat mai multe decenii evenimentele neobişnuite din Triunghiul Bermudelor, chiar în interiorul acestei zone: Miami, Bahamas şi celelalte insule. Ca cercetător, el prezintă o excelentă sursă de informaţii pentru cei care se interesează de evenimentele deja petrecute, sau care se produc în prezent. O mare parte din informaţiile de care dispune el – în special cele ce se referă la ultimele conversaţii cu dr. Jessup – sunt de-a dreptul stupefiante. Puţin înainte de a muri, Jessup (a se revedea „Philadelphia Experiment”, de care ne-am ocupat în paginile anterioare) credea că a descoperit baza ştiinţifică a dispariţiilor, susceptibile de a fi explicate prin teoria „câmpu ui unitar” a lui Einstein, care înglobează câmpul gravitaţional şi cel electromagnetic şi teoria spâţiului-timpului.

Ipotezele privind deviaţiile antigravitaţionale au fost emise presupunând existenţa zonelor unde legile gravitaţiei şi atracţiei magnetice normale, nu, mai sunt valabile. Ralph Barker, autorul cărţii „Marile mistere ale aerului”, remarca faptul că ultimele progrese din domeniul fizicii, tind să pună în evidenţă existenţa particulelor de materie antigravitaţională. El susţine prezenţa materiei antigravitaţionale, de natură absolut contrară celei care este cunoscută pe planeta noastră… cu un caracter extraordinar de exploziv când ea se apropie de materia pe care o cunoaştem noi…

„ascunsă în zone localizate pe pământ”. El emite ipoteza potrivit căreia această materie a venit poate din spaţiu şi s-a infiltrat în scoarţa terestră, uneori sub pământ, dar de cele mai multe ori sub mări şi oceane. Această teorie oferă o explicaţie posibilă a deviaţiilor electromagnetice într-o zonă dată, dar ea n-ar putea să explice numeroasele pierderi de vapoare şi avioane.

De fapt, numărul teoriilor şi ipotezelor care s-au emis pe marginea atâtor dispariţii, este imens. Diferite explicaţii, adesea oferite de imaginaţii înfierbântate, au fost elaborate în speranţa elucidării dispariţiilor continui. S-au evocat maree neaşteptate cauzate de cutremure; enorme valuri oceanice iscate brusc; bulgări de foc ce veneau în contact cu avioanele şi le făceau să explodeze; atacuri ale monştrilor marini; un fel de „gaură în cer”; o deviaţie spaţiu-timp care duce la o altă dimensiune; dereglări electromagnetice sau gravitaţionale; s-a dat vina şi pe apariţia infrasunetelor care preced marile uragane; s-a emis părerea intervenţiei farfuriilor zburătoare sau a submarinelor având la bord entităţi reînviate din vechile civilizaţii, venite dintr-o altă dimensiune sau din viitor, spre a-i „cuceri” pe oameni; existenţa unei „grădini zoologice spaţiale” etc., etc.

Dar, după cum era şi firesc, niciuna dintre aceste ipoteze nu a găsit sprijinul aşa-numitei

„ştiinţe ortodoxe”. Aceasta, deşi problema a fost dezbătută şi în faţa Organizaţiei Naţiunilor Unite, într-una dintre şedinţele sale plenare. Erio Gairy, Preşedintele Consiliului de Miniştri al statului insular Grenada, din Marea Caraibilor, a cerut formarea unei autorităţi ONU pentru rezolvarea enigmei cu privire la triunghiul misterios al Bermudelor, instituţie necesară „pentru ca oamenii să nu mai fie în continuare sclavii unor împrejurări care se află în afara controlului lor”.

Bineînţeles, nu se pfitea ca această zonă care face atâtea victime omeneşti şi aduce imense pagube materiale, să nu intre în obiectivul unor cercetări ştiinţifice serioase. Astfel, la sfârşitul anului 1973, presa din întreaga lume anunţa una dintre cele mai interesante descoperiri făcute în urma primelor două misiuni „Skylab”. Studiindu-se fotografiile luate din cosmos asupra Gulf-Stream-ului, în lungul peninsulei Yukatan, a fost observată» curioasă relaţie ocean-atmosferă, de neconceput până în acel moment pentru ştiinţă. În apele calde ale cunoscutului curent, au fost detectate zone largi de apă rece. Se pare că acesta ar fi motivul unor fapte curioase ca evoluţia oarecum dezordonată a uraganelor, schimbările clare de culoare a apelor oceanice, sau apariţia unor materii organice neobişnuite în acele zone.

Mai târziu, la sfârşitul anului 1976, o echipă de oameni de ştiinţă italieni pregăteşte o expediţie

de investigare a misteriosului Triunghi al Bermudelor. Nu s-a mai auzit nimic despre această expediţie. Va fi avut oare loc? Sau a dispărut şi ea, devenind victima fatalului Triunghi?

În vara anului 1977, nava ştiinţifică sovietică „Acad. <Kurciatov” (deplasament 7.000 tone, 26 laboratoare ştiinţifice, un centru de calcul) părăseşte portul Kaliningrad îndreptându-se spre zona insulelor Bermude. Ea participă la un vast program ştiinţific sovieto-american numit „Polymode” (format din mai multe nave americane şi sovietice), care-şi propune, timp de un an, să studieze fenomenele oceanice, curenţii, vârtejurile, magnetismul, meteorologia, geochâmia, precum şi explorarea interacţiunilor pământ-atmosferă în zona respectivă. Vladimir Kort, şeful laboratorului Institutului de Oceanologie al Academiei de Ştiinţe a C.S.I. Şi conducătorul părţii ruse a experimentului „Polymode”, a fost întrebat, în cadrul unui interviu, dacă experienţele respective vor putea dezvălui taina dispariţiilor navelor în Triunghiul Bermudelor. Acesta a răspuns textual: „Dispariţia misterioasă a unor nave în această zonă a oceanului poate fi parţial explicată prin uragane puternice. Asemenea uragane, cuprinzând suprafeţe de 200 – 300 kmp, modifică direcţii e curenţilor submarini faţă de felul cum sunt ei trecuţi n hărţile de navigaţie. Într-o asemenea

situaţie, nava îşi poate, pierde direcţia, i se poate distruge cârma şi se scufundă. Acest lucru se putea produce mai frecvent n urmă cu 15 – 20 de ani, când nu existau încă aparate moderne de radioloe aţie”. Ce comentariu s-ar putea face pe marginea acestei geniale declaraţii? Aceştia sunt „oamenii de ştiinţă” ai zilelor noastre…

Încă o curiozitate: în toamna anului 1977, este descoperită în dreptul Arhipelagului Bahamas o „pungă de apă străină4. După analizele efectuate la data respectivă, oceanografii ajung la concluzia că este vorba, nici mai mult nici mai puţin, de apă din… Marea Mediterană! Nu s-a dat niciun fel de explicaţie logică pentru ace st fapt straniu care sfidează orice logică…

Halucinantă aglomerare de date şi fapte… Dacă statisticile nu ne-ar convinge că lucrurile se întâmplă într-adevăr aşa, ne-am putea crede stăpâniţi de coşmaruri abracadabrante. >Se întâmplă ceva acolo, în Triunghiul Bmnudelor – şi nu numai – care scapă cu totul puterii noastre actuale de înţelegere Homo sapiens se dovedeşte, deocamdată, cu totul incapabil să găsească o explicaţie de bun simţ suitei continui de fapte şi evenimente al căror sens se străduieşte să-l pătrundă zadarnic.

Viitorul va găsi, fără doar şi poate, răspunsuri rezonabile pentru tot ceea ce noi încă mai considerăm astăzi „mister, taină, enigmă”. Va

trebui însă să ne lepădăm de

1G4

ignoranţă, care nu a fost niciodată un argument şi de acea dăunătoare „politică a struţului” care ne îndeamnă

— Printre altele – să ne considerăm atotştiutori şi să afirmăm că nu mai avem nimic de învăţat de la „mama natură”, ai cărui fii suntem, în defininiv, cu toţii.

Încheind „Pământ al oamenilor”, Antoine de Saint Exupéry, unul dintre marii dispăruţi despre care s-a amintit şi în paginile anterioare, afirma; „Singur Spiritul, dacă suflă peste humă, singur el este în stare să creeze Omul.

Este oare civilizaţia umană actuală un fel de „humă” pe care suflul Spiritului nu a atins-o încă îndeajuns?

ţ

Cercetătorii care s-au ocupat şi se ocupă de studiul fenomenului GZN în lume, socot că anul 1947 ar fi un fel de „piatră de hotar” de unde începe „istoria modernă” a acestui atât de controversat fenomen contemporan. Să ne reamintim că în vara acelui an, omul de afaceri american Kenneth Arnold observă în apropierea Mt. Rainier, statul Washington, zborul silenţios îi nouă – biecte strălucitoare pe care le botează „farfurii zburătoare”. Faptul că acest eveniment este socotit un punct de referinţă, ar putea fi puţin

cam pretenţios sau chiar impropriu. Oricum ar fi însă, acest an 1947 debutează cu o foarte lungă şi bogată serie de observaţii făcute pe teritoriul Statelor Unite ale Americii.

Şi totuşi, ne vom reîncepe periplul prin sălile Muzeului Observaţiilor ciudate cu două semnalări venite din Europa acelei primăveri.

Astfel, în ziua de 7 mai 1947, a mare parte a teritoriului iugoslav este survolat de un obiect în forma de disc Ceva mai târziu, la 22 mai, grupuri întregi de „farfurii zburătoare1 survolează Danemarca la mică altitudine, emiţând un sunet melodios, ce imita un zunvc-l de albine sau un zgomot de aspirator”.

Să revenim în America aceluiaşi an. a cărui vai.1 a cunoscut o neobişnuită abundenţă a rapoartelor de observaţii insolite.

sllel, ki numai patru zile după ce Kenneth Arnoid văzuse primele „farfurii zburătoare”, un pilot de v r. – l bitoare, aflat la bordul unui aparat F-51, a văzut la rându-i o formaţia de 5 sau 6 obiecta circulare în apropierea aripii drepte a avionului. În aceeaşi seară, mai mulţi aviatori de la baza aeriană Maxwell, Montgomery, Alabama, au observat o lumină strălucitoare care a traversat în zigzag cerul, eu viteză neobişnuită şi a dispărut spre sud, după un viraj de 90°. Poligonul de încercare de la White Sand din New Mexico a fost originea unei comunicări privind o lumină

pulsatorie care a trecut de la un orizont la altul în 30 de secunde! Rapoarte privind apariţia OZN-urilor cunoşteau în acea perioadă o abundenţă fără precedent.

Unul dintre primele accidente cunoscute, privind avarierea întâmplătoare a unui OZN, a avut 1 eo pe data de 2 iulie 1947, în apropierea oraşului Roswell, New Mexico.

La 4 iulie, ziua naţională a SUA, căpitanul E. Smith, de la United Airlines, observă un grup de nouă aparate zburătoare ciudate, la numai opt minute după decolarea sa din Boise, Idaho. Smith şi copilotul său, Ralph Stevens, au văzut discurile într-o lumină slabă (contra luminii) înainte de apusul soarelui şi iniţial le-au considerat nişte avioane. De remarcat în trecere că erau „bine conturate”. Bulele de foc, iluziile optice şi refracţiile de lumină nu produc niciodată contururi întunecate pe fondul unui apus de soare sau chiar pe cerul senin. Alte patru obiecte asemănătoare au venit să se alăture grupului, permiţând piloţilor şi stewardeselor să le observe pe îndelete. „Erau plate şi circulare – afirmau ei după aceea – şi mai mari decât un avion obişnuit” În aceeaşi zi, în apropiere de Portland. Oregon, se realiza una din primele fotografii asupra unui OZN. Fiind publicată, a stârnit mare senzaţie. Deşi această fotografie avea să fie identificată oficial, câteva luni mai târziu, ca aparţinând unui simplu

şi banal balon meteorologic, era deja prea târziu: mecanismul publicităţii intrase în acţiune.

Incidentul următor are loc trei zile mai târziu, la 7 iulie 1947, orele 16: 00, la Phoenix, Arizona. Un observator a văzut un obiect cenuşiu de formă eliptică plată, măsurând circa 6 – 31 m, care zbura cu 400 – 600 mile pe oră, coborând în spirală de la 1500 la 600 în atitudine şi care a intrat apoi într-o aglomerare de nori. Observatorul a alergat spre un garaj apropiat de unde a obţinut un aparat fotografie de tip „Kodak Brownie 120”, făcând apoi un negativ şi o copie. Pe negativ se vede un obiect mic, aparent plat, rotunjit la unul din capete şi ascuţit la celălalt. Obiectul pare a avea o gaură în centru. Imaginea este în puternic contrast cu fundalul de nori. După copie, obiectul pare să fie negru, cu contururi precise. Patru experţi fotografi au căzut de acord că imaginea nu este trucată, fără, să cadă însă de acord în privinţa posibilităţii de a fotografia o asemenea apariţie în condiţiile descrise. Considerând că obiectul era cenuşiu, aşa cum a fost descris, şi la o distanţă de 600 de metri, pare greu de crezut că ar fi apărut negru pe copie. Într-o corespondenţă ulterioară, martorul acestui incident, observatorul, se recomandă ca fotograf profesionist. Cu toate acestea, negativul era lucrat neîngrijit, developat incorect şi zgâriat, iar după şase luni s-a decolorat considerabil!!! Revista SF „Povestiri

Extraordinare" a publicat în 1951 o scrisoare a acestui observator în care el afirma că a fost interogat de doi agenţi federali, că le-a dat fotografiile „discurilor zburătoare” şi că acestea nu i-au mai fost returnate, întrebându-se cum ar putea intenta proces. Există şi alte aspecte bizare ale acestui caz. Reputaţia observatorului şi legăturile sale de afaceri au fost puse sub observaţie, dar rezultatele nu au fost niciodată cunoscute. Un specialist, Dr. Irving Langmuir, studiind fotografiile şi aflând că înainte de incident fusese furtună cu trăsnete, a declarat că acestea – fotografiile – n-au nicio valoare, fiind nişte falsuri!

La 10 iulie 1947, ora 16: 47, unul dintre cei mai mari astronomi din Statele Unite, mergea cu maşina de la Clovis la Clines Corner. New Mexico, în compania soţiei şi a fiicelor sale (Din considerente profesionale, el a cerut revistei ilustrate „Life" să nu i se dezvăluie identitatea). Era un timp frumos, cu soare strălucitor, dau toată partea de apus a cerului era înnourată. Deodată, cum maşina se îndrepta către regiunea înnourată, cei patru pasageri au zărit „un ciudat obiect strălucitor aproape imobil” printre nori în mod automat, astronomul se apucă să calculeze cu ce avea la îndemână: un creion cu care măsura distanţa dintre ochii săi şi parbrizul maşinii, mărimea aparentă a obiectului etc. Soţia şi cele

două, fiice au făcut la fel, calculând la rândul lor. „Obiectul – spune savantul – era clar conturat şi prezenta forma unei elipse, având un aspect mai mult sau mai puţin solid decât norii înconjurători. Culoarea acestui obiect luminos era mai puţin albă decât aceea a lui Jupiter pe timp înnourat, dar nu era nici argintie, nici platinată… Obiectul tremura vizibil… Aceste tremurături permiteau să se vadă clar că era vorba de un obiect rigid, dacă nu chiar solid”. După 30 de secunde, elipsoidul trecu încet înapoia unui nor şi martorii au crezut că l-au pierdut. Dar după aproximativ 5 secunde el reapăru. „Această ascensiune neaşteptată, mă determină să cred că aveam în faţa ochilor noştri o maşinărie zburătoare de un tip necunoscut". După reapariţia sa, obiectul trecu uşor de la sud la nord, prin faţa norilor. „Pe acest fond de nori întunecaţi, obiectul dădea e foarte puternică impresie de auto-luminozitate”. După două sau trei minute, el dispăru definitiv în spatele norilor. Astronomul se face responsabil de observaţiile sale şi de calculele sale aproximative. El a determinat că obiectul nu era la mai puţin de 30 km, nici la mai mult de 50 de punctul său de observaţie, că era eliptic şi rigid, că avea în jur de 55 m lungime şi 20 m grosime dacă s-ar fi aflat la distanţă minimă, sau 80/30 m dacă era la distanţă maximă, că viteza sa orizontală era între 150 şi 200 km/h. El observă, de asemenea, că obiectul se

deplasa cu oscilaţii, silenţios şi nu lăsa nicio dâră de vapori sau altceva. Soţia şi fiicele au confirmai observaţiile sale. Aspectul şi comportarea obiectului nu corespunde nici unui fenomen optic sau ceresc cunoscut. Niciun avion, nicio rachetă, niciun proiectil teleghidat, nu puteau să efectueze, la acea epocă, o ascensiune atât de rapidă fără a lăsa o trenă de vapori sau fum.

Să facem acum o scurtă deplasare pe continentul sud-american unde, în noaptea de 23 iulie 1947, doi paznici de lângă Bauru. Brazilia, au fost teribil de îngroziţi de apariţia unui obiect coborât din cer, cu diametrul de aproximativ 45 m. Unul dintre paznici a rupt-o la fugă, iar celălalt a fost acostat de trei creaturi înalte de peste doi metri, cu ochi mari şi rotunzi, fără păr pe cap şi purtând costume de scafandru transparente. Creaturile au încercat prin semne să-l îmbie pe martor ca să urce în nava lor. Acesta însă s-a opus, refugiindu-se într-un boschet. Ignorându-l în continuare, cei trei au mai rămas cca. o jumătate de oră, aparent jucându-se, după care s-au îmbarcat în discul lor şi şi-au luat zborul în înaltul cerului.

Şi acum, o ultimă semnalare din acel an, care ne parvine din Europa, de la graniţa dintre Italia şi Iugoslavia. Pictorul italian R.K. (Johannis pleacă de unul singur din satul Raveo de lângă Villa Santino îndreptându-se spre munţii Carnie.

Urcând pe cursul torentului Chiarro, el avu surpriza să descopere în mijlocul unei aglomerări de stânci, un obiect lenticular eu un diametru de 10 – 12 m şi cu e culoare de un roşu aprins. Hotărât să se apropie de acest obiect neobişnuit, el aruncă în jurul lui o privire, pentru a vedea dacă din întâmplare nu se află cineva care să-l ajute. În acel moment, el observă două mici personaje pe care le luă drept doi copii. Apoi descoperi că aceşti „băieţandri" erau în realitate doi pitici „cum n-am mai văzut niciodată şi nu mi-aş fi imaginat" şi se opri împietrit. Neavând mai mult de 90 cm înălţime, „ei" înaintau încet eu paşi mărunţi, cu mâinile lipite de corp şi au ajuns la câţiva paşi de Johannis, care astfel i-a putut examina în voie. Capul lor era mai mare decât un cap de om şi le dădea un aspect caricatural, dar expresia „feţei" lor îndepărta orice dorinţă de ironie a martorului. Aparent nu aveau păr, nici gene şi nici sprâncene. Figura lor avea o nuanţă de un verde-pământiu, care îi aminteşte martorului de culoarea lutului pentru modelat. Nasul lor era drept şi lung, cu un desen geometric. Gura, o simplă tăietură alungită, se deschidea şi se închidea periodic, ea aceea a unui peşte. Ochii lor enormi, ieşiţi în afară şi rotunzi, au culoarea galben-verzuie şi sunt înconjuraţi la bază de un fel de „pleoape" sub formă de inele sau cercuri, ce te duceau cu gândul la ramele de

ochelari. Mâinile lor verzi cu opt degete, se compuneau din patru perechi de degete opuse. Erau mai degrabă labe sau gheare, decât mâini. Pieptul lor vibra ca cel al unui câine gâfâind după o cursă lungă. Un anume gest al lui Johannis a fost probabil interpretat ca o ameninţare, deoarece una din cele două creaturi şi-a dus rapid mâna la centură şi din centrul acesteia ţâşni ceva ca un fel de rază sau un „discret sul de fire”. Johannis are impresia că lovitura primită se aseamănă cu aceea a unei descărcări electrice şi că pioletul i-a fost smuls din mână de o forţă invizibilă. Se pomeni trântit la pământ, fără vlagă, incapabil de a se ridica. Cu preţul unor mari eforturi reuşi să se întoarcă pe o parte şi să se aşeze sprijinindu-se de sol cu ajutorul mâinilor. Observă cum cele două fiinţe se apropie calme de discul lor şi se urcă în el. Piscul se ridică puţin de la sol, stătu câteva clipe nemişcat, „ca un gong suspendat de un fir”, apoi înclinându-se uşor dispăru în viteză. Mai târziu, Johannis a făcut o serie de desene reprezentând straniile fiinţe observate şi s-a întrebat dacă nu cumva acestea nu erau nişte roboţi-umanoizi.

Anul 1948 debutează printr-o tragedie aviatică, una dintre primele legate de OZN-uri. În ziua de 7 ianuarie, la ora 13: 15, mai mulţi cetăţeni au anunţat poliţia în legătură cu apariţia unui obiect zburător în formă de disc enorm cu un

diametru de 70 – 90 m, în apropiere de Louisville, Kentucky, SUA. Obiectul a fost văzut de mai multe persoane, printre care şi comandantul bazei aeriene Godman, din apropiere de Louisville. La ora 13:19, un grup de patru aparate F-15 au aterizat şi imediat după aceasta, comandantul grupului, căpitanul Thomas Mantell a primit misiunea de a decola şi de a studia din imediată apropiere OZN-ul. De la baza aeriană au decolat trei avioane de vânătoare care s-au lansat în urmărirea OZN-ului, fiind conduse de la sol de turnul de control al bazei. După trei minute şi jumătate, cpt. Mantell a comunicat că vede OZN-ul în faţa lui la o altitudine de peste 6.700 m şi că porneşte în urmărirea lui Conform declaraţiei unuia dintre operatorii radar de la sol, Mantell ar fi transmis că simte anumite efecte termice neobişnuite în timp ce se apropia de obiect. Niciunul dintre avioane nu avea instalaţie de alimentare cu oxigen pentru pilot, motiv pentru care, după toate aparenţele, celelalte două aparate au renunţat la urmărire, reîntorcându-se la bază. S-a întrerupt şi legătura radio cu cpt. Mantell şi toate încercările de reluare a acesteia au fost zadarnice. La ora 16: 00 s-a anunţat oficial că avionul s-a prăbuşit şi că Mantell este mort. Evident, nu au lipsit explicaţiile oficiale care, aproape ca întotdeauna, frizează absurdul şi ridicolul. S-a afirmat, la început că Mantell a

pornit în urmărirea… planetei Venus!?! Apoi, că el ar fi urmărit un balon-sondă de tip Skyhook, pe care Forţele Navale le lansau în secret în anul 1948.

Accidente de acest fel au fost foarte numeroase în lungul anilor. Să facem un salt peste timp şi să reamintim aici un eveniment aproape asemănător petrecut în altă parte a lumii la începutul lunii februarie a anului 1991. Deasupra Insulelor Kurile din Extremul Orient sovietic a apărut un OZN, identificat ea atare de santinele şi de piloţii de serviciu de la apărarea antiaeriană a aviaţiei maritime a flotei sovietice din Oceanul Pacific. (Kurile sunt o salbă de insule ce leagă sudul Peninsulei Kamceatka de Insula Hokkaidō din nordul Japoniei şi despart Marea Ohotsk de Oceanul Pacific). În urma localizării pe radar a ciudatului obiect aerian, un avion de vânătoare şi bombardament a decolat în întâmpinarea lui. După ce a parcurs câteva zeci de km, avionul a dispărut brusc de pe ecranele radarelor. Nu s-au mai primit niciun fel de informaţii din partea pilotului şi nici nu s-a mai aflat nimic despre soarta lui sau a avionului. Un ofiţer superior de la Statul Major al flotei din Pacific a făcut următoarea declaraţie presei ruse: „Nu este primul caz când un avion dispare fără urmă în încercarea de a se apropia de OZN-uri. Sunt cunoscute cazuri când avioane cu reacţie

americane au deschis focul asupra OZN-urilor. Însă de fiecare dată rachetele deveneau pe neaşteptate «neascultătoare» şi ocoleau ţinta”.

Să ne reîntoarcem însă la anul 1948. În vara acelui an, la 16 iunie, pilotul rus Arkadii Apraksin, întâlneşte un OZN deasupra Mării Caspice la o altitudine de 10.000 m. În urma acestei întâlniri, motoarele şi aparatele de bord au încetat să mai – funcţioneze, iar pilotul a fost nevoit să aterizeze forţat. În urma celor relatate mai înainte, am putea spune că Apraksin a fost mai norocos?!

Printr-o întâmplare tot atât de stranie au trecut şi alţi doi piloţi americani. Chiles şi Whitted, de la Eastern Airlines, la începutul lui iulie 1948. În timpul unui zbor în regiunea Montgomery. Alaha-m Un imens „submarin aerian”, de trei ori mai mare decât un B-29, s-a apropiat şi a făcut înconjurul avionului lor. Avea forma unei torpile şi strălucea învăluit într-o ciudată lumină albastru închis. Avea un rând dublu de ferestre mici, sau de ţevi pe partea de unde ţâşnea o lumină albă, ireală După ce i-a „examinat” un moment, obiectul degajă dintr-odată un nor de flăcări lung de vreo 15 m, îşi ridică botul şi se înălţă cu o viteză de peste 1500 km/h, suflul său puternic făcând să danseze vajnicul DC-3 ca un mănunchi de paie. Bineînţeles că oficialităţile nu au pierdut prilejul să afirme că în cazul acesta a fost vorba neîndoielnic de un

„meteorit”…

Tot în vara lui 1948, un alt aviator rus trece printr-o experienţă uluitoare, în timp ce executa un zbor de antrenament deasupra Mării Bering. Pilotul P. Gurenkov avea să descrie evenimentul astfel: „Deodată, din lateral apăru un corp în formă de ţigaretă. Era de cel puţin 500 m lungime, confecţionat dintr-un material atât de lucios şi de strălucitor, încât abia te puteai uita la el. Un timp, aerul a fost liniştit, dar brusc izbucni un vârtej atât de puternic. Încât cu mare efort am reuşit să-mi stăpânesc aparatul. Apoi am văzut culisând două uşi gigantice, de felul unor ecluze, şi am simţit cum eram atras, cu avion eu tot. În direcţia OZN-ului. Mi s-a părut că observ «figuri» ce se mişcau în lumina strălucitoare şi că acestea mă priveau insistent. Am încercat zadarnic să scap dar giganticul aspirator mă absorbea din ce în ce mai puternic. Brusc, nava cosmică, de rău augur pentru mine, scoase un şuierat asurzitor. Imediat după aceasta, uşile enorme ale OZN-ului se închiseră şi acesta dispăru, lăsându-mi avionul din ghearele sale”. Gurenkov a tăcut până în 1990, când s-a hotărât să-şi facă publică teribila-i păţanie. El s-a temut de ridicol, dar mai ales, s-a temut ca întâmplarea aceasta să nu-i dăuneze carierei militare şi dorinţei lui de a deveni pilot la aviaţia civilă.

Este foarte adevărat că atunci când Gurenkov

s-a hotărât să vorbească, mass-media internaţională fremăta din nou de ştiri senzaţionale. Astfel, săptămânalul canadian „Weekly World News” dădea publicităţii în vara lui 19P (\ fotografia foarte clară a unui bombardier american din cel de-al doilea război mondial, avionul aflându-se... într-un crater lunar! Fotografia fusese obţinută însă din 1980. cu ajutorul unui satelit artificial rusesc.

Confirmând existenţa mai multor fotografii (!) cu avionul de pe Lună, omul de ştiinţă rus S. Makeev, a afirmat la rându-i: „Într-adevăr, avem fotografii ce fixează un bombardier american din timpul celui de-al doilea război mondial, într-un crater de pe Lună. În răstimpul celor doi ani (între 1988 şi 1990 – n.n.), am încercat să ne explicăm în vreun fel acest fapt. Păţania pilotului Gurenkov. Însă, pare a fi destul de veridică, pare a fi de crezut. Ea nu face decât să întărească versiunea acelor oameni de ştiinţă din grupul nostru de cercetare, care cred că tocmai extratereştrii sunt aceia care au răpit avionul şi l-au depus pe Lună, părăsindu-l apoi dintr-un motiv sau altul”.

Ce am mai putea spune oare în faţa unor astfel de ştiri ieşite cu totul din comun? Ar mai putea părea chiar atât de nelalocul ei informaţia conform căreia într-un bloc de gheaţă aflat pe o orbită circumterestră s-ar găsi încastrat un avion din celebrul „Zbor 19”?

Aşadar. 1948 este anul întâmplărilor ciudate prin care au trecut piloţii celor două mari superputeri. Statele Unite şi fosta Uniune Sovietică, ce intraseră deja în confruntarea războiului rece. Ne vom încheia periplul, cu o semnalare asemănătoare venită de la finele acestui an.

La 1 octombrie 1948, ora 21: 00, locotenentul George F Gorman de la North Dakota Naţional Guard se apropia de Fargo. North Dakota, într-un avion F-51. Tocmai se pregătea să înceapă aterizarea când a fost bruso depăşit prin dreapta de „ceva" care putea fi luat drept luminile din coada altui avion. Dar turnul de control l-a asigurat că nu putea fi vorba în niciun caz de un „alt avion". Urmărind lumina, a ajuns cam la 1.000 de metri de ea. Aceasta deveni dintr-odată mai puternică şi se depărta cu repeziciune, urmărită de F-51. După o urmărire complicată în care Gorman a trebuit, la un moment dat, să intre în picaj pentru a evita o coliziune, „lumina" a început să urce şi a dispărut în înaltul cerului... Cum era de aşteptat, au apărut şi explicaţiile oficiale: la 24 ianuarie 1949. Serviciul Meteorologic al Aviaţiei a pretins că Gorman urmărise un... balon iluminat! Într-adevăr, Serviciul Meteorologic lansase în acea perioadă un balon meteo, dar acesta fusese urmărit prin teodolit şi s-a constatat că zburase în cu totul altă direcţie decât cea în care Gorman

întâlnise OZN-ul.

Anul 1949. În timpul nopţii de 17 februarie cetăţeanul francez Alain Berard vede un obiect mare şi strălucitor, cu o intensitate asemănătoare luminii unui fulger verde, aşezat pe sol, nu departe de ferma sa. (Nu se precizează exact locul întâmplării). Mai apoi, obiectul deveni întunecat. În timp ce se apropia, martorul văzu trei personaje cu picioare scurte şi groase şi aparent fără cap. Îngrozit, trase asupra lor trei focuri cu arma sa de vânătoare pe care o luase cu sine. Imediat după aceasta, obiectul îşi luă zborul vertical.

La 24 aprilie 1949, ora 10: 20, un grup de cinci tehnicieni conduşi de J. Gorden Vaieth, inginer aeronautic de la Birourile de Cercetări Navale, se pregătea să lanseze un balon-sondă „Skyhook” în apropiere de Arrey, New Mexico, SUA. A fost lansat mai întâi un mic balon, pentru a se determina condiţiile atmosferice. Charles B. Moore, aerolog la societatea General Mills (promotoare în cercetarea razelor cosmice) urmărea balonul meteo cu ajutorul unui teodolit. La ora 10: 30, Moore se depărtă puţin de teodolit pentru a privi balonul cu ochiul liber. Deodată, el zări un obiect eliptic albicios, în aparenţă mult mai sus decât balonul urmărit şi care se deplasa într-o direcţie opusă. Moore se precipită spre aparatul său şi constată că ciudatul obiect se afla la 45° deasupra orizontului şi 210° azimut. Între timp,

obiectul „a căzut” rapid la o înălţime deasupra orizontului de 25°. Mai observă că era cam de două ori şi jumătate mai lung decât lat. Brusc, obiectul îşi schimbă direcţia şi dispăru în câteva secunde. Ceilalţi membri din grup, au confirmat raportul lui Moore. Nu a fost auzit niciun sunet în timpul observaţiei, nu s-a văzut nicio trenă de vapori sau fum. După calculele aproximative ale lui Moore şi ale colegilor săi, obiectul era de aproape 35 m lungime, se găsea la o altitudine de 75.000 m şi zbura cu o viteză de 12 km/sec. S-ar mai putea spune că niciun fenomen optic său atmosferic nu corespunde acestor date. Mai mult decât atât, nicio fiinţă umană n-ar fi putut suporta monstruoasa „Forţă G”, care se abate asupra aparatului în timpul virajului său brusc şi vertical.

Lansările americane de rachete V-2 din 1948 de la poligonul bazei militare White Sands, au fost însoţite de fiecare dată de vizite ale unor OZN-uri. În aceeaşi zi cu incidentul relatat mai sus, 24 aprilie, oamenii de ştiinţă de la White Sands au avut prilejul să urmărească uimiţi trecerea unui OZN pe deasupra lor. Evenimentul a fost relatat în amănunţime în numărul din luna martie 1950 al revistei „True”, de către căpitanul R.B. McLaughlin, din Marina SUA.

Dr. Clyde Tombaugh a fost unul dintre cei mai vestiţi astronomi americani, cel care a descoperit la 18 februarie 1930 planeta Pluton, cea mai

îndepărtată de astru din sistemul solar, şi cel care ulterior a fost adeseori folosit drept consilier de către guvernul SUA în legătură cu diferite probleme spaţiale. În noaptea de 10 august 1949, în jurul orei 22: 45, dr. Tombaugh se odihnea în curtea interioară a locuinţei sale de la Las Cruces. New Mexico Soţia şi soacra sa erau de faţă. Deodată, atenţia le-a fost atrasă de un obiect întunecat. În formă de ţigară de foi. a cărui siluetă se detaşa clar pe cerul nocturn. Dr. Tombaugh şi familia sa au arătat ulterior că obiectul avea cel puţin un rând de deschideri, luminate galben, amplasate din cap până la spate, cam la jumătate din partea de jos a obiectului, ce semănau cu nişte hublouri sau cu nişte mici ferestre de formă pătrată.

Într-o scrisoare datată 10 septembrie 1957 şi adresată lui Richard Hall, secretar general adjunct la NICAP, dr. Tombaugh afirma următoarele: „Dreptunghiurile iluminate pe care le-am zărit îşi menţineau o poziţie stabilă unele în raport cu altele, ceea ce confirma impresia că era vorba de un corp solid. Nu cred că fenomenul a constituit vreo reflexie a unui obiect terestru... Am făcut o mulţime de observaţii (cu telescopul şi cu ochiul liber), din curtea interioară a casei dar nimic de acelaşi fel n-a apărut vreodată, înainte sau după aceasta. După cum am mai spus înainte, am fost atât de surprins de această ciudată apariţie, încât

am rămas de-a dreptul înmărmurit. Din această cauză mi-au scăpat unele amănunte pe care le-aş fi putut observa”.

În revista „Life”, în care dr. Tombaugh a prezentat o descriere a celor întâmplate, astronomul o spune limpede că el şi familia sa au observat un obiect în formă de ţigară de foi cu ferestre dreptunghiulare, iluminate, dispuse de-a lungul obiectului. În tot cursul anilor în care a observat cerul, spunea dr. Tombaugh, n-a văzut nimic comparabil cu această navă remarcabilă.

Vălenii de Munte, 1992.

Bibliografie

1. Adam, Jean-Pierre, „Arheologia între adevăr şi impostură”, Ed. Meridiane, Bucureşti, 1978.

2. Agheklan, T.A., „Stele, Galaxii, Metagalaxia”. Ed. Ştiinţifică, Bucureşti. 1974.

3. Airinei, Ştefan. „Pământul ca planetă”, Ed. Albatros. Bucureşti, 1982.

4. Akimuşkin, I., „Încotro? Şi cum?”, – Ed. Ştiinţifică, Bucureşti. 1970.

5. Alecsescu. Matei, „Calea lactee”, Ed. Ştiinţifică, Bucureşti.

6. Alecsescu, Matei, „Soarele, cea mai apropiată stea”, Ed. Ştiinţifică, Bucureşti, 1964.

7. Amusin, I.D., „Manuscrisele de la Marea Moartă”, Ed. Ştiinţifică, Bucureşti, 1965.

8. Andreescu, D. St., „Obiectiv nr. 1 Luna”, Ed. Tineretului.
Bucureşti, 1964.
9. Andreescu, D. St., „Zborul spre Lună”, Ed. Ştiinţifică, Bucureşti, 1964.
10. Andreescu, D. St., „Incursiune în tehnica spaţială”, Ed. Albatros, Bucureşti, 1970.
11. Andreescu, D. St., „Omul în spaţiul cosmic”, Ed. Ştiinţifică, Bucureşti, 1974.
Andreescu, D. St., „Enciclopedia zborurilor spaţiale”, Ed Militară, Bucureşti, 1980.
13. Andrieş, Mihai Gheorghe, „Din enigmele oceanului planetar”, Ed. Albatros, Bucureşti, 1984.
14. Anestin, Victor, „Cometele, eclipsele şi bolizii ce s-au observat în România între 1386 şi 1853”, Bucureşti, 1912.
15. Antoniadi, E.M., „L’astronomie égyptienne depuis les temps les plus recules jusqu’à la fin de l’époque alexandrine”, Gauthier-Villars, Paris, 1934.
16. Apostol, Dan, „Deocamdată... enigme”, Ed. Sport-Turism, Bucureşti, 1984.
17. Apostol, Dan / Ştefănescu, Sorin, „Zborul 19”, Ed. Albatros, Bucureşti, 1985.
18 Apostol, Dan, „Din tainele naturii", Ed. Sport-Turism, Bucureşti, 1987.
19. Apostol, Dan, Urme de paşi în cosmos”, Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1989.

20. Apostol, Dan, „Terra – planeta vieţii”, Ed. Sport-Turism, Bucureşti. 1990.
21. Asimov, I., „Civilizaţii extraterestre”, Ed. Politică. Bucureşti, 1983
22. Au jac, Germaine „Strabon et la Science de son temps", Ed. Les Belles Lettres, Paris, 1966.
23. Babeş, A., „Sfinţi, mit, legendă, adevăr”, Ed. Enciclopedică Română. Bucureşti, 1972.
24. Barnett, S.A., "Instinct şi inteligenţă”, Ed. Ştiinţifică, Bucureşti. 1973.
25. Bergier, Jacques, „Les extra-terrestres dans l’Histoire”, Editions J’ai Lu, 1970.
26 Bergier, Jacques, „Le livre de l’inexplicable", Ed. Albin Michel 1972.
27. Bergson, H., „L’évolution creatrice”, Felix Alean, Paris, 1924.
28. Berlitz, Charles, „Misteries from Forgotten Worlds”. Panther Granada Publishing, New York. 1972!
29. Berlitz, Charles, „The Bermuda Triangle”, Panther Granada Publishing, London, Toronto, Sydney, New York, 1980.
30. Berlin, Leon, „La terre, notre planete”, Larousse, Paris, 1956.
31. Biberi, I., „Viaţa şi moartea în evoluţia universului”, Ed. Enciclopedică Română. Bucureşti. 1971.
32 Biraud, F. / Ribes J.C., „Le dossier des civilisations extraterrestres”, Ed. Fayard. Paris

1970.

33 Blaga, Lucian, „Religie şi spirit”, Ed. Dacia, Sibiu. 1942.

34 Blaga, Lucian, „Gândire magică şi religie", (în Trilogia valorilor), Bucureşti, 1946.

35. Blaga, Lucian, „Aspecte antropologice”, Ed, Facla. Timişoara, 1976

38 Blaga, Lucian, „Fiinţa istorică”. Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 1977.

37. Boccone, Luciano, „UFO – La realtà nascosta”, Ed. Ivaldi, 1980.

38 Bohr, Niels, „Fizica atomică şi cunoaşterea umană”, Ed. Ştiinţifică. Bucureşti. 1969

39. Born, M., „Teoria relativităţii a lui Einstein”, Ed. Ştiinţifică, Bucureşti 19G9.

40. Bourret, Jean-Claude, „La nouvelle vague des Soucoupes Volantes”. Le dossier OVNI de France-Inter, Editions France-Empire, 1875.

41. Bourret, Jean-Claude, „Le nouveau défi des OVNI”, Editions France-Empire, 1976.

42. Braun, Werner von, „The next 20 years of interplanetary exploration”, Marshall Space Flight Center, Huntsville, 1965.

43. Braun, Werner von, ş.a., „L’Histoire mondiale de l’Astronautique”, Ed. Hachette, Paris, 1968.

44. Briem, O.E., Les sociétés secrets de mysteres”, Payot, Paris. 1941.

45. Broglie, Louis de „Certitudinile şi

incertitudinile ştiinţei", Ed. Politică, Bucureşti, 1980.

46. Brunton, P., L'Egipt Secrete", Payot, Paris, 1938.

47. Buck, Peter H., „Vikingii de la Soare Răsare", Ed. Ştiinţifică, Bucureşti. 1969.

48. Burian, Jan / Mouchová, Bohumila, „Misterioşii etrusci", Ed. Meridiane, Bucureşti. 1973.

49. Burland, C.A., „The People of the Ancient Americans", Feltham, London. 1970.

50. Cahen, G., „Les conquêtes de la pensée scientifique", Dunod, Paris. 1953.

51. Carmody, Francis J., „Arabic astronomical and astrological sciences in Latin translation", University of California Press, Berkeley and Los Angeles, 1956.

52. Carnac, P., „L'Histoire commence a Bimini", Ed. Robert Laffont, Paris, 1973.

53. Carrel, Dr. Alexis, „Omul, fiinţă necunoscută", Ed. Cugetarea – Georgescu Delafras, Bucureşti, 1942.

54. Carrouges, Michel, „Les apparitions des Martiens", Fayard, 1963.

55. Castellan, Yvonne, „Spiritisme", Presses Universitaires de France, Paris, 1965

56. Câmpeanu, Radu I., „Incursiune într-un univers posibil", Ed. Dacia Cluj-Napoca, 1982.

57. Celan, Dr. Eugen, „Materia vie şi

radiaţiile”, Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti. 1985.

58. Ceram. C.W., „Zei, morminte, cărturari”, Ed. Ştiinţifică Bucureşti, 1968.

59. Charroux,Robert, „Le livre des secrets trahis”, Ed. Robert

Laffont, Paris, 1965.

60. Charroux, Robert, "Histoire inconnue des hommes depuis cent mille ans”, Paris, 1966.

61. Charroux, Robert, „Le livre des maîtres du monde”, Paris. 1967.

62. Charroux, Robert, „Le livre des Mondes Oublies”, Ed. Robert Laffont, Paris, 1971.

63 Charroux, Robert, „Lost Worlds”, Souvenir Press. 1973.

64. Charroux, Robert, „Les enigmes des Andes”, Ed. Robert Laffont. Paris, 1974.

65. Chelariu, Traian, „În căutarea Atlantidei”. Ed. Dacia. Cluj Napoca, 1989

66. Cloşcă-Grigore, Carmen, „Era cosmică şi Terra”, Ed. Albatros, Bucureşti. 1987

67. Constantin, Dumitru, „Inteligenţa materiei”, Ed. Militară, Bucureşti. 1981.

68. Corfus, Ilie. „Însemnări de demult”. Ed. Junimea. Iaşi. 1975.

69. Gorski, N.N., „Tainele oceanului”, Ed. Ştiinţifică. Bucureşti, 1963.

70 Cotăescu, I., „Materia vie”, Ed. Ştiinţifică, Bucureşti. 1965.

71. Covarrubias. M., „Indian Art of México and Central America” New York. 1957.

72. Daniel, Constantin, „Civilizaţia Egiptului antic”, Ed. Sport Turism, Bucureşti. 1976.

73. Daniel, Constantin, „Pe urmele vechilor civilizaţii”. Ed. Sport Turism. Bucureşti. 1987.

74. Danois, Edmond le, „L’Atlantique Histoire et vie d’un ocean”, Albin Michel. Paris. 1938.

75 Dauvillier, A., „Genâse, nature et Svolution des planetes”, Paris. 1947.

76 Davidescu. G., „5 simţuri?... 5 porţi spre cunoaştere”, Ed. Albatros Bucureşti. 1972.

77 Davidovici, Doru, „Lumi galactice. Colegii mei din neştiut”, Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1986.

78 Däniken, Erich von „Presence des extra-terrestres”, Ed. Robert Laffont. Paris. 1969

79 Däniken, Erich von, „Chariots of the Gods?”. Souvenir Press, 1969

80 Däniken, Erich von, „Amintiri despre viitor. Enigme nedezlegate ale trecutului”, Ed. Politică. Bucureşti, 1970.

81 Däniken, Erich von, „Retour aux Étoiles”, Ed. Robert Laffont, Paris. 1971.

82 Däniken, Erich von, „The Gold of the Gods”, Souvenir Press, 1973.

83 Däniken. Erich von, „L’or des Dieux. Les extra-terrestres parmi nous”, Ed. Robert Laffont, Paris, 1974.

84 Däniken, Erich von „In search of Ancient Gods”, Bantam edition New York. 1975.

85 Dîmboiu, A., „Pe urmele atlanţilor”, Ed. Ştiinţifică, Bucureşti, 1963.

86. Donini, Ambrogio, „După chipul şi asemănarea omului”. Ed. Politică. Bucureşti, 1968.

87. Drake, Frank, „Intelligent Life in Space”, MacMillan CO. New York, 1967.

86 Drake, Raymond, „Gli extraterresti e le civiltà scomsparse", Armenia Editore, 1974.

89. Drake, Raymond, „Gods and Spaceman throughout history”, Sphere Booky, 1977.

90 Drăgănescu, M…Profunzimile lumii materiale”, Ed. Politică, Bucureşti, 1979.

91. Drăgănescu, M., „Inelul lumii materiale –, Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti. 1989.

92 Dubinin, N.P., „Mişcarea eternă”, Ed. Politică. Bucureşti, 1977.

93. Durmtrescu, Al,/Vass. Gh., „Noutăţi din cosmosul îndepărtat”, Ed. Enciclopedică Română, Bucureşti, 1973.

94. Dumitru-Snagov. I., India”, Ed. Sport-Turism, Bucureşti 1978.

95 Durrant, H., „Le Livre Noir sur les Soucoupes Volantes” Ed. Robert Laffont. Paris. 1970.

96 Durrant. H., „Les dossiers, des OVNI”, Ed Robert Laffont, Paris. 1973.

97. Durville. H., „Mystères initiatiques”,

Bibliothèque eudiaque, Paris. 1925.
98 Dyson, Freeman, „Disturbing the Univers”. Harper Books. New York, 1979.
99 Edwards. Frank. „De nouveaux sur les Soucoupes Volantes”, Ed. Robert Laffont, Paris. 1968
100. Edward, Frank, Farfuriile zburătoare – O chestiune serioasă”, Ed. Ştiinţifică, Bucureşti 1969.
101. Einstein, Albert „Comment je vois le monde”. Flamarion Paris. 1939
102. Einstein, Albert, "Teoria relativităţii”. Ed. Tehnică, Bucureşti, 1957.
103. Eliade. Mircea „Le Chamanisme et les technicques archaïques de l'extrase”. Payot. Paris. 1949
104. Eliade Mircea. „Traité d’Histoire des Religions”, Payot. Paris 19 – 19
105. Eliade, Mircea, „Aspecte ale mitului”, Ed. Univers. Bucureşti, 1978
106. Epry, Charles, „La vie misterieuse des océans”. La Renaissance du Livre, Paris 1930.
107. Eşanu, Vladimir Biogeneza de la mit la ştiinţă”, Ed. Albatros, Bucureşti, 1985.
108. Fallaci, O., „Dacă Soarele moare”, Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 1981.
109. Farcaş, Dan D., „De ce tac civilizaţiile extraterestre”, Ed. Albatros, Bucureşti, 1984.
110. Filipaş, Titus, „De la mitul astral la

astrofizică”, Ed. Scrisul Românesc, Craiova. 1984.
111. Firoiu, V., „Convorbiri cu... Henri Coandă”, Ed, Albatros, Bucureşti, 1971.
112. Folescu, Cecil, „Ce este Universul?”, Ed. Albatros, Bucureşti, 1988.
113. Fort, Charles, „The books of Charles Fort, Henry Holt and Co.”, New York, 1941.
114. Fougères, Gustave, „Les premières civilisations”, Librairie Felix Alean, Paris, 1926.
115. Frazer, J.G., „Les Dieux du Ciel”, Paris. 1927.
116. Frederick, R., „À la recherche des extraterrestres”, Bordas Pache, Paris, 1974.
117. Frothingham, Th., cpt., „The Naval History of the World War”, Harvard, Cambridge, 1925.
118. Freudenthal, Hans, „LINCOS – Design of Language for Cosmic Intercourse”, North-Holland Publishing Co., Amsterdam, 1960.
119. Gagarin, I. / Lebedev, V., „Psihologia şi cosmosul”, Ed. Albatros. Bucureşti, 1979.
120. Galanopoulos, A.G., „On the location and the siege of the Atlantis”, Alpha, Atena, 1960.
121. Galilei, Galileo, „Dialog despre cele două sisteme principale ale lumii, ptolemeic şi copernician”, Ed. Ştiinţifică Bucureşti, 1962.
122. Gallier, Humbert de, „Filles nobles et Magiciennes”, Calmann Levy. Editeurs Paris, 1913.

123. Gamow, G., „O planetă numită Pământ”, Ed. Albatros, Bucureşti, 1968.
124. Garcilaso de la Vega, „El Inca”, „Regeştile cronici ale incaşilor”, Ed. Univers, Bucureşti, 1974.
125. Gavrilov, V.P., „Călătorie în trecutul planetei”, Ed. Tehnică, Bucureşti, 1980.
126. Gheorghiţă, Florin „OZN – o problemă modernă”, Ed. Junimea, Iaşi. 1973.
127. Gheorghiţă, Florin, „Enigme în galaxie”, Ed. Junimea, Iaşi, 1983.
128. Gheorghiţă, Florin, „Întrebările ştiinţei”, Ed. Albatros, Bucu – reşti, 1988.
129. Gheorghiu, Constantin C., „Zborul spre infinit” EdDacia, Cluj-Napoca, 1980.
130. Gheorghiu. V.A., „Hipnoza”, Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1977.
131. Ghinzburg, V.L... „Astrofizica contemporană 1, Ed. Enciclopedică Română, Bucureşti, 1972.
132 Girard. R., „Popol Vuh”, Payot, Paris, 1954.
133. Gould, R.T., „Enigmas”, University Books, New York 1965.
134. Grasu, Constantin/Maţei, Alexandru, „Ce ştim despre Lună”, Ed. Tehnică, Bucureşti, 1989.
135. Grigorescu, Dfin, „înaintea apariţiei omului”, Ed. Albatros. Bucureşti. i980.
136. Grosu, Eugenia, „Tainele creierului

uman”, Ed. Albatros, Bucureşti, 1981.
137. Guţu, Modest. „Ce ştim despre viaţa extraterestră”, Ed. Ion Creangă. Bucureşti, 1982.
138. Hapgood, Ch. H., „Maps of the ancient Sea Kings”, Chilton Books. Philadelphia and New York. 1966.
139. Heard, Gerald, „Les soucoupes volantes1, Editions de Flore, 1951.
140. Heidmann, Jean, „Extragalactic Adventure. Our Strânge Universe”, Cambridge University Press, 1982
141. Heissenberg. W. „Paşi., peste graniţe”. Ed. Politică, Bucureşti.
1977.
142 Hertzug, Alexandru. „Dincolo de stele” Ed. OFAR Bucureşti, 1943
143. Heyerdahl. Thor, „Aku-Aku. Taina Insulei Paştelui”. Ed Ştiinţifică. Bucureşti, 1961
114. Heyerdahl. Thor. Expediţiile Ra” Ed. Ştiinţifică. Bucureşti, 1973
145. Hobana, 1. / Weverbergh, J... „OZN o sfidare pentru raţiunea umană” Ed Enciclopedică Română Bucureşti 1971.
146 Hobana. I. / Weverbergh J... „Les OVNI en CJRSS et dans les pays de l’Est”. Ed Robert Laffont Paris. 1976.
147. Hollier Denis, coord., „Panorama des sclences Humaines”, Gallimard. Paris 1973.
148 Holmes D.C... „The search for life în

other worlds”, Ed Sterling, New York 1967

149 Hoylo. F\, „Man in the Universe”, Columbia University Press, New Ynrk 1967

Hnvir p\., Frontierele astronomiei”, Ed. Ştiinţifică, Bucureşti, 1971. – .

151. Hijfling, Helmut, „Cosmosul dintr-o privire”, Ed. Politică, Bucureşti, 1985.

152. Huber, Viorica, „Taina Sfinxului de pe Marte”. Ed. Tineretului, Bucureşti, 1967.

153. Hutin, Serge, „Les civilisations inconnues. Mythes ou realites”, Paris, 1962.

1.54 Huxley, A., şi restul e tăcere”, Ed, Univers, Bucureşti. 1977.

155Ilynek, J. Allen, „Experienţa OZN. O cercetare ştiinţifică”, Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 1978.

156. Iache, Aurelian / Costescu, Anton, „Cultul sfinţilor”, Ed. Ştiinţifică, Bucureşti, 1966.

157. la hot, O., „Finalitate, Dumnezeu şi legile naturii”, Ed. Ştiinţifică, Bucureşti, 1964.

158. Din M., „Povestea unui gigant – omul”, Ed. Ştiinţifică, Bucureşti, 1965.

159. Infeld, Leopold, „Noile căi ale ştiinţei”, Ed. Ştiinţifică, Bucureşti, 1960.

160. Ion, Dumitru M., „Farfurii zburătoare”, Ed. Tineretului, Bucureşti 1969.

161. Ispas, Ştefan / Prunariu, Dumitru / Triţă. Florea, „Cosmosul, laborator şi uzină pentru njitorul omenirii”, Ed. Tehnică, Bucureşti. 1981.

102. Jacobs, D.M., „UFO Controverşy în America”, Indiana University Press, Bloomington, 1975.
163. Jeans. J” „The misterious universe”, Cambridge Universlty Press. 1948.
164. Jirov, N.F., „Atlantida”, Ed. Ştiinţifică, Bucureşti. 1967.
163. Jung, C.G., „L’Homme à la decouverte de son ame”, Payot, Paris, 1962.
166. Karmengiesser, H., „The Campaign în Gallipoli”, Ilutchinson, London, 1928.
167. Kernbach, Victor. „Enigmele miturilor astrale”, Ed. Albatros, Bucureşti. 1974.
168. Kernbach, Victor, „Miturile esenţiale”, Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1978.
169. Kernbach. Victor, „Dicţionar de mitologie generală”, Ed. Albatros, Bucureşti, 1983.
170. Keyhoe, Donald E., „Les soucoupes volantes existent 1, Editions Correa, 1951.
171. Keyhoe, Donald E” „Le dossier des soucoupes volantes”, Hachette. Paris, 1954.
172. Keyhoe, Donald E., „The Flying Saucer Conspiracy”, Hutchinson, London, 1957.
173. Keyhoe, Donald E., „Aliem From Space”, Doubleday Garden City, New York, 1973.
174. Keyhoe, Donald E., „Les Étrangers de l’espace”, Editions France Empire, 1975.
175. Klass, rh., „UFO‘s Explalned”, Random House, New York, 1974.

170. Klein, G., „Les Seigneurs de la Guerre”, Ed. Robert Laffont.
Paris, 1971.
177. Koestler, A., „Les racines du hassard”, Calmann-Levy, 1971.
178. Kolosimo, Peter, „Ombre sulle stelle”, Sugar Editore, 1906.
179. Kolosimo, Peter, „Non e terrestre”, Sugar Editore, 19C8.1
180. Kramer, S.N., „Istoria începe la Sumraer”, Ed. Ştiinţifică, Bucureşti, 1962.
181. Krappe, A.H., „La genese des mythes”. Paris, 1952.
182. Krassa, Peter, Gott kam von den. Sternen”, Vienna, 1969.
183. Krippner, S. / Rubin, D., „Galaxie* of Life”, Science Publisher*, New York, 1973.
181 Kusche, Larry D. / Deborah, Blouin, „Bermuda Triangle Bibliographie”, Arizona State University Library, Arizona, 1973.
185. Kusche, Larry D., „The Bermuda Triangle Mistery”, Warne» Books, New York, 1975.
186. ACuzneţov, B.G., „Albert Einstein”, Ed, Ştiinţifică, Bucureşti.
1968.
187. Lakhovsky, Georges, „L’Origine de la Vie”, Gauthier-Villars, Paris, 1925.
188. Lakhovsky, Georges, „Le Secret de la Vie”, Gauthier-Villars, Paris, 1928.

189. Lakhovsky, Georges, „L'Etatisme, mort des Nations", Ediţiona
S.A.C.L., Paris, 1931.
190. Lakhovsky, Georges, „La nature et ses mermeilles", Librairie Hachette, Paris, 1936.
191. Larmat, J., „Genetica inteligenţei", Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1979.
192. Lăzărescu, George, „Galileo Galilei, Dialog cu planetele", Ed. Albatros, Bucureşti, 1982.
193. Le Poer Trench, Brinsley, „The flying saucer story", Nevillo Spearman, 1967.
191. Lecca, Aurel, „Lumi dispărute", Ed. Tineretului, Bucureşti, 1963.
195. Lehr, Georges. „Contre les soucoupes volantes". Ed. Bergej Levrault, 1909.
19G. Leonard, Frederick C., „A elassificational catalog of the meteoriţi e falls of the word", Berkeley, 1956.
197 Lovi Strauss, Claude. „Antropologia structurală", Ed. Politică, Bucureşti, 1078.
198 yley, Willy, „Observatorii cerului. O istorie neobişnuită a astronomiei de la Babilon până la era cosmică", Ed. Tineretului, Bucureşti, 1968.
199. Lhote, Henry, „Frescele din Tassili", Ed. Meridiane, Bucureşti, 19C6.
206. Lichtervelde, G. de „Les Legends de l'inconuu geographique". Paul Lacomblez,

Bruxelles, 1903.
201. Lipin, L. / Belov, A., „Cărţile de lut”, Ed. Ştiinţifică, Bucureşti, 1960.
202. Lissner, Ivar, „Culturi enigmatice”, Ed. Meridiane, Bucureşti.
1972.
203. Lord, W., „Incredible Victory”, Harper and Row Publishers, New York, 1967.
204. Magny, Jules. „Histoire d’un morceau de verre”, P. Brunet, Editeur, Paris, 1869.
205 Magor, John, „Our UFO Visitors”. Ed. Hancoch, 1977.
Maliţa, Mircea, „Cronica anului 2000”, Ed. Politică, Bucureşti.
1969.
207. Maliţa, Mircea, „Idei în mers”, Ed. Albatros, Bucureşti, 1975.
208. Mallove, Eugene şi alţii, „A Bibâiography on the Search for Extraterrestrial Inteliigence”, Ed. NASA, 1978.
209. Mandics, G., „Omul şi universul”, Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 1983.
210. Marcus, Solomon, „Invenţie şi descoperire”, Ed. Cartea Românească, Bucureşti, 1989.
211. Matei, Horia, „Enigmele Terrei”, Ed. Albatros, Bucureşti, 1978 (voi. I). 1983 (voi. II).
212 Matz, Friederich, „Creta, Micene, Troia”, Ed. Ştiinţifică, Bucureşti 1969.

213. Mazière, F., „Fantastica Insulă a Paştelui”, Ed Sport-Turism, Bucureşti, 1975.
214. Mărgineanu, N., „Condiţia umană”, Ed. Ştiinţifică, Bucureşti.
1973.
215. McDonald, James. „OVNI – Le pius grand probleme seientifique de notre temps?”, Ed. GEPA, Paris, 1969.
216. Menzel, Donald H” „Flying Saucers”, Harvard University Press, Cambridge, 1952.
217. Menzel, Donald H. / Lyle G. Boyd, „The World of flying saucers”, Qarden City. N.Y.t Doubleday, 1963.
218. Merleau-Ponty, Jacques, „Cosmologia secolului XX”, Ed. Ştiinţifică, Bucureşti, 1978.
219. Mesarovici, M. / Pestei, E., „Omenirea la raspintie”, Ed. Politică, Bucureşti, 1975.
220. Michel, Aim4, „Lueurs sur les soucoupes volantes”, Ed. Mame.
Paris, 1954.
221. Michel, Aimă, „À propos des soucoupes volantes. Misterieus Objets Celestos”, Ed. Planete, Paris, 1967.
222Michel, Aim6, „Pour les soucoupes volantes”, Ed. Berger Levrault, Paris, 1969.
223. Mironov, Alexandru, „Enigmatic, pământul”, Ed. Scrisul Românesc, Craiova, 1977.
224 Mironov, Alexandru / Boiu, Alexandru, „Proiecte planetare.

Ed. Albatros, Bucureşti. 1988.
225. Monod 3., „Le hasard et la necesit”, Editions du Seuil, Pa
226. Mooney, Richard, „Colonie Terre”, Ed. Presse de la Câte, 1975.
227. Moore, A.D., „Invenţie, descoperire, creativitate”, Ed. Enciclopedică Română, Bucureşti. 1975.
228. Moore, W.L. / Berlitz, Ch., „The Philadelphia Experiment”, Favvcett Crest, New York, 1979.
229. Morrison. Ph. / Billingham, John / Wolfe, J., „The Search fo» Extraterrestrial Intelligence”, Ed. NASA, 1977.
230 Murdin, Paul / Allen, David, „Catalogue of the Universe”, Cambridge University Press, 1979.
231. Muscan. Catinca, „Explorări în enigmatic”, Ed. Albatros, Bucureşti. 1984.
232. Niciu, Marţian 1., „Cucerirea cosmosului şi progresul omenirii”, Ed. Dacia. Cluj-Napoca, 1978
233. Nicoară. Pavel „Inchiziţia1. Ed. Ştiinţifică, Bucureşti, 1963.
234 Nicolau, E... „Omul între două infinituri”, Ed. Politică. Bucureşti. 1972
235 Novăceanu. Darie „Precolumbia”, Ed Sport-Turism, Bucureşti.
1975.

236 Oparin A.I. „Originea vieţii pe pământ”, Ed. Ştiinţifică. Bucureşti. 1960

237 Oparin A.I. / Fesenkov. V.G., „Viaţa în Univers1 Ed. Ştiinţifică, Bucureşti 1P61

238. Pantin, C.F.A., „Raporturile dintre ştiinţe”, Ed Enciclopedică Română, Bucureşti. 1972.

auwels, Louis / Bergier Jacques. „Le Matin de Magiciens”, aris. 1960.

auwels. Louis / Bergier. Jacques. „The Eternal Man1, Souvenir Press. 1972.

241 f ei eris, R.E., „Legile naturii”, Ed. Ştiinţifică. Bucureşti 1963.

212 Perei, I.G., „Dezvoltarea concepţiilor despre univers”, Ed. ştiinţifică, Bucureşti, 1964.

râs, 1970.

243. POret, Benjamin, „Anthologie des mythes, Légendes et contes populaires d’Amérique", Paris, 1960.

244. Pike, R.J., „Geometric Interpretation of Lunar Craters, Apollo 15 – 17 orbital Investigations", USGS, Profess. Paper, 1040-G, Washington, 1980.

245 Pinotti. Roberto, „UFO – Missione Uomo”, Ed. Armenia. 1976.

246. Plantier, Jean, „La propulsion des soucoupes volantes”. b-d. Mame. 1955.

247. Platon, „Opere”, Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti. 1975.

248. Popescu, Dan, „Universul în alb-negru”, Ed Albatros, Bucureşti. 1987.

249. Popescu, Mihai/Spulber, Virgil, „Descoperiri ştiinţifice – legendă şi adevăr", Ed. Albatros, Bucureşti, 1987.

250 Popovici, Călin, "Radioastronomia", Ed. Tehnică, Bucureşti 1956.

251 Potocki, Jan, „Manuscrisul de la Saragosa”, Ed Univers. Bucureşti 1971

252. Prunariu, Dumitru / Stark, Alexandru, „La cinci minute după cosmos”, Ed, Militară. Bucureşti, 1982.

253. Ribera. Antonio. „El Gran Enigma de los Platillos Volantes”, Ed. Piaza et Janes, 1976

254 Ribera, Antonio. „El misterio de Ummo”, Ed. Piaza et J n’s. 1979.

255. Rolleston, T.W… „Myths and Legends of the Celtic Rjce”, London. 1919

256 Roşu, Lucian „Treptele antropogene7 ei”. Ed. Şmnţifiia şi Knciclopedică. Bucureşti, 1987

257 Roussel. Robert. „OVN1 – La fin du secret”, Ed P B if, nd, 1978.

258 Radicikov, Iordan. „Desene pe stânci”, Ed Minerva, Bucur sa. 1978.

259. Ruppelt, Edward J., „The report on unidentified flying ibi – is” (Victor Gollanez Ltd. London, 1956.

260 Sagan, Care / Şklovski. I. S., "Intriligeni Lite in the Univerie", Dell Publishing Co Inc., N. V,

1966, Holden Day, San Francisco, 1966

Sagan, Carl, „Creierul lui Broca De la pământ la stele”, d. Politică, Bucureşti, 1989

262 Salvat, Henri, „Inteligenţă, mituri şi realităţi”. Ed Didactică şi Pedagogică. Bucureşti, 1972

263 Sanderson. I.T., „Invisible Residents”. World, New York O

264 Sanders, David R. / Harkins, Roger R” „UFO să Ycsţ ”. Şi<ţtv t Books. 1968.

265. Saurat, Denis, „Atlantis and the Geanta”, iaoti & rauei.

266 Săhleanu, V., „Ştiinţa şi filosofia informaţiei”, Ed. Politică, Bucureşti, 1972.

267 Schrödinger, Erwin „Ce este viaţa? Spirit şi materie”, Ed. Politică. Bucureşti. 1980.

268 Schwennhagen, Ludwig, „Antiga historia de Brasil”, Rio de Janeiro. 1970.

269 Scott, Rogo D... „UFO Aduction”, New York, 1980.

270 Segno, A. Victor, „Legea mentalismului”, Biblioteca Revistei Idei, Bucureşti, 1930.

271. Sevin, E. "La planete transplutonienne”, Gauthier-Villars. Paris. 1949.

272 Snow. E.R., „Unsolved Mysteries of Sea and Shore”, Mead, New York. 1963.

273. Smilga, V., „Evident? Nu, încă nelămurit”, Ed. Ştiinţifică, Bucureşti, 1963.

274 Smith, A.E. Wilder, „Originea omului,

destinul omului”, Traducere din lb, engleză, Ed. Biblică, Londra, 1980.

275 Soran, V... „Viaţa în Univers”, Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1977

276 Sorohan. Elvira, texte antologate şi comentate de „Cartea cronicilor”, Ed Junimea, Iaşi, 1986.

277 Steiger, B., „Strangers trom the skies”, Award Books, New York, 1966.

278. Stoenescu, Alexandru, „Omul nu va rămâne ţintuit de Pământ”, Ed. Ştiinţilică, Bucureşti. 1963.

279 Stoenescu, Alexandru, „Introducere în teoria relativităţii”, Ed. Tehnică, Bucureşti, 1964.

280 Zweig, Ştefan, „Orele astrale ale omenirii”, Ed. Muzicală, Bucureşti, 1976.

281 Şerban, Mihai E., „Semenii între raţiune”, Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 1982.

282 Şerban. Mihai E., „Omul şi astrele”, Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 1986

283 Ştefan, 1. M., "Pietrele din cer”, Ed. Ştiinţifică, Bucureşti, 1963.

284 Ştefan, 1. M., „Familia Soarelui”, Ed. Ştiinţifică, Bucureşti, 1965

285 Tarling, D.H. / Tarling, M.P., „Deriva continentelor”, Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti. 1978.

286 laton. Rene, „Cauzalités et accidents de la decouverte scientifique”, Masson et C.ie, Paris,

1955.

287 Teilhard de Chardin. P., Domnule Zukunft des Menschen”, Walter, 1963

28 f> teodorescu, Nicolae / Chiş, Gheorghe, „Cerul, o taină descifrată...”, Ed. Albatros, Bucureşti, 1982.

289,. Tarade, Guy, „Soucoupes volantes et civilizations d’outre espace”, Editions J’ai Lu, 1969.

290. teodoru. Paul, „De la roată la farfuria zburătoare”, Ed. Albar tros. Bucureşti, 1985.

291. Tihov, G.A., „Astrobiologia”, Ed. Tineretului. Bucureşti, 1955.

292. Thomas, Paul, „Les Extra-Terrestres”, Paris, 1962.

293. Todericiu, Dumitru, „Potopul lui Noe”, Ed. Ştiinţifică. Bucureşti, 1966.

291. Todericiu, Dumitru, „Spre America înainte de Columb”, Ed. Ştiinţifică, Bucureşti 1966.

295. Todoran, Ioan, „Cât mai aproape de stele”, Ed. Dacia, Clu j-Napoca, 1977.

296. Todoran, Ioan / Ţăran, Eugen, „în căutarea vieţii pe alte planete”, Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 1983.

297. Toffler, A., „Şocul viitorului”, Ed. Politică, Bucureşti, 1973.

298. l’oma, E., „Prin Sistemul Solar”, Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1978.

299. Tomas, Andrew, „Nous ne sommes pas les premier”, El. Albin Michel, Paris, 1972.

300. Valdgard, S.L., „Pământul şi Universul. Ed. Tineretului, Bucureşti, 1965.

301. Vallée, Jean et Janine, „Les phenomenes insolites de l’espace”. Ed. La Table Ronde, 1966.

302. Vallée, Jacques, „Passport to Magonia”, Chicago, 1969.

303. Vallée, Jacques, „Chroniques des apparitions extraterrestres”, Ed. J’ai Lu, Paris, 1972.

304 Vallée, Jacques, „Le Collège Invisibble”, Ed. Albin Michel, 1975.

305. Valmiki, „Rāmāyana”, Ed. Ştiinţifică, Bucureşti, 1968

306 Vasiliu, E., „Lumina – undă sau corpuscul?”, Ed. Albatros, Bucureşti, 1976.

307. Văcaru. Vasile V. (coordonator), „Descoperiri ştiinţifice ale secolului XX”, Mică enciclopedie, Ed. Ion Creangă, Bucureşti 1979.

308 Văduva-Poenaru, Ion, „Omul în faţa ştiinţei”, Ed Politică, 1985.

309 Văduva-Poenaru. Ion, „Ştiinţă contra imposibil. Orizonturile cunoaşterii”, Ed Politică. Bucureşti, 1988.

310. Velikovsky, I., „Worlds în collision1”, Doubleday & Co., New York 1950.

311 Voiculescu, V. / Steriade, M., „Din istoria cunoaşterii creierului”. Ed. Ştiinţifică, Bucureşti,

1963.

312 Watson, L., Histoire naturelle du surnaturel”, Ed. Albin Michel, Paris, 1974.

313. Watson, L., „Je revâens de l’inconnu”, Ed. Albin Michel. Paris, 1<J77.

314. Wauchope, R., „Implications of radiocarbon dates, from Middle and South America”. Tulane University, New Orleans, 1954.

315. Weinberg, S., „Primele trei minute ale Universului”, Ed. Politică, Bucureşti, 1985.

316. Wenzel, Hein, „La mer, le plus grand continent du monde”, Kummerly & Frey, Berne, 1961.

317. Wichmann, H.E., „Fizica cuantică”, Ed. Didactică şi Pedago „că, Bucureşti, 1983.

Viener N., „Dumnezeu şi Golem”, Ed. Politică, Bucureşti, 1969.

319. VVilkins, H. Percy, „Misteries of space and time”, F. Müller Ltd., London, 1955.

320. Wilkins, H.T., „Strânge Mysteries of Time and Space”, Citadel Press, New York, 1959.

321. Withe, J. / Krippner, S., „Future Science”, Anchor Press, New York, 1977.

322. Wolfe, E.W. et al, „The geologic investigation of the Taurus

— Littrow Valley: Apolio 17 landing site”, USGŞ, Profess. Paper, 1080, Washington, 1981.

323. Zăngănescu, Florin, „De la Icar la cuceritorii Lunii”, Ed. Albatros, Bucureşti, 1975.

324. Zăngănescu, Florin, „Tectitele, mesageri extratereştrii?”, Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1981.

325. Zighel, F.I., „Cometele”, Ed. Tehnică, Bucureşti, 1954.

326. Ziegel, F.Y., „Nuclear explozion over the Taiga”, US-Dep, of

Commerce, Office of technical Services, 1962.

327. * „Biblia sau Sfânta Scriptură a Vechiului şi Noului Testament”, Societatea Biblică pentru răspândirea Bibliei în Anglia şi străinătate. Bucureşti, 1930.

328. * „Epopeea lui Ghilgamoş”, Ed. pentru Literatură Univers – vfilă, Bucureşti. 1966

329. * „Există alte fiinţe în Cosmos?”, Ed. Politică, Bucureşti, 1986.

În afara listei bibliografice prezentate mai sus, au mai fost folosite ca surse de documentare, pentru întocmirea atât a prezentului volum, cât şi a celor ce vor urma, câteva zeci de mii de articole apărute în presa românească şi internaţională, îndeosebi după cel de-al doilea război mondial. Evident, simpla enumerare a acestora, ar necesita un spaţiu tipografic foarte întins, fapt pentru care evităm să o facem.

Reamintim de asemejieff că, încă din vara anului 1977, a luat fi una ia Vălenii de Munte un grup particular de cercetare a fenomen ui ui OZN în ţara noastră, intitulat Grupul RUFOR

(Romanian UFO Researchers). Din anul 1979 începe să apară şi o revistă da veritabil „samisdat” românesc, purtând acelaşi nume: „RUFOR”. O parte din evenimentele OZN petrecute pe teritoriul României în ultimele două decenii, având ca sursă principală de documentare revista „RUFOR” şi documentaţia aflată în posesia Grupului, au fost deja descrise succint în săptămânalul „Magazin”, începând cu numărul său din 20 octombrie 1990. Vom încerca să reluăm aceste evenimente, mai pe larg şi însoţite de documente fotografice revelatoare, într-unul din volumele următoare ale prezentei lucrări.

CONSULTANT: IOAN DAN NICOLESCU
TEHNOREDACTARE: V.M.
TIRAJ: S.000 * 15.000
TIPARUT EXECUTAT LA „GRAFICA PRAHOVEANA” 1993